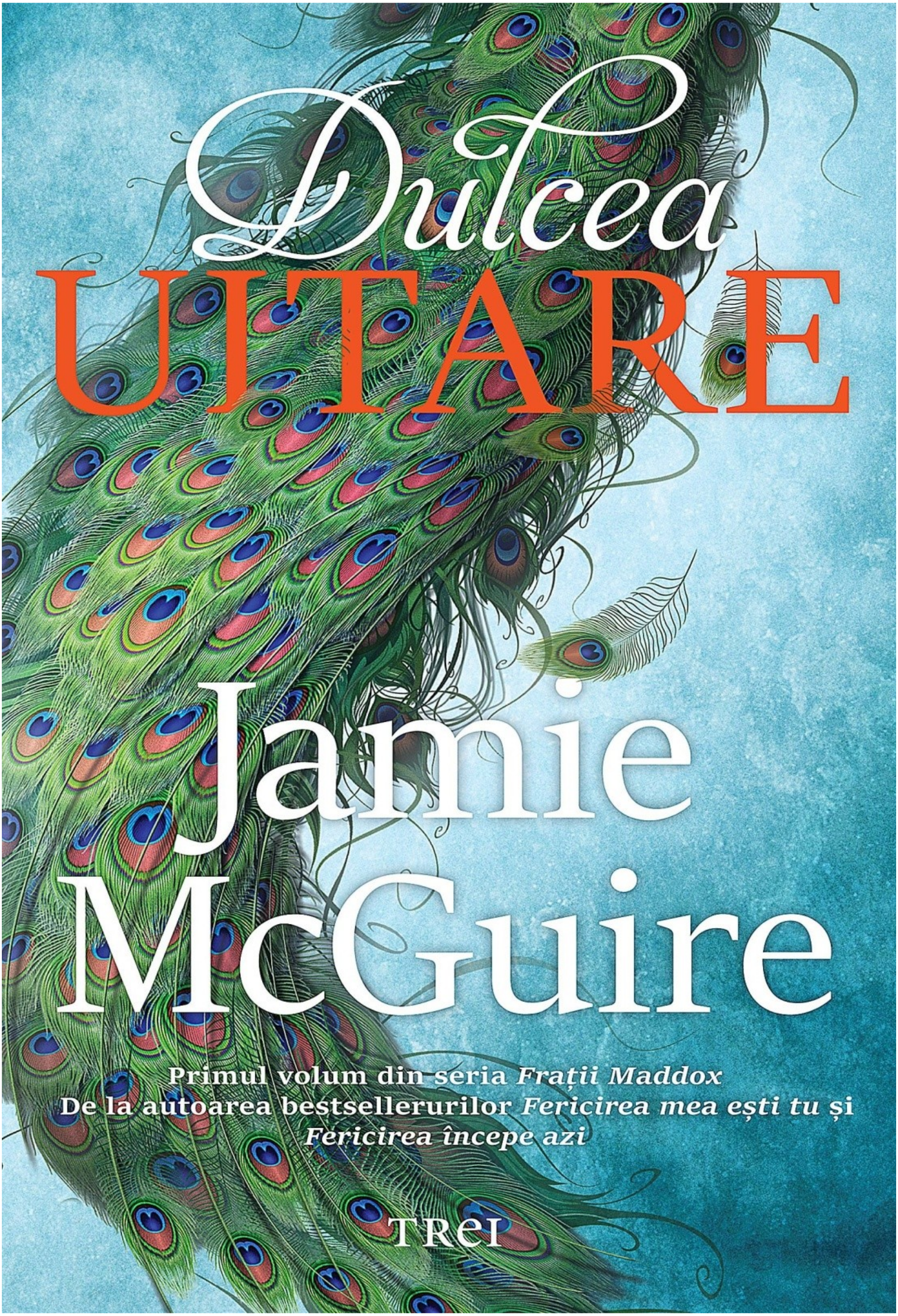

Dulcea
UITARE
Jamie
McGuire
Primul volum din seria *Frații Maddox*
De la autoarea bestsellerurilor *Fericirea mea ești tu* și
Fericirea începe azi
TREI

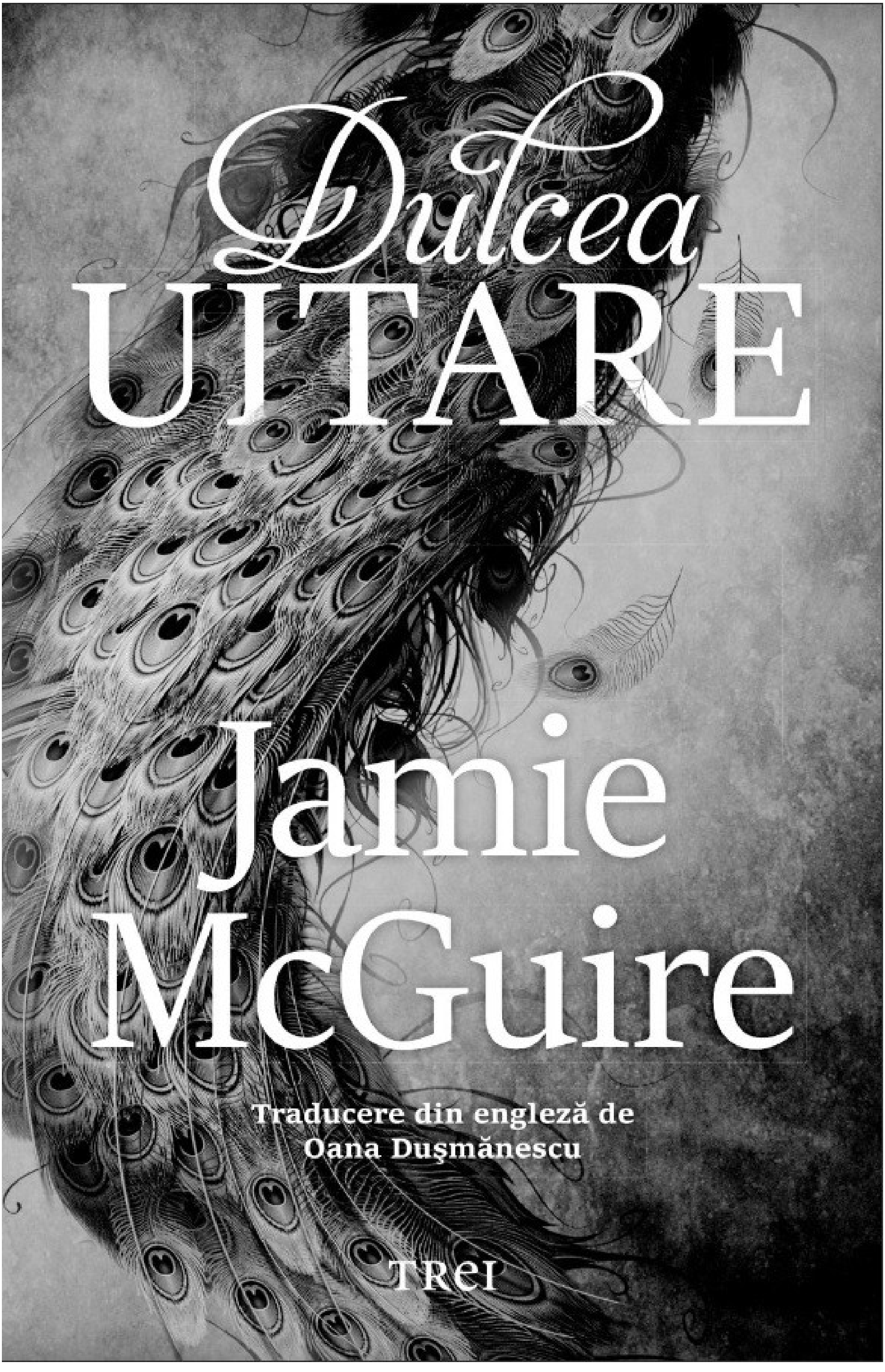
Jamie McGuire

Dulcea uitare

Primul volum din seria *Fraţii Maddox*

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

TREI
2016

Dulcea
UITARE
Jamie
McGuire
Traducere din engleză de
Oana Duşmănescu
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Alexandra Hânsa

Coperta:
Faber Studio
Design copertă: © Tony Mauro

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Corina Rezai

Corectură:
Roxana Nacu
Elena Bițu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCGUIRE, JAMIE
Dulcea uitare / Jamie McGuire ; trad.: Oana Dușmănescu.
- București : Editura Trei, 2016 -
3 vol.
ISBN 978-606-719-720-4

Vol. 1. - 2016. - ISBN 978-606-719-721-1

I. Dușmănescu, Oana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Titlul original: Beautiful Oblivion
Autor: Jamie McGuire

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

BEAUTIFUL OBLIVION
Jamie McGuire

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: + 4 021 300 60 90; Fax: + 4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.editura trei.ro

ISBN EPUB: 978 – 606 – 719 – 941 – 3
ISBN PDF: 978 – 606 – 719 – 942 – 0
ISBN Print: 978 – 606 – 719 – 721 – 1

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactor: Alexandra Hânsa
Coperta: Faber Studio
Design copertă: © Tony Mauro
Director producţie: Cristian Claudiu Coban
Dtp: Corina Rezai
Corectură: Roxana Nacu, Elena Biţu

Pentru Liis McKinstry. Mulţumesc
pentru tot ceea ce faci și pentru tot ceea ce reprezinţi.
Și pentru Jessica Landers,
Tu ești un spirit generos și motivul pentru care zâmbesc.

Nu îi voi frânge lui inima ca să te repar pe tine.
— Emily Kinney, „Times Square”.

1

Vorbele lui rămân agăţate acolo, în bezna care

ne desparte glasurile. Uneori găseam alinare aici, dar, în ultimele trei luni, am găsit numai nelinişte. Spaţiul acesta a devenit mai degrabă o ascunzătoare la îndemână. Nu pentru mine, ci pentru el. Mă dureau degetele, aşa că mi le-am relaxat, fără să-mi dau seama cât de tare strânsesem până atunci telefonul mobil.

Colega mea de cameră, Raegan, stătea cu picioarele încrucişate lângă valiza mea deschisă de pe pat. Nu ştiu ce expresie aveam pe faţă, dar a făcut-o să mă prindă de mână. *T.J?* a şoptit ea.

Am dat din cap.

— Te rog, poţi să spui ceva? a întrebat T.J.

— Ce vrei să spun? Mi-am împachetat lucrurile. Mi-am luat liber. Hank i-a dat deja lui Jorie turele mele.

— Mă simt ca un mare dobitoc. Mi-ar plăcea să nu fie necesar să plec, dar te-am avertizat. Când am un proiect în desfăşurare, pot fi chemat în orice moment. Dacă ai nevoie de ajutor cu chiria sau de altceva…

— Nu vreau banii tăi, i-am spus şi m-am frecat la ochi.

— Credeam că va fi un weekend pe cinste. Dumnezeu îmi e martor.

— Eu credeam că mâine dimineaţă mă urc în avion, în schimb, mă suni şi-mi spui că nu pot veni. Din nou.

— Ştiu că ai senzaţia că sunt un mizerabil. Îţi jur că le-am spus că am planuri importante. Dar când intervine ceva, Cami… trebuie să-mi fac meseria.

Mi-am şters o lacrimă de pe obraz, dar nu l-am lăsat să-şi dea seama că plâng. Mi-am stăpânit tremurul din voce.

— Şi vii acasă de Ziua Recunoştinţei, atunci?

El a oftat.

— Aşa vreau. Dar nu ştiu dacă pot. Depinde dacă se termină asta. Chiar mi-e dor de tine. Mult. Nici mie nu-mi place situaţia.

— O să ai vreodată un program mai bun? am întrebat eu.

I-a luat mai mult decât ar fi trebuit să-mi răspundă.

— Şi dacă ţi-aş spune că probabil nu?

Am ridicat din sprâncene. Mă aşteptam la acest răspuns, dar nu mă aşteptam să fie atât de… sincer.

— Îmi pare rău, a zis el.

Mi l-am imaginat cum se crispează.

— Tocmai am ajuns la aeroport. Trebuie să închid.

— Da, bine. Vorbim mai încolo.

Mi-am forţat vocea să sune egal. Nu voiam să par supărată. Nu voiam să creadă că sunt slabă sau sentimentală. El era puternic şi încrezător şi făcea ce avea de făcut fără să se plângă. Încercam să fiu şi eu aşa, de dragul lui. Dacă m-aş fi văicărit pentru ceva ce el nu putea rezolva, n-ar fi ajutat cu nimic.

El a oftat din nou.

— Ştiu că nu mă crezi, dar te iubesc.

— Te cred, i-am zis, şi chiar îl credeam.

Am apăsat butonul roşu de pe ecran şi mi-am

lăsat telefonul să cadă pe pat.

Raegan era deja gata să-mi panseze rănile.

— L-au chemat la muncă?

Am dat din cap.

— Atunci, poate că voi doi va trebui să fiţi pur şi simplu spontani. Poate îl surprinzi cu o vizită şi, dacă e chemat cât timp eşti acolo, îl poţi aştepta. Când se întoarce, continuaţi de unde aţi rămas.

— Poate.

M-a strâns de mână.

— Sau poate e un roboţel care ar trebui să înceteze să creadă că slujba lui e mai importantă decât tine?

Am clătinat din cap.

— A muncit din greu pentru slujba asta.

— Nici măcar nu ştii cu ce se ocupă.

— Ţi-am spus. Se foloseşte de diplomă. Se specializează în analiză statistică şi reconfigurarea datelor, orice ar însemna asta.

Mi-a aruncat o privire suspicioasă.

— Mda, şi mi-ai mai spus să păstrez asta secret. Ceea ce mă face să cred că nu e în totalitate sincer cu tine.

M-am ridicat şi mi-am golit valiza, vărsând tot ce era în ea pe cuvertură. De obicei îmi făceam patul doar când împachetam, aşa că am observat acum materialul de un albastru-deschis al cuverturii, cu câteva tentacule bleumarin de caracatiţă deasupra ei. T.J. o ura, dar mie îmi plăcea să mă simt îmbrăţişată în timp ce dormeam. Camera mea era compusă din lucruri ciudate şi neprevăzute, dar aşa eram, de fapt, şi

eu.

Raegan a scotocit prin grămada de haine şi a scos o bluză neagră cu umerii goi şi partea din faţă strategic sfâşiată.

— Avem amândouă noaptea liberă. Ar trebui să ieşim. Să ne servească şi nouă băutura cineva o dată în viaţă.

I-am smuls bluza din mână şi am studiat-o în timp ce mă gândeam la propunerea ei.

— Ai dreptate. Aşa ar trebui. Luăm maşina ta sau Ştrumful?

Raegan a ridicat din umeri.

— Eu aproape că nu mai am benzină şi nici nu primim banii până mâine.

— Atunci luăm Ştrumful.

După o tură rapidă la baie, Raegan şi cu mine am sărit în Jeepul meu vechi şi modificat, de culoare albastru-deschis. Nu era în cea mai bună formă, dar, la un moment dat, cineva avusese suficientă viziune şi dragoste încât să-l transforme într-un hibrid între un Jeep şi o camionetă. Odrasla răsfăţată care renunţase la facultate şi care fusese stăpâna Ştrumfului între acel proprietar şi mine nu l-a iubit la fel de mult. Pernele de pe scaune se vedeau în locurile unde pielea neagră se rupsese, mocheta avea găuri de ţigară şi pete, iar plafoniera trebuia înlocuită, dar această neglijenţă a însemnat că am dat mai puţini bani, iar un autoturism aproape gratis era cel mai potrivit.

Mi-am prins centura de siguranţă şi am băgat cheia în contact.

— Să spun o rugăciune? a întrebat Raegan.

Am răsucit cheia, iar Ştrumful a scos un zbârnâit bolnăvicios. Motorul a început să bolborosească, apoi să toarcă, şi amândouă am aplaudat. Părinţii mei au crescut patru copii dintr-un salariu de muncitor în fabrică. Nu le-am cerut niciodată să mă ajute să-mi cumpăr o maşină, ci m-am angajat la magazinul local de îngheţată când am împlinit cincisprezece ani şi am pus deoparte 557 de dolari şi 11 cenţi. Ştrumful nu era deloc maşina la care visasem în copilărie, dar 550 de dolari mi-au cumpărat independenţa, iar asta era ceva nepreţuit.

Douăzeci de minute mai târziu, Raegan şi cu mine eram în cealaltă parte a oraşului şi străbăteam parcarea cu pietriş de la Red Door încet şi uniform, de parcă am fi fost filmate în timp ce ne făceam intrarea pe un soundtrack şmecher de tot.

Kody stătea la intrare, cu mâinile lui mari cât capul meu. Ne-a ţintuit cu privirea în timp ce ne apropiam.

— Cărţile de identitate.

— Du-te dracului! s-a răstit Raegan. Lucrăm aici. Ştii câţi ani avem.

El a ridicat din umeri.

— Tot trebuie să-mi arătaţi nişte acte.

M-am încruntat la Raegan, iar ea şi-a dat ochii peste cap, scotocind în buzunarul de la spate.

— Dacă nici până acum nu ştii câţi ani am, avem o problemă.

— Haide, Raegan. Nu mă mai bate la cap şi lasă-mă să văd drăcovenia.

— Ultima dată când te-am lăsat să vezi ceva nu m-ai mai sunat trei zile.

El s-a crispat.

— N-o să treci niciodată peste faza aia, nu-i aşa?

Raegan i-a aruncat cardul de identitate lui Kody, iar acesta l-a prins la piept. S-a uitat fix la el şi apoi i l-a înapoiat, privindu-mă întrebător. I-am dat permisul de conducere.

— Credeam că eşti plecată din oraş, a zis şi a privit în jos înainte de a-mi da înapoi cardul de plastic subţire.

— Poveste lungă, am spus şi mi-am îndesat permisul în buzunarul de la spate.

Jeanşii îmi erau atât de strâmţi, încât mă miram că mai încăpuse ceva în ei, în afară de propriul meu fund.

Kody a deschis uşa roşie imensă, iar Raegan i-a zâmbit dulce.

— Mulţumesc, dragule.

— Te iubesc. Să fii cuminte.

— Mereu sunt cuminte, a zis ea şi i-a făcut cu ochiul.

— Ne vedem când ies de la muncă?

— Da.

M-a tras dincolo de uşă.

— Sunteţi cel mai ciudat cuplu din lume, i-am zis eu cu voce tare, ca să acopăr muzica.

Basul îmi vibra în piept şi eram destul de sigură că fiecare sunet îmi făcea oasele să tremure.

— Da, a repetat Raegan.

Ringul de dans era deja aglomerat cu puşti de la facultate, transpiraţi şi beţi. Primul semestru era în plină desfăşurare. Raegan s-a îndreptat către bar şi s-a aşezat la capătul acestuia. Jorie i-a făcut cu ochiul.

— Vreţi să vă eliberez nişte scaune? a întrebat ea.

Raegan a scuturat din cap.

— Faci asta pentru că vrei bacşişul meu de aseară!

Jorie a izbucnit în râs. Părul lung şi platinat i se revărsa în valuri peste umeri, cu câteva şuviţe negre. Purta o rochiţă neagră scurtă şi bocanci militari şi apăsa butoanele casei de marcat ca să cheme pe cineva în timp ce vorbea cu noi. Toate învăţaserăm să facem mai multe lucruri deodată şi să ne mişcăm de parcă fiecare bacşiş era de 100 de dolari. Dacă serveai suficient de rapid, aveai şansa să ajungi la barul din partea de est, iar bacşişurile dintr-un weekend de acolo erau echivalente cu o lună muncită în mod obişnuit.

Acolo eram eu barmaniţă de un an, la doar trei luni după ce fusesem angajată la Red Door. Raegan lucra chiar lângă mine şi împreună păstram maşinăria unsă la perfecţie. Jorie şi cealaltă barmaniţă, Blia, serveau la barul din partea de sud, dinspre intrare. Acesta era practic un chioşc, de-asta le plăcea la nebunie când eu sau Raegan eram plecate din oraş.

— Deci? Ce vreţi să beţi? a întrebat Jorie.

Raegan s-a uitat la mine, apoi din nou la Jorie.

— Whisky cu lămâie.

M-am strâmbat.

— Eu fără lămâie, te rog.

După ce Jorie ne-a dat băuturile, Raegan şi cu mine am găsit o masă liberă şi ne-am aşezat, uimite de bafta noastră. În weekend era mereu aglomerat şi o masă liberă la ora zece şi jumătate nu era ceva obişnuit.

Ţineam în mână un pachet nou-nouţ de ţigări şi l-am lovit uşor cu palma ca să le aranjez, apoi am rupt plasticul, deschizându-l. Deşi la Red aerul era atât de îmbâcsit încât simplul fapt de a fi acolo mă făcea să simt că fumam un pachet de ţigări deodată, era plăcut să stau la o masă şi să mă relaxez. Când lucram, aveam de obicei timp doar pentru un fum, iar restul ţigării îl aruncam.

Raegan m-a privit cum aprind ţigara.

— Vreau şi eu.

— Ba nu, nu vrei.

— Ba da, vreau.

— N-ai mai fumat de două luni, Raegan. Mâine o să dai vina pe mine că ţi-am stricat şirul neîntrerupt.

A arătat către încăpere.

— Ba fumez! Chiar acum!

M-am uitat la ea cu ochii mijiţi. Raegan era frumoasă într-un fel exotic, cu păr lung, castaniu-închis, piele aurie şi ochi de culoarea mierii. Avea nasul mic şi perfect, nici prea rotund, nici prea ascuţit, iar pielea o făcea să pară de parcă ar fi ieşit direct dintr-o reclamă pentru Neutrogena. Ne-am întâlnit în şcoala gimnazială şi am fost atrasă instantaneu de sinceritatea ei brutală. Raegan

putea fi incredibil de intimidantă, chiar şi pentru Kody, care, la cei 1, 95 metri ai săi, era cu aproape 30 de centimetri mai înalt decât ea. Era fermecătoare cu cei la care ţinea şi respingătoare cu cei pe care nu-i plăcea.

Eu eram opusul exoticului. Coafura mea bob, ciufulită, cu breton bogat, era uşor de întreţinut, dar nu foarte mulţi bărbaţi o considerau sexy. Nu foarte mulţi bărbaţi mă considerau sexy în general. Eram fata din vecini, cea mai bună prietenă a fratelui tău. Am crescut alături de trei fraţi şi de vărul Colin şi aş fi putut trece drept băieţoi dacă nu m-ar fi dat de gol rotunjimile mele, subtile, dar existente, care mă ţineau departe de clubul exclusivist al puştilor de paisprezece ani.

— Nu te comporta aşa, i-am zis. Dacă vrei ţigări, cumpără-ţi singură.

Şi-a încrucişat braţele, bosumflată.

— De-asta m-am lăsat. Sunt al naibii de scumpe.

M-am uitat fix la hârtia şi la tutunul care ardeau între degetele mele.

— Ăsta e un lucru de care buzunarul meu gol trebuie să ţină cont.

Muzica s-a schimbat de la un cântec pe care toată lumea voia să danseze la unul pe care nimeni nu voia să danseze, astfel că zeci de oameni au plecat de pe ring. Două fete au venit către masa noastră şi au schimbat priviri între ele.

— Asta-i masa noastră, a spus cea blondă.

Raegan de-abia a catadicsit să se uite la ele.

— Scuză-mă, nemernico, dar cu voi vorbeşte, a

zis bruneta şi şi-a pus berea pe masă.

— Raegan, am atenţionat-o eu.

Raegan s-a uitat la mine fără nicio expresie pe chip, apoi a ridicat capul către fată.

— *Era* masa voastră. Acum e a noastră.

— Noi am fost primele aici, a şuierat blonda.

— Şi acum nu mai sunteţi, a spus Raegan.

A luat sticla de bere de pe masă şi a aruncat-o pe jos. Berea s-a vărsat pe toată mocheta de culoare închisă, bine lipită de podea.

— Aport.

Bruneta s-a uitat cum berea se întinde pe jos, apoi a făcut un pas către Raegan, dar prietena ei a apucat-o de ambele mâini. Raegan i-a râs în nas neimpresionată, după care şi-a întors privirea către ringul de dans. Într-un final, bruneta şi-a urmat prietena către bar.

Am tras un fum din ţigară.

— Credeam că o să ne distrăm în seara asta.

— Păi ce, asta n-a fost distracţie?

Am clătinat din cap şi am schiţat un zâmbet. Raegan era o prietenă minunată, dar nu voiam s-o supăr. Am crescut într-o casă cu atâţia băieţi, că mi-a ajuns bătaia pentru o viaţă întreagă. Nu m-au iertat deloc. Dacă nu ripostam, jucau din ce în ce mai murdar până mă făceau să reacţionez. Şi reuşeau întotdeauna.

Raegan n-avea nicio scuză. Era doar o nemernică arţăgoasă.

— Ia uite. A venit şi Megan, a zis ea, arătând către frumuseţea cu ochi albaştri şi păr ca pana corbului de pe ringul de dans.

Am dat din cap. Megan era cu Travis Maddox, practic trăgându-şi-o în faţa tuturor pe ring.

— Ah, băieţii Maddox, a spus Raegan.

— Mda, am zis, dând whisky-ul peste cap. A fost o idee proastă. N-am chef deloc de cluburi în seara asta.

— Termină.

Raegan a dat şi ea peste cap whisky-ul cu lămâie şi apoi s-a ridicat în picioare.

— Nemernicele alea două încă sunt cu ochii pe masa asta. Mă duc să mai iau o tură de băuturi. Ştii şi tu, cheful vine din mers.

A luat paharele şi s-a dus la bar.

M-am întors, le-am văzut pe tipele care se holbau la mine şi care, evident, sperau să plec. Eu n-aveam de gând să mă ridic. Raegan s-ar fi întors imediat la masă dacă ele ar fi încercat s-o reocupe, iar asta ne-ar fi adus numai necazuri.

Când m-am răsucit la loc, am descoperit că un tip se aşezase pe scaunul lui Raegan. La început am crezut că era Travis, dar când mi-am dat seama că m-am înşelat am zâmbit. Trenton Maddox era cel care se apleca înspre mine, cu braţele lui tatuate încrucişate, cu coatele sprijinite pe masă, vizavi de mine. Îşi mângâia cu degetele barba ţepoasă care-i acoperea faţa, iar muşchii umărului i se ghiceau prin tricou. Părul îi era la fel de scurt ca şi barba, în afară de un loc gol, lângă tâmpla stângă, unde avea o cicatrice.

— Îmi pari cunoscută.

Am ridicat din sprânceană.

— Serios? Baţi drumul până aici, te aşezi şi

asta e tot ce poţi scoate?

M-a studiat demonstrativ din cap până în picioare.

— N-ai tatuaje, după câte văd. Deci presupun că nu ne-am întâlnit la salon.

— La salon?

— La salonul de tatuaje unde lucrez.

— Acum tatuezi oameni?

A zâmbit şi în mijlocul obrazului stâng i-a apărut o gropiţă.

— Ştiu că ne-am mai întâlnit.

— Nu ne-am mai întâlnit.

M-am întors ca să mă uit la tipele de pe ringul de dans, care râdeau, zâmbeau şi se holbau cum Travis şi Megan aproape că şi-o trăgeau. Dar în secunda în care melodia s-a terminat, el a plecat de pe ring şi s-a dus ţintă la blonda care ne revendicase masa mai devreme. Chiar dacă aceasta văzuse cum Travis îşi plimbase mâinile pe pielea transpirată a lui Megan cu două secunde înainte, rânjea ca o idioată, în speranţa că ea urmează la rând.

Trenton a râs scurt.

— Ăsta-i frate-meu mai mic.

— Eu n-aş recunoaşte aşa ceva, am zis şi am scuturat din cap.

— Am fost colegi de şcoală? a întrebat el.

— Nu-mi aduc aminte.

— Dar îţi aduci aminte dacă ai mers la Eakins cândva, între grădiniţă şi clasa a douăşpea?

— Am mers.

Gropiţa lui Trenton s-a adâncit şi mai tare în

obraz când a zâmbit.

— Atunci de acolo ne cunoaştem.

— Nu neapărat.

Trenton a izbucnit din nou în râs.

— Vrei ceva de băut?

— Îmi aduce cineva.

— Vrei să dansezi?

— Nu.

Un grup de fete a trecut pe lângă noi, iar Trenton a întors privirea după una dintre ele.

— Aia nu era Shannon de la ora de economie? La naiba, a zis el, răsucindu-se în scaun.

— Ba da. Ar trebui să te duci la ea şi să povestiţi.

Trenton a clătinat din cap.

— Am povestit destule în liceu.

— Îmi aduc aminte. Sunt sigură că te urăşte.

Trenton a scuturat din cap, a zâmbit şi apoi, înainte de a mai lua o înghiţitură, a spus:

— Aşa fac toate.

— E un oraş, mic. N-ar fi trebuit să-ţi distrugi toate relaţiile.

Şi-a lăsat bărbia în jos, iar legendarul lui farmec a intrat în acţiune.

— Au rămas şi câteva nedistruse. Deocamdată.

Mi-am dat ochii peste cap, iar el s-a hlizit.

Raegan s-a întors, ţinând strâns cu degetele ei lungi patru pahare cu whisky cu gheaţă şi două shoturi.

— Whisky-ul meu cu lămâie, whisky-ul tău şi câte un shot de fiecare.

— Ce e cu toate dulcegăriile din seara asta,

Ray? am zis eu, strâmbând din nas.

Trenton a luat unul dintre shoturi şi l-a dus la buze, dând capul pe spate. L-a trântit apoi pe masă şi a făcut cu ochiul.

— Nu-ţi face griji, iubito. Mă ocup eu de ele.

Apoi s-a ridicat şi s-a cărat.

Nici n-am observat că am rămas cu gura căscată până când nu m-am uitat în ochii lui Raegan şi-am închis-o imediat.

— Tocmai ţi-a băut shotul? Chestia asta s-a întâmplat de-adevăratelea?

— Cine face aşa ceva? am zis eu şi m-am întors să văd unde a dispărut.

Dar el deja se topise în mulţime.

— Un băiat din familia Maddox.

Am băut whisky-ul şi-am mai tras un fum din ţigară. Toată lumea ştia că Trenton Maddox nu aduce nimic bun, dar asta nu le-a împiedicat niciodată pe femei să încerce să-l domesticească. L-am văzut încă din şcoala elementară şi mi-am promis că nu mă voi afla niciodată pe lista lui – asta dacă zvonurile erau adevărate şi avea într-adevăr o listă, dar nici nu aveam de gând să aflu.

— O să-l laşi să scape aşa, nepedepsit? a întrebat Raegan.

Am suflat fumul prin colţul gurii, ofticată. Nu aveam chef de distracţie, nici de flirtat aiurea şi nici să mă plâng că Trenton Maddox mi-a băut shotul dulce pe care oricum nu-l voiam. Dar înainte să apuc să-i răspund prietenei mele, am simţit cum whisky-ul băut mai devreme îmi vine înapoi pe gât.

— O, nu.

— Ce e? a zis Raegan şi s-a învârtit în scaun.

S-a îndreptat imediat, tresărind…

Cei trei fraţi ai mei şi vărul Colin veneau înspre masa noastră.

Colin, cel mai mare şi singurul cu un act de identitate valabil, a vorbit primul.

— Ce mama naibii, Camille? Credeam că eşti plecată din oraş în seara asta.

— Mi s-au schimbat planurile, m-am răstit eu.

Chase a deschis gura al doilea, după cum mă şi aşteptam. El era cel mai mare dintre fraţii mei şi îi plăcea să pretindă că e mai mare chiar şi decât mine.

— Tata n-o să se bucure când o să afle că n-ai venit la prânzul în familie, mai ales că erai în oraş.

— Nu poate să se supere dacă nu află, am zis eu, cu ochii mijiţi.

Frate-meu a bătut în retragere.

— De ce eşti atât de iritată? Eşti pe stop sau ceva?

— Pe bune? a zis Raegan, lăsându-şi bărbia în jos şi ridicând din sprâncene. Suntem în public. Maturizează-te odată.

— Deci ţi-a dat ţeapă? a întrebat Clark.

Spre deosebire de ceilalţi, el părea cu adevărat îngrijorat.

Înainte să apuc să-i răspund, a vorbit şi cel mai mic dintre fraţi.

— Stai aşa, nemernicul ăla amărât ţi-a dat ţeapă? a zis şi Coby.

Băieţii erau născuţi la unsprezece luni, ceea ce însemna că acum Coby avea 18 ani. Colegii mei

ştiau că fraţii mei aveau toţi acte false de identitate şi credeau că-mi făceau o favoare dacă ignorau acest lucru, dar, în cea mai mare parte a timpului, mi-aş fi dorit să nu facă asta. Coby, mai ales, se purta de parcă era în continuare un puşti de doisprezece ani care nu ştia cum să-şi folosească testosteronul. Se tot iţea din spatele celorlalţi, lăsându-i să-l oprească de la o bătaie care nu exista.

— Ce faci, Coby? l-am întrebat. Nici măcar nu-i aici.

— Păi văd şi eu că nu-i, a zis Coby.

S-a relaxat şi şi-a trosnit gâtul.

— Auzi, să-i dea ţeapă soră-mii. O să-i sparg mutra.

M-am gândit la Coby şi la T.J. luându-se la bătaie şi inima a început să-mi bată mai repede. T.J. era intimidant când era mai tânăr, iar acum, ca adult, părea de-a dreptul mortal şi Coby ştia asta.

Mi-am dat ochii peste cap şi am oftat dezgustată.

— Doar… găsiţi-vă altă masă.

Cei patru băieţi şi-au tras scaunele lângă Raegan şi lângă mine. Colin avea părul şaten-deschis, dar fraţii mei erau cu toţii roşcaţi. Colin şi Chade aveau ochi albaştri, iar Clark şi Coby verzi. Unii bărbaţi roşcaţi nu sunt arătoşi, dar fraţii mei erau înalţi, bine făcuţi şi tupeişti. Doar Clark avea pistrui şi cumva îi stătea bine. Eu eram proscrisa familiei, singurul copil cu păr moale şi şaten şi cu ochi mari, rotunzi, de un albastru spălăcit. De multe ori, băieţii încercaseră să mă convingă că

fusesem adoptată. Dacă n-aş fi fost versiunea feminină a tatii, i-aş fi crezut.

Mi-am dus mâna la frunte şi am mârâit:

— Nu-mi vine să cred, dar ziua a devenit şi mai nasoală.

— Haide, Camille. Ştii că ne iubeşti, a zis Clark şi mi-a dat un ghiont cu umărul.

Nu i-am răspuns, aşa că s-a aplecat şi mi-a şoptit la ureche:

— Eşti sigură că te simţi bine?

Am dat din cap că da, fără să-mi ridic privirea. Clark m-a bătut pe spate de câteva ori, apoi toţi cei de la masă au tăcut.

Am ridicat ochii. Toată lumea se holba la mine, aşa că m-am întors. Trenton Maddox stătea acolo, cu două pahare în mână, pline cu nişte shoturi care nu păreau atât de dulci.

— Masa asta s-a transformat foarte repede într-o petrecere, a zis Trenton cu un zâmbet surprins, dar fermecător.

Chase s-a încruntat la Trenton.

— Ăsta e? a întrebat el, dând din cap.

— Cine? a făcut Trenton.

Coby a început să bâţâie din genunchi, aplecându-se în faţă pe scaunul lui.

— Ăsta e. Mai întâi i-a dat ţeapă şi după aia a apărut aici.

— Stai. Coby, nu, am spus eu, ridicând mâinile.

Coby s-a ridicat în picioare.

— Faci mişto de sora noastră?

— Sora? a zis Trenton, plimbându-şi privirea de la mine la roşcaţii care se agitau în jurul meu.

— O, Doamne, am spus, închizând ochii. Colin, spune-i lui Coby să înceteze. Nu este el.

— Cine nu sunt eu? a făcut Trenton. Avem vreo problemă?

Travis a apărut lângă fratele lui. Avea aceeaşi expresie amuzată ca a lui Trenton, amândoi zâmbind şi arătându-şi gropiţele din obrazul stâng. Puteau fi consideraţi a doua pereche de gemeni ai mamei lor. Îi deosebeau câteva diferenţe minore, printre care şi faptul că Travis era cu câţiva centimetri mai înalt decât Trenton.

Travis şi-a încrucişat braţele în dreptul pieptului, punându-şi muşchii şi mai bine în evidenţă. Singurul lucru care mă oprea să nu sar de pe scaun era faptul că îşi ţinea umerii relaxaţi. Nu avea de gând să sară la bătaie. Deocamdată.

— ‘‘Nă seara, a zis Travis.

Fraţii Maddox simţeau de unde vine pericolul. Cel puţin asta era senzaţia, pentru că de câte ori izbucnea o bătaie, ei fie o începeau, fie îi puneau capăt. De obicei şi una, şi alta.

— Coby, stai jos, i-am ordonat printre dinţi.

— Nu, nu vreau să stau jos. Nesimţitul ăsta a insultat-o pe sora mea, n-o să stau deloc jos, băga-mi-aş.

Raegan s-a aplecat către Chase.

— Ăştia sunt Trent şi Travis Maddox.

— Maddox? a întrebat Clark.

— Da. Tot mai ai ceva de comentat? a zis Travis.

Coby a clătinat încet din cap şi a zâmbit.

— Pot să comentez toată noaptea, nenoroci…

M-am ridicat.

— Coby! Stai naibii jos! am zis şi am arătat spre scaunul lui.

S-a aşezat.

— Am spus că nu e el şi vorbeam serios! Toată lumea să se *calmeze dracului!* Am avut o zi *proastă*, am venit aici să beau ceva, să mă relaxez şi să mă distrez, *ce mama naibii!* Dacă aveţi vreo problemă cu asta, căraţi-vă dracului de la masa mea!

Am închis ochii şi am ţipat ultimele cuvinte, părând probabil complet nebună. Oamenii din jur se holbau la noi.

Respiram greu şi m-am uitat la Trenton, care mi-a oferit un pahar.

A zâmbit pieziş.

— Eu cred că mai rămân.

2

Telefonul a zbârnâit pentru a treia oară. L-am luat de pe noptieră ca să văd cine e. Aveam un mesaj de la Trenton.

Trezeşte-te, leneşo. Da, cu tine vorbesc.

— Închide-ţi telefonul, nesimţito! Unii dintre noi sunt mahmuri! a strigat Raegan din dormitorul ei.

L-am pus pe modul silenţios şi l-am aşezat din nou pe masă, la încărcat la naiba. Ce-am avut în cap când i-am dat numărul de telefon?

Kody s-a târât cu greu pe hol şi a aruncat o

privire la mine în cameră, cu ochii încă pe jumătate închişi.

— Cât e ceasul?

— Nu e nici opt.

— Şi cine te caută la telefon?

— Nu-i treaba ta, i-am zis şi m-am întors pe o parte.

Kody a chicotit, după care a început să zdrăngăne oale şi tigăi în bucătărie. Se pregătea probabil să-şi hrănească fizicul impresionant.

— Urăsc pe toată lumea, a ţipat din nou Raegan.

M-am ridicat în fund, cu picioarele atârnate pe marginea patului. Am fost liberă tot weekendul, ceea ce nu s-a mai întâmplat de când mă învoisem să-l văd pe T.J. – iar el a anulat. Atunci făcusem curăţenie în apartament până mi se cojiseră degetele, apoi spălasem, uscasem şi împăturisem toate rufele – şi pe ale mele, şi pe ale lui Raegan.

De data asta însă nu mai aveam de gând să deretic prin apartament. M-am uitat la pozele cu mine şi cu fraţii mei de pe perete, care se aflau lângă o fotografie a părinţilor noştri şi câteva desene pe care le făcusem în liceu. Ramele negre erau în contrast cu pereţii albi din apartament. Mă străduisem să-l fac cât mai locuibil – cumpărasem câte un set de draperii la fiecare salariu. Părinţii lui Raegan îi dăruiseră de Crăciun un cupon la Pottery Barn, aşa că acum aveam un set de vase şi tacâmuri şi o măsuţă rustică de cafea, de mahon. Dar apartamentul încă arăta de parcă tocmai ne mutasem în el, asta deşi eu locuiam acolo de

aproape trei ani, iar Raegan de peste un an. Nu era cea mai drăguţă proprietate din oraş, dar cel puţin în cartier stăteau mai degrabă familii tinere şi oameni necăsătoriţi, nu puştani de liceu zgomotoşi şi enervanţi, şi era suficient de departe de campus ca să nu fim nevoite să înfruntăm traficul aglomerat dintr-o zi de meci.

Nu era mare lucru, dar era căminul nostru.

Telefonul a zbârnâit. Mi-am dat ochii peste cap, crezând că e Trenton, şi m-am aplecat să văd ecranul. Era T. J.

Mi-e dor de tine. Ar trebui să ne ţinem în braţe la mine în pat, în loc să mă ocup de ceea ce fac acum.

Cami nu poate vorbi. E mahmură. Lăsaţi un mesaj după bip. BIIP.

Ai ieşit aseară?

Te aşteptai să stau acasă şi să plâng până adorm?

Bine. Acum nu mă mai simt atât de prost.

Nu, simte-te prost. E-n regulă.

Vreau să-ţi aud vocea, dar nu te pot suna în acest moment. O să încerc să te sun diseară.

K.

K? Mi se pare că tocmai ai irosit un sms.

Mie mi se pare că ai irosit weekendul cu munca ta.

Touché.

Atunci vorbim mai târziu.

Nu-ţi face griji, faptul că-mi pare rău e suficient.

Aşa sper şi eu.

Era greu să stau supărată pe T.J., dar era şi imposibil să mă apropii de el. Desigur, ne întâlneam doar de şase luni. Primele trei au fost nemaipomenite, apoi lui T.J. i s-a încredinţat să conducă această misiune foarte importantă. M-a avertizat că aşa va fi, atunci când am decis să încercăm să avem o relaţie la distanţă. Fusese pentru prima oară însărcinat cu un proiect întreg, iar el era perfecţionist şi ambiţios peste măsură. Misiunea aceasta reprezenta cel mai însemnat lucru pe care-l făcuse vreodată, iar T.J. voia să se asigure că nu ratează niciun aspect. Misiunea – care-o fi fost ea – era importantă. Adică, dacă se termina cu bine, el s-ar fi ales cu o promovare semnificativă. Îmi spusese într-o seară că poate aşa ar reuşi să-şi ia un apartament mai mare şi am putea discuta să ne mutăm împreună anul viitor.

Aş prefera să fiu în oricare altă parte, dar nu aici. Traiul într-un orăşel universitar când nu prea mergi la cursuri nu e deloc mişto. Nu că am ceva cu facultatea. Universitatea Eastern State era frumoasă, de modă veche. Mi-am dorit s-o frecventez de când mă ştiu, dar, după un singur an petrecut în cămin, a trebuit să mă mut într-un apartament. Deşi asta m-a ţinut departe de idioţeniile vieţii de cămin, independenţa a venit cu propriile ei greutăţi. Mai mergeam doar la câteva cursuri pe semestru şi, în loc să promovez, am rămas tot în anul doi.

Sacrificiile pe care le făcusem ca să-mi păstrez independenţa de care aveam atâta nevoie erau exact motivul pentru care nu puteam să-l urăsc pe T.J. că făcea sacrificii pentru propria lui independenţă – chiar dacă eu eram cea sacrificată.

Patul s-a lăsat în spatele meu şi cineva a ridicat pledul de pe mine. O mână micuţă şi îngheţată mi-a atins pielea şi m-a făcut să sar cât colo.

— La naiba, Ray! Ia-ţi mâinile reci şi nesuferite de pe mine.

Ea a izbucnit în râs şi m-a îmbrăţişat şi mai strâns.

— Aşa le am în fiecare dimineaţă! Kody îşi face o omletă din vreo zece ouă, iar patul meu e îngheţat!

— Doamne, mănâncă exact ca un elefant.

— Păi e cât un elefant. *Peste tot.*

— Bleah. Bleah, bleah, bleah, am zis eu şi mi-am pus mâinile la urechi. N-am nevoie de imaginea

asta dis-de-dimineaţă. Şi niciodată, de altfel.

— Deci, cine era la telefon? Trent?

M-am răsucit către ea ca să-i văd mutra.

— Trent?

— O, n-o face pe mironosiţa cu mine, Camille Renée! Ţ i-am văzut privirea când ţi-a oferit paharul ăla!

— N-aveam nicio privire!

M-am tras din nou la marginea patului, împingând-o pe Raegan până când şi-a dat seama ce am de gând şi a chiţăit, după care a căzut din pat cu o bufnitură.

— Eşti o fiinţă rea şi dezgustătoare!

— Eu sunt rea? am întrebat şi m-am aplecat peste marginea patului. Nu i-am vărsat eu berea pe jos unei tipe doar pentru că-şi voia masa înapoi!

Raegan s-a aşezat cu picioarele încrucişate şi a oftat.

— Ai dreptate. *Am* fost o nemernică de mare clasă. Data viitoare o să-mi pun o şapcă pe cap înainte s-o vărs.

Am căzut înapoi pe pernă şi mi-am aţintit privirea în tavan.

— Eşti un caz disperat.

— Micul dejun! a strigat Kody din bucătărie.

Am dat amândouă buzna afară din cameră, chicotind şi luptându-ne care să iasă prima pe uşă.

Raegan s-a aşezat pe scaunul din faţa mesei pentru aproximativ o jumătate de secundă înainte ca eu s-o dau la o parte. A aterizat în picioare, dar a rămas cu gura căscată.

— Te mănâncă pielea azi!

Am luat prima înghiţitură din covrigul cu scorţişoară şi stafide, cu unt de mere, şi am mormăit de plăcere când bunătatea calorică mi s-a topit în gură. Kody şi-a petrecut suficiente nopţi aici, încât să ştie că urăsc ouăle, dar pentru că mi-a făcut meniu special la micul dejun, l-am iertat pentru mirosul de ouă clocite care ne-a umplut apartamentul ori de câte ori a rămas peste noapte.

— Aşa, a spus Kody mestecând, Trent Maddox.

Am scuturat din cap.

— Nu. Nici să nu începi.

— Păi se pare că ai început tu, a zis Kody, cu un zâmbet prefăcut.

— Vă purtaţi amândoi de parcă aş fi sărit pe el. Doar am vorbit.

— Ţi-a cumpărat patru pahare cu băutură. Şi tu l-ai lăsat, a spus Raegan.

— Şi te-a condus până la maşină, a zis Kody.

— Şi aţi făcut schimb de numere de telefon, a completat Raegan.

— Am un iubit, am spus eu un pic încrezută, în defensivă.

Dacă mă simt încolţită, reacţionez ciudat.

— Pe care nu l-ai văzut de trei luni şi care te-a lăsat baltă de două ori, a zis Raegan.

— Deci, este egoist pentru că se dedică muncii sale şi vrea să avanseze profesional? am întrebat eu, fără să vreau de fapt să aflu răspunsul. Ştiam cu toţii că asta va urma. T.J. a fost sincer de la bun început, când a povestit despre cât de solicitantă poate fi slujba lui. De ce sunt singura care nu e surprinsă?

Kody şi Raegan s-au uitat unul la celălalt, apoi au continuat să mănânce fetuşii lor scârboşi de găină.

— Voi ce faceţi azi? am întrebat.

— Iau prânzul acasă cu părinţii mei, a zis Raegan. La fel şi Kody.

M-am oprit din mestecat şi mi-am scos covrigul din gură.

— Pe bune? Păi asta e mare realizare, am spus cu un surâs larg.

Kody a rânjit.

— Deja m-a avertizat în privinţa tatălui ei. N-am emoţii.

— Nu ai? l-am întrebat eu cu neîncredere.

A scuturat din cap, dar nu mai părea atât de sigur pe el.

— De ce?

— A făcut parte din Forţele Speciale ale Marinei Militare şi Raegan nu e doar fiica lui. E singurul lui copil. Vorbim despre un tip care a căutat mereu perfecţiunea şi şi-a forţat propriile limite toată viaţa. Crezi că o să intri pur şi simplu pe uşă, ameninţând să-i răpeşti timpul şi atenţia lui Raegan, iar el o să te primească în familie cu braţele deschise?

Kody a rămas fără cuvinte. Raegan şi-a mijit ochii la mine.

— Mulţumesc, prietena mea.

L-a bătut pe Kody peste mână.

— Lui nu-i place de nimeni la prima vedere.

— În afară de mine, am zis eu, cu o mână ridicată.

— În afară de Cami. Dar ea nu contează. Ea nu e o primejdie pentru virginitatea fiicei lui.

Kody s-a strâmbat.

— Ăla n-a fost cumva Jason Brazil, acum vreo patru ani?

— Ba da. Dar tati nu ştie asta, a zis Raegan puţin iritată, deoarece Kody a rostit Numele Celui Despre care Nu Vorbim.

Jason Brazil nu era un tip rău, doar ne prefăceam noi că e. Am mers cu toţii la acelaşi liceu, dar Jason era cu un an mai mic. S-au hotărât să *rezolve problema* înainte ca ea să meargă la facultate, sperând că asta le va întări relaţia. Credeam că se va sătura să aibă un iubit care era încă la liceu, dar Raegan îi era devotată şi-şi petreceau majoritatea timpului împreună. La scurtă vreme după ce Jason a intrat la ESU, tentaţiile colegiului, faptul că a intrat într-o frăţie şi că a devenit vedeta echipei de fotbal american i-au ocupat tot timpul, iar această schimbare a dat naştere unor certuri seară de seară. A pus capăt relaţiei cu decenţă şi n-a spus niciodată vreun cuvânt rău despre ea. Dar i-a răpit virginitatea lui Raegan şi nu şi-a dus la bun sfârşit partea lui de învoială: să-şi petreacă tot restul vieţii alături de ea. Şi, din cauza aceasta, a devenit inamicul nostru permanent.

Kody a terminat de mâncat omleta şi a început apoi să spele vasele.

— Tu ai gătit. Le spăl eu, am zis şi l-am dat la o parte de lângă maşina de spălat vase.

— Tu ce faci azi? m-a întrebat Raegan.

— Învăţ. Scriu referatul ăla care trebuie predat luni. S-ar putea să fac duş, s-ar putea să nu fac. Cu siguranţă nu mă duc la mama şi la tata, ca să nu trebuiască să le explic de ce n-am plecat din oraş, cum stabilisem.

— De înţeles, a zis Raegan.

Ea ştia adevăratul motiv. Deja le spusesem părinţilor mei că o să mă văd cu T.J., iar ei ar fi dorit să afle de ce m-a lăsat baltă din nou. Nu-l plăceau şi n-aveam niciun interes să perpetuez acest val disfuncţional de ostilitate care se isca atunci când ne aflam cu toţii în aceeaşi cameră. Tata ar fi fost în obişnuita lui dispoziţie neprietenoasă şi unul dintre noi ar fi zis ceva nepotrivit, aşa cum se întâmplă de obicei, iar tata ar fi ţipat. Mama l-ar fi rugat să înceteze. Şi, într-un fel sau altul, concluzia ar fi fost, ca întotdeauna, că e vina mea.

Eşti fraieră că ai încredere în el, *Camille. Are secrete*, îmi spusese tata. *N-am încredere în el deloc. Priveşte totul prin ochii lui critici.*

Dar chiar acesta fusese unul dintre motivele pentru care mă îndrăgostisem de el. Mă făcea să mă simt în siguranţă. Ca şi cum m-ar fi protejat, indiferent unde am fi mers sau ce s-ar fi petrecut.

— T.J. ştie că ai ieşit azi-noapte?

— Da.

— Ştie despre Trent?

— Nu m-a întrebat.

— Nu te întreabă niciodată ce faci când ieşi seara. Dacă Trent n-ar fi însemnat nimic, i-ai fi spus despre el, a zis Raegan şi a zâmbit cu

subînţeles.

— Tacă-ţi fleanca. Du-te acasă la părinţii tăi şi lasă-l pe taică-tu să-l tortureze pe Kody.

Acesta s-a încruntat şi a ridicat din sprâncene, iar Raegan a clătinat din cap, mângâindu-l pe umărul uriaş, în timp ce amândoi s-au dus către dormitor.

— Glumeşte.

După ce Raegan şi Kody au plecat, câteva ore mai târziu, mi-am deschis cărţile şi laptopul şi am început să scriu referatul despre efectele creşterii în apropierea unui computer.

— Cui îi vin ideile astea tâmpite? am mormăit eu.

După ce am terminat referatul şi l-am printat, am început să învăţ pentru examenul de la psihologie pe care îl aveam vineri. Era cu aproape o săptămână înainte, dar experienţa mă învăţase că dacă aşteptam până în ultimul moment, ceva ar fi apărut, în mod inevitabil. Nu puteam învăţa la muncă, iar acest examen era foarte greu.

Mobilul a sunat. Era din nou Trenton.

*

Asta e ceva nou. N-am mai întâlnit niciodată o fată care să-mi dea numărul ei ş-apoi să mă ignore.

Am izbucnit în râs şi am apucat telefonul cu ambele mâini, apăsând literele cu putere.

Nu te ignor. Învăţ.

Ai nevoie de o pauză?

Nu până nu termin.

Bine, dar după aceea putem mânca? Mor de foame.

Am făcut planuri să mâncăm împreună?

Tu nu mănânci?

… ba da?

K, atunci. Tu plănuieşti să mănânci. Eu plănuiesc să mănânc. Hai să mâncăm.

Am de învăţat.

K… DUPĂ ACEEA putem mânca?

Nu trebuie să stai după mine. Du-te să mănânci.

Ştiu că nu trebuie. Aşa vreau.

Dar nu pot. Deci du-te înainte.

K.

Mi-am pus telefonul pe silenţios şi l-am

strecurat sub pernă. Insistenţa lui era admirabilă şi enervantă în acelaşi timp. Ştiam cine e Trenton, desigur. Am fost în aceeaşi clasă la Eakins High. Îl văzusem cum evoluase dintr-un puşti murdar, cu muci la nas, care rodea creioane roşii şi mânca lipici, în bărbatul de acum, înalt, tatuat, excesiv de fermecător. Din secunda în care şi-a luat permisul de conducere, a intrat pe sub pielea colegelor de la liceu şi a studentelor de la Eastern State, iar eu am jurat să nu fiu niciodată pe lista lui. Nici n-a încercat vreodată. Până acum. Nu voiam să mă simt flatată, dar era greu să nu fie aşa, pentru că eram una dintre puţinele fete cu care Trenton sau Travis Maddox nu încercaseră să se culce. Cred că asta dovedea că nu eram complet neatrăgătoare. T.J. era de o frumuseţe ruptă din reviste, iar acum Trenton îmi trimitea mesaje. Nu-mi dădeam seama ce se schimbase la mine între liceu şi facultate şi îi atrăsese atenţia lui Trenton, dar ştiu că el văzuse diferenţa.

În urmă cu mai puţin de doi ani, viaţa lui Trenton s-a schimbat. Se afla pe scaunul din dreapta în Jeepul Liberty al lui Mackenzie Davis, în drum către o petrecere din timpul vacanţei de primăvară. Jeepul era de nerecunoscut când a fost remorcat înapoi în oraş pe un trailer a doua zi, la fel şi Trenton când a revenit la Eastern. Marcat de vinovăţia morţii lui Mackenzie, Trenton nu se putea concentra la cursuri şi, pe la jumătatea lunii aprilie, a hotărât să se mute din nou cu tatăl său şi să renunţe la facultate. Travis mai povestise ici-colo despre lungile nopţi ale fratelui său pe la Red, dar

n-am prea mai auzit multe despre Trenton.

După încă o jumătate de oră de învăţat şi de ros unghii, stomacul a început să-mi chiorăie. M-am dus până la bucătărie şi am deschis frigiderul. *Dressing picant Coriandru. De ce mama dracului e piperul în frigider? Ouă... bleah. Iaurt fără grăsimi. Şi mai rău.* Am deschis congelatorul. *Bravo. Burritos îngheţaţi.*

Chiar înainte să apăs butoanele cuptorului cu microunde, am auzit o bătaie la uşă.

— Raegan! Nu-ţi mai uita nenorocitele alea de chei!

Cu picioarele goale, am dat roată mesei din bucătărie şi am păşit pe mocheta bej. După ce am răsucit încuietoarea, am tras cu putere de uşa greoaie de metal şi mi-am încrucişat instantaneu braţele în faţa pieptului. Eram doar într-un tricou alb, fără mâneci, şi într-o pereche de boxeri, fără sutien. Trenton Maddox stătea în uşă, cu două pungi albe de hârtie în mână.

— Prânzul, a zis el, zâmbind.

Pentru o jumătate de secundă, am zâmbit şi eu, dar apoi surâsul mi-a dispărut de pe buze.

— Cum de ştii unde stau?

— Am întrebat şi eu, a spus el şi a trecut pe lângă mine.

A aşezat pungile pe masă şi a început să scoată diverse vase cu mâncare.

— De la Golden Chick. Piureul şi sosul lor de carne îmi amintesc de cele făcute de mama. Nu ştiu exact din ce motiv. Nici măcar nu-mi aduc aminte cum gătea.

Moartea lui Dianne Maddox zguduise tot oraşul. Era în asociaţia de părinţi, în liga pentru voluntariat şi antrena echipa de fotbal a lui Taylor şi Tyler deja de trei ani când a fost diagnosticată cu cancer. M-a prins cu garda jos că a menţionat-o atât de lejer, chiar dacă poate n-ar fi trebuit.

— Întotdeauna ataci locuinţa fetelor cu mâncare?

— Nu, dar era momentul.

— Momentul pentru ce?

M-a privit fără expresie.

— Pentru prânz.

A intrat în bucătărie şi a început să deschidă dulapurile.

— Ce vrei să faci acum?

— Farfurii? a întrebat.

Am arătat către dulapul cu pricina, iar el a luat două farfurii, le-a aşezat pe masă, după care a început să scoată cu o lingură piureul, sosul, porumbul şi să le pună alături de pui. Apoi a plecat.

M-am aşezat în picioare lângă masă, în apartamentul meu mic şi tăcut, cu miros de pui şi sos plutind prin aer. Aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat niciodată şi habar n-aveam cum să reacţionez.

Brusc, uşa s-a deschis, iar Trenton a intrat din nou, trântind-o în urma lui. Ţinea în mâini două pahare mari de plastic, cu paie în vârf.

— Sper că-ţi place Cherry Cola, păpuşică, sau nu putem fi prieteni.

A pus paharele lângă fiecare farfurie, apoi s-a aşezat. A ridicat ochii spre mine.

— Ei? Ai de gând să stai jos sau ce faci?

M-am aşezat.

Trenton şi-a băgat prima înghiţitură în gură şi, după ce am ezitat un pic, am făcut şi eu la fel. Era un adevărat deliciu pentru papilele mele gustative şi, odată ce m-am pus pe treabă, mâncarea din farfuria mea a dispărut.

Trenton ţinea în mână un DVD cu *Spaceballs.*

— Ştiu că ai spus că înveţi, aşa că dacă nu poţi, nu poţi şi gata, dar am împrumutat ăsta de la Thomas ultima oară când a fost în oraş, şi tot n-am apucat să-l văd.

— *Spaceballs*? l-am întrebat şi-am ridicat o sprânceană.

Îl văzusem cu T.J. de un milion de ori. Era un fel de marotă de-a noastră. N-aveam de gând să-l văd cu Trenton.

— Ăsta e un da?

— Nu. A fost chiar frumos din partea ta să-mi aduci ceva de mâncare, dar am de învăţat.

A ridicat din umeri.

— Pot să te ajut.

— Am un iubit.

Trenton n-a părut impresionat.

— Nu e mare lucru de capul lui. Nu l-am văzut niciodată prin preajmă.

— Nu locuieşte aici. El... studiază în California.

— Nu vine niciodată să te viziteze?

— Încă nu. E ocupat.

— E de pe-aici?

— Nu-i treaba ta.

— Cine e?

— Nici asta nu-i treaba ta.

— Bine, a zis el, după care a strâns resturile şi le-a aruncat la coşul de gunoi din bucătărie.

Mi-a luat farfuria, apoi şi pe a lui, şi le-a clătit în chiuvetă.

— Ai un iubit imaginar. Înţeleg.

Am deschis gura ca să-l contrazic, dar el a arătat către maşina de spălat vase.

— Astea sunt murdare?

Am dat din cap.

— Lucrezi diseară? m-a întrebat el şi a umplut maşina de spălat vase, căutând apoi detergentul de vase.

După ce l-a găsit, a turnat puţin în micul sertar, apoi a închis uşa, apăsând butonul de pornire. Camera s-a umplut de un sunet jos şi uniform.

— Nu, am weekendul liber.

— Marfa, şi eu. O să trec pe la tine mai târziu.

— Ce? Nu, eu…

— Ne vedem la şapte!

Uşa s-a închis şi apartamentul s-a cufundat din nou în tăcere.

Ce s-a întâmplat? M-am repezit la mine în cameră şi mi-am luat mobilul.

Nu merg nicăieri c tn. Ţi-am spus, am un ib.

Ook.

Am rămas cu gura deschisă. N-avea de gând să accepte un refuz. Ce trebuia să fac? Să-l las să stea pe la uşa mea şi să ciocăne până când avea

să renunţe? Ar fi fost nepoliticos. Dar aşa era şi el! Am zis nu!

N-avea niciun sens să mă panichez. Raegan va veni acasă, probabil cu Kody, şi o să-i spună că am ieşit. Cu altcineva. Asta ar explica faptul că maşina mea e parcată tot pe locul ei.

Am fost teribil de deşteaptă. Suficient de deşteaptă să mă ţin departe de Trenton toţi aceşti ani. L-am văzut cum flirta, cum seducea, cum scăpa de fete încă de când eram copii. Nu exista nicio şmecherie pe care s-o facă Trenton Maddox şi pentru care eu să nu fiu pregătită.

3

La ora şapte, eram cu capul în jos, uscându-mi părul. Aburul care umplea micuţa noastră baie înceţoşase oglinda, deci n-avea niciun sens să încerc să-mi văd reflexia. Prosopul subţire şi jerpelit, înfăşurat în jurul pieptului meu, cu greu îmi acoperea toată goliciunea. Aveam nevoie de prosoape noi. Aveam nevoie de multe lucruri noi.

Raegan nu s-a întors acasă până după şase, aşa că a trebuit să mă grăbesc să-i explic planul meu, ca să ştie exact cum să-l deturneze pe Trenton. La 7: 05, mi-am pus hanoracul favorit cu Eastern State şi pantaloni de trening gri asortaţi. La 7: 10, Raegan s-a trântit pe canapea cu castronul ei de pop-corn, îngropându-se în perne, îmbrăcată în pantalonii ei bleumarin de yoga şi un tricou cu imprimeu floral.

— Cred că l-ai făcut să se răzgândească.

— Foarte bine, am zis şi m-am aşezat pe braţul uzat al canapelei.

— Ai zis tu foarte bine, dar văd o urmă de dezamăgire pe faţa ta.

— Eşti o mincinoasă perversă, am spus, apoi am luat o mână de pop-corn şi am îndesat-o pe toată în gură.

Tocmai începusem să mă relaxez pe fondul sonor al vocii enervante din *Family Guy* când s-a auzit sonerie. Raegan s-a împleticit până la uşă, risipind pop-corn peste tot, iar eu m-am ascuns la mine-n dormitor. Raegan a deschis, apoi i-am auzit glasul înăbuşit. După o mică pauză, o altă voce, mult mai joasă, a început să mormăie în apartament. A lui Trenton.

După o scurtă conversaţie, Raegan m-a strigat. Am înţepenit, pentru că habar nu aveam ce trebuia să fac. Oare încerca să-i demonstreze că nu sunt acolo? Uşa dormitorului meu s-a dat de perete. Instinctiv, am sărit în spate înainte ca uşa de lemn să mă pocnească peste faţă.

Raegan stătea în faţa mea, cu o mutră încruntată.

— Joacă murdar.

Am clătinat din cap şi nu ştiam dacă să vorbesc sau nu.

Ea şi-a înclinat capul într-o parte, arătând către uşa de la intrare.

— Vrei să vezi cu ochii tăi?

Am trecut pe lângă ea şi am dat cu ochii de Trenton care stătea în living, ţinând în mână o hăinuţă roz şi pufoasă, lângă o fetiţă. Aceasta era

uluitoare. Avea nişte ochi imenşi, verzi, care se pierdeau în spatele genelor lungi şi negre de fiecare dată când clipea. Părul lung, blond-platinat, îi curgea pe spate şi pe umeri. Tot trăgea şi jumulea aţele care ieşeau din puloverul ei de culoarea mentei, dar nu-şi lua privirea curioasă de la mine.

Trenton a dat din cap către persoana micuţă şi adorabilă de lângă el.

— Ea e Olive. Părinţii ei au cumpărat casa de lângă cea a tatălui meu acum doi ani. E prietena mea.

Olive s-a răsucit şi s-a prins nonşalant de piciorul lui Trenton. Nu părea speriată sau intimidată, ci doar suficient de relaxată ca să se sprijine de el.

— Bună, Olive, am zis. Câţi ani ai?

Era o întrebare normală de pus unui copil? Nu eram sigură.

— Am ţinţi, a zis ea cu încredere.

Vocea ei dulce şi tupeistă era probabil cel mai frumos sunet pe care îl auzisem vreodată. Şi-a ridicat mâna, cu degeţelele micuţe, dar grăsuţe, întinse, cu palma în afară. Când s-a asigurat că am înţeles, şi-a dus mânuţa înapoi pe jeanşii lui Trenton.

— Tlent a zis că mă duce la Chicken Joe, dar nu putem pleca până nu eşti tu gata.

A clipit, fără să zâmbească. Era serioasă şi mă trăgea la răspundere pentru fiecare secundă în care trebuia să aştepte.

M-am uitat urât la el.

— A, aşa a zis?

Trenton a ridicat pur şi simplu din umeri şi a zâmbit.

— Eşti gata?

M-am uitat în jos, la pantalonii mei de trening.

— Evident nu, dar cred că n-ar mai trebui s-o fac pe Olive să aştepte.

— Nu. N-ar mai trebui, a zis Trenton.

Nici măcar nu s-a prefăcut că îi e ruşine. Nemernicul.

Încercând să nu mârâi, să nu înjur sau altceva care ar fi putut s-o sperie pe Olive, m-am retras la mine-n dormitor. Mi-am scos hanoracul, mi-am pus o bluză termică Henley de culoarea ruginii şi-am înlocuit pantalonii de trening cu o pereche de jeanşi uzaţi. În timp ce îmi puneam cizmele, Raegan a deschis uşa camerei mele şi a închis-o în urma ei.

— Olive vrea să te rog să te grăbeşti, a zis ea, străduindu-se să nu zâmbească.

— Tacă-ţi fleanca, i-am spus şi m-am ridicat în picioare.

M-am machiat puţin, m-am dat cu rimel pe gene şi cu nişte gloss transparent pe buze, apoi m-am dus în living, unde Trenton şi Olive încă aşteptau.

— Sunt gata, am zis, cu un zâmbet.

Un zâmbet pentru Olive. Cu siguranţă, nu pentru Trenton.

Olive şi-a ridicat privirea spre Trenton.

— Acum putem să mergem la Chicken Joe?

— Pune-ţi haina mai întâi.

Olive l-a ascultat, apoi şi-a şters nasul cu dosul palmei.

— Acum?

— Da, domnişoară, a zis el şi a deschis uşa…

Zâmbetul i s-a întins lui Olive pe toată faţa când s-a deschis uşa, iar Trenton s-a înseninat, bucuros că a făcut-o fericită.

Am trecut pe lângă el fără niciun cuvânt şi, mergând spre parcare, am simţit cum degeţelele lui Olive şi-au găsit drumul către mâna mea. Pielea ei era la fel de caldă şi moale cum părea la prima vedere.

Trenton a deschis portiera din dreapta a rablagitului său Dodge Intrepid. Vopseaua roşie pălise în câteva locuri şi dispăruse de tot din altele.

Apoi a dat scaunul în faţă şi a ajutat-o pe Olive să intre în spate. A fixat-o în scaunul ei roz de maşină.

Mi-am băgat capul înăuntru şi am mirosit.

— Nu fumezi în maşină?

— Ba da, dar o curăţ cu o seară înainte s-o iau pe Olive şi nu fumez decât după ce o las acasă în ziua respectivă. Nu miroase.

A lăsat scaunul din faţă în poziţia lui originală şi a întins mâna, făcându-mi semn să intru.

— O să mă răzbun groaznic pentru asta, i-am şoptit când am trecut pe lângă el ca să urc în maşină.

A zâmbit.

— De-abia aştept.

Trenton a închis portiera, după care a ocolit în fugă maşina şi a sărit pe scaunul şoferului. Şi-a

tras centura de siguranţă peste piept şi a vârât-o în locaşul ei, apoi m-a privit poruncitor.

— Centura sau iei autobuzul, a spus Olive din scaunul ei din spate.

— Ah, am făcut, apoi m-am răsucit şi am apucat centura de siguranţă, imitând gestul de mai devreme al lui Trenton.

Centura a făcut clic şi Trenton a pornit maşina.

Am străbătut, într-o tăcere aproape absolută, tot oraşul până la Chicken Joe, în afară de momentele în care Olive punea diverse întrebări. La aproape fiecare semafor, voia să ştie cât mai e până la destinaţie. Trenton îi răspundea răbdător şi când am ajuns la numai o stradă distanţă, amândoi au sărbătorit momentul, printr-un dans cu mâinile în aer.

Când Trenton a parcat la Chicken Joe, a oprit motorul, a ieşit din maşină, a alergat până pe partea mea şi a deschis uşa. M-a ajutat cu o mână să mă dau jos, apoi a aplecat scaunul în faţă, a desprins-o pe Olive din centură şi a scos-o din maşină.

— Ai adus şi tu bănuţi? a întrebat ea.

Trenton a râs scurt, prefăcându-se jignit.

— Păi e legal să vii la Chicken Joe fără să ai monede de douăzeci şi cinci de cenţi la tine?

— Nu cred, a zis Olive şi a scuturat din cap.

Trenton i-a întins mâna, iar Olive i-a luat-o, iar apoi ea mi-a întins mâna mie. Am apucat-o uşor şi am intrat după ei.

Chicken Joe fusese un loc de întâlnire obişnuit în Eakins dinainte să mă nasc eu. Părinţii mei ne

aduseseră o dată sau de două ori când eram copii, dar nu mai fusesem aici din anii ’90. Mirosul de untură şi de condimente plutea greoi în aer, şi totul era înecat în grăsime. Era inclusiv o peliculă fină de ulei pe podeaua de gresie verde.

Olive şi cu mine ne-am ţinut după Trenton până la un separeu de pe partea cealaltă a restaurantului. Copiii alergau pretutindeni, se urcau practic pe pereţi. Luminile multicolore ale tonomatului imens şi ale jocurilor electronice păreau să intensifice ţipetele şi râsetele.

Trenton s-a scotocit prin buzunare şi a scos doi pumni plini de monede. Olive a răsuflat entuziasmată, a luat câte a putut în pumnuleţul ei grăsuţ şi a fugit.

— Nu te simţi prost c-o exploatezi pe sărmana fetiţă, nu-i aşa? l-am întrebat, cu mâinile încrucişate pe masă.

Trenton a ridicat din umeri.

— Eu iau cina cu tine. Ea se joacă. Părinţii ei merg la o întâlnire în seara asta. E o situaţie în care toată lumea câştigă.

— Negativ. Eu nu intru clar în categoria câştigătorilor, de vreme ce am fost forţată să vin aici.

— Nu e vina mea că am fost cu un pas înaintea ta.

— Să exploatezi un copil nu dă bine la prima întâlnire. Nu e exact genul de amintire pe care să vrei s-o împărtăşeşti mai târziu.

— Cine a zis că asta e o întâlnire? Adică... dacă tu vrei să-i spui întâlnire, n-ai decât, dar credeam

că ai un iubit.

Aproape că m-am înecat cu propria salivă, dar mai bine asta decât să mă înroşesc.

— Iartă-mă că am îndrăznit să cred că nu forţezi pe toată lumea să iasă cu tine.

— Nu forţez pe toată lumea. Ăsta e categoric un caz special.

— Tu eşti un caz special, am bolborosit eu şi m-am uitat după Olive în marea de feţe.

Încerca că ajungă cu mâinile ei micuţe la aparatul de pinball, apoi s-a mulţumit să se legene dintr-o parte în alta.

— Presupun că încă îl mai ai pe iubitul ăla al tău, a zis Trenton.

— Nu este treaba ta, dar aşa e.

— Atunci, asta clar nu e o întâlnire. Pentru că dacă ar fi, tu ai fi… mai bine nu zic.

Mi-am îngustat ochii şi l-am fixat cu privirea.

— O să mă-ntind peste masă şi am să te plesnesc.

El a chicotit.

— Ba nu, n-ai s-o faci. Vrei ca toată generaţia viitoare din Eakins, Illinois, să creadă că eşti o cotoroanţă?

— Nu-mi pasă.

— Ba da, îţi pasă.

Chelneriţa s-a unduit către noi, s-a îndreptat de spate şi şi-a scos în faţă burta deja vizibilă. Părea gravidă cam în şapte luni, iar tricoul polo de culoare verde de-abia îi acoperea burta. A pus pe masă un pahar mic, cu un capac şi-un pai, şi o cană ceva mai mare, roşie, cu ceva maroniu şi

efervescent înăuntru.

— Bună, Trent.

— Bună, Cindy. Ar trebui să fii acasă, cu picioarele pe o pernă. Ea a zâmbit.

— Aşa spui de fiecare dată. Ce-ar dori prietena ta?

Am ridicat ochii spre Cindy.

— Doar o apă, te rog.

— Imediat.

S-a uitat la Trenton.

— Olive vrea acelaşi lucru ca de obicei?

El a dat din cap.

— Dar Cami va avea nevoie de meniu, cred.

— Revin imediat, a spus ea.

Trenton s-a aplecat spre mine.

— Ar trebui să încerci meniul cu trei bucăţi de pui, cartofi dulci şi salată de varză. Pentru că… al naibii de bun.

Un bărbat din spatele meu a strigat:

— Christopher! Am zis să vii aici şi să te aşezi odată!

Trenton s-a înclinat ca să privească pe după mine şi s-a încruntat.

Un băieţel de vreo opt ani s-a apropiat în fugă şi s-a oprit mai aproape de mine decât de tatăl lui, în aşteptare.

— Stai jos! a mârâit taică-su.

Băieţelul a făcut aşa cum i s-a spus şi s-a răsucit ca să se uite la ceilalţi copii care se jucau.

Trenton a încercat să ignore toată scena din spatele meu şi s-a sprijinit de masă.

— Tot mai lucrezi la Red?

Am dat din cap că da.

— După cum merge piaţa muncii, nu e rău. Hank e de treabă.

— De ce n-ai lucrat weekendul ăsta?

— Mi-am luat şi eu liber.

— Stai potolit! s-a răstit tatăl din spatele meu.

După o pauză, Trenton a continuat:

— Voiam să-ţi spun că, dacă nu eşti mulţumită la bar, e un post de recepţioneră la salon.

— La care salon?

— La salonul meu. Mă rog, la salonul unde lucrez.

— Skin Deep face angajări? Credeam că la Cal răspunde la telefon cine n-are treabă.

— A zis că Salonul de pe Strada 34 are o tipă sexy la recepţie, aşa că s-a gândit că ne trebuie şi nouă una.

— O tipă sexy, am zis plat, neimpresionată.

— El a zis, nu eu, a spus Trenton şi s-a uitat prin mulţime după Olive.

Dar nu a insistat. Ştia probabil unde e.

— Îi place pinball-ul?

— La nebunie, a spus el şi i-a zâmbit ca un tată mândru.

— La naiba, Chris! Ce mama naibii ai? a urlat tatăl din spatele meu şi s-a ridicat în acelaşi timp în picioare.

M-am întors şi-am dat cu ochii de paharul vărsat al tatălui şi de băieţelul ruşinat, care se uita la pantalonii uzi ai tatălui său.

— De ce îmi mai bat capul să te aduc în locuri ca ăsta? a urlat el.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, a zis Trenton.

Tatăl s-a răsucit, cu două riduri adânci de încruntare pe frunte.

— Adică, nu te comporţi ca şi cum ţi-ai dori ca puştiul tău să alerge pe aici, să se joace sau, în general, să se distreze. De ce îl aduci aici dacă vrei să stea liniştit?

— Nu te-a întrebat nimeni nimic, dobitocule, a spus bărbatul şi s-a întors.

— Nu, dar dacă mai vorbeşti aşa cu fiul tău, va trebui să te rog să mergem afară.

Bărbatul s-a întors din nou către noi, a dat să vorbească, dar ceva din privirea lui Trenton l-a făcut să se gândească mai bine la ce spune.

— E agitat.

Trenton a ridicat din umeri.

— Bine, amice, înţeleg. Eşti aici de unul singur. Probabil ai avut o zi grea.

Ridurile de deasupra ochilor bărbatului au mai dispărut.

— Am avut.

— Atunci lasă-l să-şi consume energia. Va fi epuizat când va ajunge acasă. E cam aiurea să-l aduci la un loc de distracţie şi apoi să te enervezi pentru că vrea să se joace.

Ruşinea s-a aşternut pe chipul omului, a dat din cap de câteva ori şi apoi s-a răsucit către fiul lui.

— Scuză-mă, amice. Du-te la joacă.

Ochii băieţelului s-au aprins şi a sărit din separeu, după care s-a pierdut în mulţimea

fremătătoare de copii fericiţi. După câteva momente de tăcere stingheritoare, Trenton a început o conversaţie cu bărbatul respectiv, discutând despre locurile lor de muncă, despre Christopher şi Olive. În cele din urmă, am aflat că pe bărbat îl cheamă Randall şi că rămăsese de curând tată singur. Mama lui Chris era dependentă de droguri şi locuia cu iubitul ei într-un orăşel apropiat, iar Chris avea dificultăţi cu acomodarea. Randall a recunoscut că şi el avea. Când a venit momentul ca ei să plece, Randall a întins mâna, iar Trenton i-a strâns-o. Christopher s-a uitat la amândoi, a zâmbit larg şi apoi l-a luat de mână pe tatăl lui. Ambii au plecat cu zâmbetul pe faţă.

Când Olive şi-a terminat monedele, s-a aşezat la masă, cu degeţele de pui în faţă. Trenton i-a stors nişte gel sanitar pe mâini, ea şi le-a frecat, apoi a devorat tot ce avea pe farfurie. Trenton şi cu mine am comandat versiunile pentru adulţi ale meniului ei şi toţi am terminat de mâncat în acelaşi timp.

— Plăcintă? a întrebat Olive şi s-a şters la gură cu dosul palmei.

— Nu ştiu, a spus Trenton. Mama ta s-a supărat destul de tare pe mine data trecută.

Îmi plăcea felul în care vorbea cu ea. Nu era condescendent. Vorbea la fel cum vorbea cu mine, iar ea părea să aprecieze acest lucru.

— Tu ce părere ai, Cami? Îţi plac nucile pecan?

Olive s-a uitat la mine cu ochi rugători.

— Da.

Privirea de safir ai lui Olive s-au înseninat.

— Vreţi să împălţim?

Am ridicat din umeri.

— Cred că mă descurc cu o treime de plăcintă. Vrei să împarţi şi tu cu noi, Trenton?

Trenton s-a uitat după Cindy şi a ridicat degetul arătător. Ea a dat din cap, ştiind exact ce vrea el să spună. Olive a bătut din palme când Cindy s-a întors cu farfuria într-o mână şi cu trei furculiţe în cealaltă. Felia era cât o treime de tavă de plăcintă, cu un morman de frişcă deasupra.

— Poftă bună, a zis Cindy, cu un aer obosit, dar fericit.

Am început să mâncăm, mormăind cu toţii de plăcere când am băgat în gura prima bucată delicioasă. În câteva minute, farfuria era goală. Cindy a adus nota, iar eu am încercat să plătesc jumătate, dar Trenton nici n-a dorit să audă aşa ceva.

— Dacă plăteşti tu, înseamnă că a fost o întâlnire, i-am zis.

— Tu plăteşti vreodată pentru prânzul lui Raegan?

— Da, dar...

— Şi aceea e o întâlnire?

— Nu, dar...

— Şşşt, a spus el, luând-o pe Olive în braţe. Acum vine momentul când spui mulţumesc.

A pus două bancnote pe masă, îndesându-şi portofelul înapoi în buzunarul de la spate.

— Mulţumesc, a zis Olive şi şi-a pus capul pe umărul lui Trenton.

— Cu plăcere, Oo.

El s-a aplecat şi a luat cheile de pe masă.

— Oo? am întrebat eu.

Olive m-a privit cu ochişori somnoroşi. N-am insistat cu întrebarea.

Drumul înapoi către apartamentul meu a fost tăcut, pentru că Olive adormise în scaunul de maşină. Obrăjorul se lipise de perna de lângă ea. Arăta atât de liniştită, atât de fericită în visul ei, oricare ar fi fost acesta.

— Părinţii ei îl lasă pe vecinul plin de tatuaje să stea cu copilul lor de cinci ani?

— Nu. Asta e ceva recent. Mergem la Chicken Joe doar de anul acesta, în zilele mele libere. Am avut grijă de Olive în locul lui Shane şi al Lizei de câteva ori, timp de jumătate de oră la început, apoi am ajuns cumva la Chicken Joe.

— Ciudat.

— Sunt Tlent al ei de multă vreme.

— Şi ea e Oo a ta?

— Da.

— Ce înseamnă asta?

— Iniţialele ei. Olive Ollivier. O.O. Când le pui laolaltă sună aşa.

Am dat din cap.

— Are logică. Peste şase ani o să te urască pentru asta.

Trenton a aruncat o privire în oglinda retrovizoare, apoi s-a uitat din nou la drum.

— Neah.

Farurile au luminat uşa de la intrare a apartamentului meu, iar Trenton s-a ruşinat oarecum, în cele din urmă.

— Te-aş conduce până la uşă, dar nu vreau s-o las pe Olive singură în maşină.

I-am făcut semn că e în regulă.

— Mă descurc şi singură.

— Poate te mai răpim şi cu altă ocazie.

— De obicei, lucrez sâmbăta. Ăsta a fost doar un accident nefericit.

— Putem merge duminica la Chicken Joe.

— Lucrez şi duminica.

— Şi eu. Dar nu până la ora unu, iar tu te duci mai târziu, nu-i aşa? Putem lua prânzul. Un prânz mai devreme.

Am strâmbat din gură.

— Nu cred că e o idee bună, Trent Dar îţi mulţumesc.

— Chicken Joe e *întotdeauna o* idee bună.

Am chicotit şi am privit în jos.

— Mulţumesc pentru cină.

— Îmi eşti datoare, a spus Trenton şi m-a privit cum ies din maşină.

M-am aplecat.

— Tu m-ai răpit, ţii minte?

— Şi aş mai face-o, a zis el în timp ce închideam portiera.

M-am dus către casă, iar Trenton a aşteptat până când am intrat, după care a început să dea cu spatele.

Raegan stătea în genunchi pe pernele de pe canapea şi se ţinea de spătar.

— Deci?

Am privit rapid prin apartament şi mi-am aruncat geanta pe canapea.

— Deci… a fost probabil cea mai tare non-întâlnire pe care am avut-o vreodată.

— Pe bune? Mai bine decât atunci când l-ai cunoscut pe T.J?

M-am încruntat.

— Nu ştiu. Şi aceea a fost o seară destul de drăguţă. Dar seara asta a fost… altfel.

— Într-un sens bun?

— A fost perfectă.

Raegan a ridicat din sprânceană şi şi-a lăsat bărbia în jos.

— Lucrurile s-ar putea complica. Ar trebui să-i spui.

— Nu fi tâmpită. Ştii că nu pot, i-am zis şi m-am dus la mine în dormitor.

Telefonul mi-a vibrat o dată, apoi încă o dată. M-am trântit pe pat şi m-am uitat la ecran. Era T.J.

— Alo? am spus, ducându-mi telefonul la ureche.

— Scuză-mă că am sunat atât de târziu… de-abia am ajuns… totul e în ordine? a întrebat T.J.

— Da. De ce?

— Mi s-a părut ceva aiurea în vocea ta când ai răspuns.

— Ţi s-a părut doar, am zis şi am încercat să nu mă gândesc la cât de adorabil era Trenton cu Olive adormită în braţe.

4

Cea mai mare parte a dimineţii de duminică mi-am petrecut-o în pat. Pe la zece şi jumătate, am

primit un mesaj de la mama, care mă întreba dacă vin la prânzul de duminică. Am anunţat-o că, deoarece mi-am anulat călătoria, Hank profitase de situaţie şi convocase o întâlnire cu toţi angajaţii. În mare parte era adevărat. Angajaţii pierdeau vremea pe la Red în fiecare duminică după-amiază, apoi se duceau acasă, să se pregătească pentru tura de duminică seară.

Mama n-a ezitat să-mi mai scrie un mesaj menit să mă facă să mă simt vinovată.

— Mă duc cu Kody! a strigat Raegan din dormitorul ei.

— Bine! am strigat şi eu din pat.

Convorbirea telefonică pe care am avut-o cu T.J. a durat până dis-de-dimineaţă. Am vorbit despre aspecte generale, pe care le putea dezvălui, ale proiectului său, după care am discutat despre Trenton şi Olive. T.J. n-a părut nici măcar un strop gelos, lucru care m-a cam enervat. Apoi m-am simţit vinovată când mi-am dat seama că încercam să-l fac gelos, aşa că mi-am petrecut restul conversaţiei fiind foarte drăguţă cu el.

După un lung discurs interior motivant, am aruncat cât colo pledurile şi m-am dus împleticindu-mă la baie. Raegan trecuse deja pe acolo. Oglinda era încă aburită, iar pereţii erau acoperiţi de umezeală.

Am dat drumul la duş, am luat două prosoape până când a venit apa fierbinte, apoi mi-am scos tricoul vechi şi l-am aruncat pe jos. Materialul se subţiase atât de tare, încât pe alocuri devenise transparent. Era tricoul lui T.J. cenuşiu cu scris

bleumarin. L-am purtat cu o noapte înainte ca T.J. să se întoarcă în California – prima noapte în care am dormit împreună – şi nu mi l-a cerut înapoi când a plecat. Tricoul ăsta îmi aducea aminte de o perioadă când totul era perfect între noi, deci avea o însemnătate specială pentru mine.

Pe la prânz, m-am îmbrăcat, am sărit în Ştrumf, machiată lejer şi cu părul ud, am condus până la cel mai apropiat restaurant fast-food ca să îmi iau ceva de mâncare la preţ redus, m-am scormonit de 2, 70, dolari în monede, să plătesc prânzul şi apoi m-am dus la Red Door. Zona de la intrare era goală, dar din boxe se auzea muzică. Rock clasic. Asta însemna că Hank venise deja.

După ce m-am aşezat la barul din partea de est, Hank a apărut din partea opusă şi mi-a zâmbit. Purta o cămaşă elegantă, neagră, pantaloni negri de costum şi o curea tot neagră. Tipic pentru el în orele de program, dar duminica se îmbrăca, de obicei, mai puţin elegant.

M-am urcat pe un scaun de bar şi mi-am sprijinit bărbia într-un pumn.

— Hei, Hank. Ce bine arăţi.

— Hei, salutare, frumoaso, a zis Hank şi mi-a făcut cu ochiul. Nu mă mai duc acasă până diseară, când deschidem. Am de făcut acte şi alte lucruri distractive. Te-ai bucurat de weekendul tău liber?

— M-am bucurat, date fiind circumstanţele.

— Jorie zicea că Trenton Maddox s-a tot învârtit pe lângă masa ta vineri seara. Cred că mi-a scăpat scena.

— Sunt surprinsă. De obicei, îi urmăreşti pe fraţii Maddox ca un uliu.

Hank s-a strâmbat.

— Sunt nevoit. Ei fie încep o bătaie, fie îi pun capăt.

— Mda, aproape că s-au luat la bătaie cu tăntălăul de Coby. Chiar dacă i-am spus cine sunt, nu voia să se potolească.

— Mi se pare corect.

— Deja simt nevoia să beau ceva! a strigat Jorie din colţul opus al încăperii.

S-a apropiat, împreună cu Blia. Şi-au tras câte un scaun, înghesuindu-mă la mijloc, apoi şi-au pus genţile pe bar.

— Noapte grea? a întrebat Hank, amuzat.

Jorie a ridicat din sprânceană. Mesteca o bucată de gumă de parcă ar fi flirtat cu cineva.

— Tu să-mi spui.

— Eu aş spune că a fost o noapte destul de bună, a zis el şi a zâmbit cu subînţeles.

— Bleah, am zis eu şi m-am strâmbat toată.

Părul negru şi ondulat al lui Hank, ochii lui albastru-deschis, barba de-abia crescută şi pielea măslinie îl făceau atrăgător pentru orice femeie cu vârsta cuprinsă între cincisprezece şi optzeci de ani, dar Hank era cu doisprezece ani mai mare ca noi şi fusesem martoră la atâtea tâmpenii din partea lui, încât îl consideram mai degrabă un unchi simpatic şi răutăcios. Singurele lucruri pe care mi le închipuiam că le face erau actele şi monetarul la finalul fiecărei seri.

— Nimerii nu vrea să audă aşa ceva.

Hank era responsabil pentru terminarea a cel puţin douăsprezece căsnicii în orăşelul nostru şi era cunoscut pentru faptul că băga în seamă fetele care de-abia împliniseră vârsta majoratului suficient cât să le-o tragă. Dar când Jorie a început să lucreze la Red anul trecut, a devenit obsedat. Jorie, copil de militar, care schimbase nouă oraşe şi nu se lăsa impresionată de multe lucruri, nu pica deloc în mrejele lui Hank. Asta până când el şi-a schimbat total purtarea şi reputaţia, ea a început să-i acorde atenţie. Au avut câteva momente delicate, dar le era bine împreună.

Jorie mi-a tras un cot şi i-a aruncat lui Hank o privire jucăuşă.

A apărut şi Tuffy, la fel de obosit şi deprimat ca întotdeauna. Lucrase ca bodyguard la Red până fusese dat afară. Hank avea totuşi o slăbiciune pentru el şi l-a angajat şase luni mai târziu ca DJ. După cel de-al treilea divorţ şi a treia luptă cu depresia, a început să lipsească prea mult de la muncă şi a fost concediat din nou. Acum, la cea de-a patra nevastă şi la cea de-a patra şansă de a munci la Red, fusese trimis să lucreze la intrare şi să verifice actele de identitate cu jumătate de normă.

Câteva clipe mai târziu, Rafe Montez a intrat în spatele lui Tuffy. Preluase jobul de DJ de la acesta şi, sincer, se pricepea mult mai bine. Era tăcut şi rezervat şi, chiar dacă lucra la Red de aproape un an, nu ştiam mare lucru despre el, în afară de faptul că nu chiulise niciodată de la muncă.

— Să mă ia mama naibii, Cami! Debra Tillman

i-a zis maică-mii că erai la Chicken Joe cu Trenton Maddox! a spus Blia.

Buclele platinate ale lui Jorie s-au răsucit de pe un umăr pe altul când a întors capul spre mine.

— Pe bune?

— Am fost forţată. A apărut acasă la mine cu o fetiţă. I-a spus că mergem la Chicken Joe după ce sunt eu gata.

— E drăguţ, într-un fel.

Blia şi-a dat la o parte părul lung şi negru pe de umăr şi a zâmbit, iar ochii ei frumoşi şi migdalaţi s-au transformat în două liniuţe subţiri. Avea aproape 1, 60 metri înălţime şi purta mereu tocuri imense ca să compenseze faptul că era scundă. Azi purta nişte ditamai platformele, jeanşi strâmţi, albi, şi o bluză cu imprimeu floral, care i se încreţea pe abdomen şi îi lăsa un umăr descoperit. Cu zâmbetul ei de regină a frumuseţii şi cu tenul desăvârşit, mă gândeam întotdeauna că ar putea deveni faimoasă, în loc să-şi piardă vremea la chioşcul de bere, dar ea nu părea interesată de aşa ceva.

Jorie s-a încruntat.

— T.J. ştie?

— Da.

— Şi nu ţi se pare… ciudat? a întrebat orie.

Am ridicat din umeri.

— T.J. n-a părut supărat.

Hank s-a uitat pe lângă mine şi a zâmbit, iar când m-am întors, i-am văzut pe Raegan şi pe Kody intrând. Raegan mergea repede, scotocind în geantă după ceva, iar Kody era puţin mai în urmă,

încercând să ţină pasul.

Raegan s-a aşezat pe un scaun, însă Kody a rămas în picioare lângă ea.

— Nu-mi găsesc nenorocitele alea de chei. Le-am căutat peste tot!

M-am aplecat în faţă.

— Pe bune?

Cheile de la apartamentul nostru erau pe brelocul acela.

— O să le găsesc eu, m-a asigurat Raegan.

Ea îşi pierde cheile de cel puţin două ori pe lună, deci nu aveam de gând să mă stresez foarte tare cu asta, dar întotdeauna mă întrebam dacă data viitoare nu va fi cazul să scoatem nişte bani din buzunar ca să schimbăm încuietorile.

— O să ţi le lipesc de mână, Ray, am zis.

Kody a strâns-o blând şi liniştitor pe Raegan de umăr.

— Aseară le avea. Sunt fie la mine în camionetă, fie în apartament. O să le căutăm mai târziu.

Uşa din laterală s-a închis şi cu toţii ne-am îndreptat privirile către intrarea de la capătul holului. Şi l-am văzut pe ultimul dintre noi, Chase Gruber, făcându-şi apariţia pe la intrarea personalului, în ţinuta lui obişnuită. Băiatul ăsta, student în anul trei şi înalt de doi metri, purta pantaloni scurţi cât era anul de lung. Pe timp de iarnă purta un hanorac cu ESU Bulldogs peste vreun tricou oarecare, dar părul lui scurt şi ondulat era mereu acoperit fie cu o cască, fie cu şapca lui favorită de baseball, de culoare roşie. Avea

şireturile desfăcute şi arăta de parcă tocmai se rostogolise din pat.

Blia s-a înseninat.

— Supertare, e Gruber!

Gruber n-a zâmbit şi nici nu şi-a scos ochelarii de soare.

— Zi grea, Booby? a spus Kody, rânjind cu subînţeles.

Toţi tipii obsedaţi de fotbal american se strigau între ei pe numele de familie. Ca să fiu sinceră, nici nu eram convinsă că îşi cunosc prenumele. Gruber primise repede la antrenamente porecla Gruby şi, la scurt timp după ce începuse să lucreze la Red, Kody îi tot spunea Booby. Fusese distractiv anul trecut, dar porecla îşi pierduse amuzamentul, pentru Gruber şi pentru ceilalţi, în afară de Kody.

Gruber s-a aşezat pe scaunul gol de lângă Blia, cu coatele pe bar şi cu degetele împreunate.

— Du-te naibii, Kody. Ne-a alergat antrenorul astăzi de ne-a scos sufletul pentru noaptea aia pierdută.

— Atunci nu mai pierde nopţile, a zis Tuffy.

Kody a chicotit.

— Să mi-o sugi, ratatule.

Kody a mai râs o dată şi a clătinat din cap. Era adevărat. Kody chiar plecase din echipa de fotbal american înainte de începerea sezonului, dar asta din cauză că îşi făcuse praf genunchiul pe finalul ultimului meci din anul al doilea. Suferise mai multe rupturi de ligamente, unul fusese chiar sfâşiat de tot, iar rotula îi fusese dislocată. Nici măcar nu ştiam ca o rotulă se putea disloca, dar

chirurgul ortoped i-a spus că nu va mai putea juca niciodată. Raegan spunea că el nu vorbeşte despre asta, dar că părea că s-a obişnuit cu ideea. Ca un boboc adevărat, Kody ajutase mica noastră universitate să câştige campionatul naţional. Fără el, echipa era pierdută.

Uşa s-a trântit din nou şi am încremenit cu toţii. Era prea devreme pentru clienţi şi, în afară de ipoteza în care cineva l-ar fi urmărit pe Gruber, doar angajaţii ştiau să vină pe intrarea laterală.

Am oftat de uşurare când l-am văzut pe T.J. Ţinea în mână un set de chei strălucitoare.

— Am trecut pe la apartament. Astea zăceau pe scări.

Am sărit de pe scaun şi m-am dus repede înspre el. T.J. m-a luat în braţe şi m-a strâns tare.

— Ce cauţi aici? am şoptit.

— M-am simţit oribil.

— Drăguţ din partea ta, dar totuşi ce cauţi aici?

T.J. a oftat.

— Slujba.

— Aici? am zis eu şi m-am îndepărtat puţin de el, ca să-i văd mai bine faţa.

Era sincer, dar am ştiut că nu-mi va spune mai multe.

T.J. a zâmbit, apoi m-a sărutat pe colţul gurii. I-a aruncat cheile lui Kody, care le-a prins fără nicio dificultate.

Raegan a râs scurt.

— Pe scări? Mi-au căzut din mână sau cum? a întrebat ea, de parcă nu-i venea să creadă.

Kody a ridicat din umeri.

— Naiba ştie, femeie.

T.J. s-a aplecat şi mi-a şoptit în ureche:

— Nu pot sta mult. Avionul decolează într-o oră.

N-am putut să-mi ascund dezamăgirea, dar am dat înţelegătoare din cap. N-avea niciun rost să protestez.

— Ai rezolvat ce aveai de făcut?

— Cred că da.

T.J. m-a luat de mână şi a făcut un semn din cap spre restul găştii.

— Se întoarce imediat.

Toată lumea l-a salutat, iar T.J. m-a scos în parcare prin ieşirea laterală. Un Audi negru şi lucios, de închiriat, era parcat afară. Îl lăsase cu motorul pornit.

— Oau, nu glumeai. Chiar pleci imediat.

A oftat.

— M-am tot gândit cum e mai rău – să te văd doar pentru o secundă sau să nu te văd deloc.

— Mă bucur că ai venit.

T.J. şi-a strecurat mâna pe ceafa mea, m-a tras aproape de el şi m-a sărutat cu buzele alea care m-au făcut să mă îndrăgostesc de el. Am simţit cum limba lui îmi pătrunde în gură. Era caldă, moale şi puternică în acelaşi timp. Coapsele mi s-au încordat fără să vreau. Mâna lui T.J. mi-a coborât pe braţ, apoi pe şold, până pe pulpă, de care m-a strâns ca să-mi arate cât de mult mă doreşte.

— Şi eu, a zis, gâfâind un pic atunci când, în cele din urmă, s-a smuls de lângă mine. Nici nu-ţi trece prin minte cât aş vrea să pot rămâne.

Şi eu îmi doream să rămână, dar nu aveam de gând să-i cer asta. Ar fi îngreunat situaţia pentru amândoi şi m-ar fi făcut să par o fiinţă demnă de milă.

T.J. s-a suit în maşină şi a plecat, iar eu m-am întors la Red, copleşită din punct de vedere emoţional. Raegan se bosumflase, iar Hank se încruntase atât de tare, încât un rid adânc i se formase între sprâncene.

— Dacă mă întrebi pe mine, a zis Hank şi şi-a încrucişat braţele în dreptul pieptului, nemernicul ăla mic se grăbea acasă ca să scape de tine mai repede.

M-am strâmbat, dezgustată.

— Bleah.

Gruber a dat din cap.

— Dacă trece Trent pe aici, exact despre asta e vorba.

Am scuturat din cap şi m-am aşezat pe scaun.

— T.J. nu se simte ameninţat de Trent. De-abia a adus vorba despre el.

— Deci ştie, a spus Gruber.

— Păi, da. N-am nimic de ascuns.

— Crezi c-a venit să discute cu Trent? a întrebat Kody.

Am scuturat din cap din nou, trăgându-mă de o pieliţă de la unghie.

— Nu. El nu pare genul care să facă publică relaţia noastră, aşa că sigur nu-l va aborda pe Trent din cauza mea.

Hank a început să bolborosească şi a dat să se îndepărteze, dar s-a întors imediat.

— Să ştii că nici asta nu-mi place. Ar trebui să strige în gura mare că te iubeşte, nu să te ţină ascunsă ca pe un secret ruşinos!

— E greu de explicat, Hank. T.J. e o persoană foarte... retrasă. E un individ complicat, am spus eu.

Blia şi-a sprijinit obrazul în palmă.

— Să mor eu, Cami. Toată situaţia ta e complicată.

— Mie-mi spui, am zis şi m-am uitat la telefonul meu care zbârnâia.

Era T.J., şi-mi transmitea că deja îi era dor de mine. I-am scris că şi eu simţeam la fel şi am pus telefonul pe bar.

* * *

Pentru prima oară în câteva luni, n-a mai trebuit să mă întorc la bar după întâlnirea de duminică a angajaţilor, ceea ce nu mi-a displăcut atât de tare, pentru că afară tuna şi fulgera, iar ploaia bombarda ferestrele. Mă pusesem din nou pe învăţat, terminasem toate temele şi rufele erau împăturite şi puse la locul lor. Era ciudat că nu mai aveam nimic de făcut.

Raegan lucra la barul de est cu Jorie, iar Kody păzea intrarea, deci eram acasă de una singură şi mă plictiseam de moarte. M-am uitat la un film cu zombie, oarecum fascinant, apoi am închis televizorul şi m-am cufundat într-o tăcere profundă.

Gândurile despre T.J. au început să-mi

invadeze mintea. Mă tot întrebam dacă e cazul să continui ceva pentru care nu merită să sufăr şi ce semnificaţie are faptul că a bătut tot drumul ăsta ca să mă vadă trei minute.

Telefonul mi-a zbârnâit. Era Trenton.

Hei.

Hei.

Deschide uşa, fraiero. Plouă.

Poftim?

A bătut la uşă, iar eu am tresărit şi m-am răsucit pe canapea. M-am repezit spre intrare şi mi-am apropiat urechea de uşă.

— Cine e?

— Ţi-am zis cine e. Deschide nenorocita asta de uşă!

Am descuiat şi am dat cu ochii de Trenton stând în prag, cu jacheta udă leoarcă, în timp ce ploaia îi şiroia la greu pe creştetul capului şi pe faţă.

— Pot să intru? a zis el, dârdâind.

— Doamne, Trent! am spus şi l-am tras înăuntru.

Am dat fuga la baie ca să aduc un prosop şi, după câteva secunde, m-am întors şi i l-am aruncat lui Trenton. El şi-a scos jacheta, apoi tricoul, după care şi-a şters faţa şi capul cu prosopul.

Şi-a coborât privirea către jeanşi, care, de

asemenea, erau uzi.

— Stai aşa, poate are Kody nişte pantaloni de trening la Ray în cameră, i-am zis şi m-am dus repede până în camera colegei mele de apartament.

M-am întors cu un tricou şi cu nişte pantaloni de trening.

— Baia e chiar acolo, am zis şi am arătat cu capul în direcţia holului.

— Sunt în regulă, a spus el, după care şi-a desfăcut cureaua, nasturii şi fermoarul jeanşilor, apoi şi-a scos bocancii, lăsându-şi pantalonii să cadă la podea.

A ieşit din ei, după care s-a uitat la mine cu cel mai fermecător zâmbet.

— Crezi că se va supăra Kody dacă rămân la fundul gol în pantalonii lui?

— Da, şi-o să mă supăr şi eu, am zis.

Trenton s-a prefăcut dezamăgit, după care şi-a tras pantalonii pe el. Pieptul şi abdomenul i s-au încordat, iar eu am încercat să nu mă uit la el când şi-a tras tricoul peste cap.

— Mulţumesc, a spus el. Am fost până la Red şi am băut câteva pahare după muncă. Raegan mi-a zis că eşti singură şi plictisită de moarte aici, aşa că m-am gândit să mă opresc pe la tine.

— Nu cumva ploaia ţi-a oferit un motiv să te dezbraci?

— Nu. Eşti dezamăgită?

— Deloc.

Trenton nu s-a supărat. Din contră, a sărit peste spătarul canapelei şi s-a aşezat pe perne.

— Hai să vedem un film!

A întins mâna după telecomandă.

— Să ştii că mă bucuram de seara mea petrecută în singurătate.

Trenton s-a întors către mine.

— Vrei să plec?

M-am gândit la asta preţ de un minut. Ar fi trebuit să zic da, însă ar fi fost o minciună. Am dat ocol canapelei şi m-am aşezat cât mai aproape de capătul acesteia.

— Unde e Olive?

— Cu părinţii ei, presupun.

— Îmi place de ea. E dulce foc.

— E al naibii de adorabilă. Într-o bună zi, o să fiu nevoit să ucid cel puţin un aiurit de adolescent.

— Oh, atunci o să-i pară rău că s-a împrietenit cu cineva din familia Maddox, am zis eu şi am început să râd.

Trenton a deschis televizorul şi a tastat trei cifre pe telecomandă. Canalul s-a schimbat şi a apărut un meci din NFL.

— E-n regulă?

Am ridicat din umeri.

— Îmi plac Forty-Niners, dar anul ăsta sunt proşti rău de tot.

M-am uitat la Trenton când mi-am dat seama că se holba la mine.

— Ce e?

— Tocmai mă gândeam că ar fi momentul să recunosc faptul că eşti perfectă şi că n-ar strica dacă te-ai îndrăgosti nebuneşte de mine cât mai repede.

— Am un iubit, i-am amintit eu.

Mi-a făcut semn să tac.

— Un obstacol în viaţa ta.

— Nu ştiu, am spus. E un obstacol destul de sexy.

Trent a zâmbit în batjocură.

— Aproape m-ai văzut în pielea goală, păpuşică. Iubitul tău de la distanţă nu arată nici pe sfert aşa.

Am privit cum îşi încordează braţul. Nu avea muşchii la fel de mari ca ai lui Kody, dar tot erau impunători.

— Ai dreptate. N-are atâtea tatuaje. De fapt, nu are niciunul.

Trenton a dat ochii peste cap.

— Iubitul tău e un frumuşel? Ce dezamăgire!

— Nu e deloc un frumuşel. E un şmecher. Doar că în alt sens decât tine.

Un zâmbet larg i s-a întins lui Trenton pe chip.

— Crezi că sunt şmecher?

M-am abţinut cât am putut să nu zâmbesc, dar mi-era greu. Veselia lui era molipsitoare.

— Toată lumea îi cunoaşte pe fraţii Maddox.

— Mai ales, a zis Trenton, ridicându-se pe perne şi punându-şi picioarele de o parte şi de alta a mea, mai ales pe acesta!

A început să sară şi, în acelaşi timp, să-şi încordeze muşchii în diverse ipostaze.

L-am pocnit în joacă peste gambe, în timp ce muream de râs.

— Termină! i-am zis.

Trenton s-a aplecat şi m-a luat de mâini,

făcându-mă să mă pocnesc singură de câteva ori. Nu m-a durut, dar, fiind sora cea mare a fraţilor mei, asta înseamnă, fără îndoială, război.

L-am pocnit şi eu, după care Trenton m-a apucat de tricou, s-a rostogolit pe podea şi m-a tras după el. Apoi a început să mă gâdile.

— Nu! Opreşte-te! am chiţăit eu şi am izbucnit în râs.

Mi-am dus degetele mari la subsuorile lui, iar Trenton s-a dat înapoi. Aceeaşi manevră funcţiona şi cu T.J.

T.J. O, Doamne. Iar eu mă rostogoleam pe jos cu Trenton. Nu e deloc bine… în niciun fel.

— În regulă! am zis şi am ridicat mâinile. Ai câştigat.

Trenton a încremenit. Eram întinsă pe spate, iar el stătea în genunchi, deasupra mea.

— Am câştigat?

— Da. Şi trebuie să te dai jos de pe mine. Nu se cuvine.

Trenton a izbucnit în râs şi m-a tras în sus de mână.

— Nu facem nimic rău.

— Ba da, e oarecum rău. Dacă eram iubita ta, ţi s-ar părea OK?

— Da, la naiba. Aş vrea să se întâmple asta în fiecare seară.

— Nu. Cu altcineva, vreau să spun.

Lui Trenton i-a căzut faţa.

— Cu siguranţă, nu.

— Bine, atunci. Hai să ne uităm la Forty-Niners cum iau bătaie, apoi îi poţi spune lui Raegan că ţi-

ai făcut datoria.

— Datoria? Nu Raegan mi-a zis să trec pe aici. Ea doar mi-a spus că eşti singură şi plictisită.

— Păi nu-i acelaşi lucru?

— Nicidecum, Cami, e doar meritul meu la faza asta. Nu trebuie să mă convingă cineva să îmi petrec vremea cu tine.

Am zâmbit, apoi am dat televizorul mai tare.

— Deci, Cal zicea că o să aibă sigur nevoie de cineva la recepţie.

— A, da? am zis şi am continuat să mă uit la televizor. Şi vrei să te bagi?

Trenton a râs scurt.

— A zis, şi citez: „Cineva sexy, Trent. Cineva cu ţâţe frumoase”.

— Slujba de vis a oricărei fete. Să răspundă la telefoane şi să ofere fluturaşi, în timp ce o comandă un dobitoc sexist.

— Nu e dobitoc. E sexist, dar dobitoc nu e.

— Nu, mersi.

Chiar atunci mi-a bâzâit telefonul. Am scotocit în locul dintre braţul canapelei şi pernă ca să-l găsesc. Era Coby.

Deci… veşti nasoale.

Ce?

Am primit un avertisment final de la creditul pentru maşină.

Plăteşte-ţi rata, neghiobule.

Am rămas un pic în urmă. Mă întrebam dacă mă poţi împrumuta cu nişte bani.

Sângele mi-a îngheţat în vine. Ultima dată când Coby a rămas în urmă cu plata facturilor a fost din cauză că-şi dădea tot salariul pe steroizi. Coby era cel mai scund dintre fraţii mei, dar era cel mai grăsuţ şi cel mai greu de cap. Avea oricum un temperament vulcanic, însă modul în care se purtase vineri la Red ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă.

Iar bagi steroizi?

Pe bune, Cami? Ce dracu'…

Pe bune. Bagi?

Nu.

Mai minte-mă tu mult şi va trebui să-i explici tatii unde ţi-e maşina când o să ţi-o ia banca.

I-a luat câteva minute ca să răspundă.

Mda.

Au început să-mi tremure mâinile, dar am reuşit să tastez în continuare.

Te înscrii într-un program de dezintoxicare, îmi

arăţi dovada. Apoi eu îţi plătesc rata. Ne-am înţeles?

Doar săptămâna viitoare pot.

Accepţi sau refuzi.

Să te ia naiba, Cami. Uneori eşti o afurisită care se crede mare şi tare.

Poate, dar nu eu o să rămân fără maşină în câteva săptămâni.

Bine. Ne-am înţeles.

Am inspirat adânc şi mi-am lăsat telefonul să cadă în poală. Dacă îl voi ajuta pe Coby, îmi va mai trebui o slujbă.

Trenton m-a privit cu îngrijorare.

— Te simţi bine?

Am tăcut îndelung, apoi m-am uitat în ochii lui Trenton.

— Cal mai caută recepţioneră?

— Da.

— O să-l sun mâine.

5

— Dumnezeule, Calvin, a spus Trenton.

Se uita la fresca de inspiraţie chinezească de pe perete şi încerca să nu observe cum se holba Calvin la sânii mei. Trenton îşi pusese invers şapca

roşie de baseball şi nu îşi legase şireturile bocancilor. Oricine altcineva în locul lui ar fi părut neglijent şi nesimţit, dar Trenton era cumva şi mai atrăgător. Mi se părea aiurea să remarc acest lucru la el, dar nu mă puteam abţine.

Nu aveam cei mai voluptuoşi sâni din lume, dar statura mea minionă îi făcea să pară mai mari decât erau în realitate. Uram să recunosc asta, dar mă ajutau să capăt nişte bacşiş în plus la Red, iar acum mă ajutau să obţin o a doua slujbă. Era un cerc vicios împărţit între dorinţa de a nu fi tratată ca un obiect şi utilizarea darurilor primite de la Dumnezeu în favoarea mea.

— Când ziceai că poţi să-ncepi? a întrebat Calvin absent, în timp ce îndrepta poza unei frumuseţi brune de pe peretele din spatele recepţiei.

Fata avea tatuaje aproape peste tot. Tuşul şi zâmbetul erau singurele lucruri pe care le etala şi era întinsă peste trupurile goale ale altor femei, aparent adormite. Aproape toţi pereţii erau acoperiţi fie cu tablouri, fie cu fotografii cu manechine tatuate, încolăcite pe maşini şmechere sau întinse în aşa fel încât să li se vadă mai bine desenele de pe piele. Biroul era plin de hârtii răvăşite, pixuri, chitanţe şi agrafe, dar restul locului părea curat, chiar dacă arăta ca şi cum Calvin ar fi cumpărat decorul la o licitaţie organizată de un restaurant chinezesc care a dat faliment.

— Chiar acum. Pot lucra lunea şi marţea, de la prânz până la închidere, dar de miercuri până

vineri pot munci doar până la şapte. Sâmbătă nu pot sta mai târziu de ora cinci. Duminica nu lucrez.

— De ce nu? a întrebat Calvin.

— Am de învăţat şi de făcut teme uneori, apoi am întâlnire cu angajaţii la Red, înainte de a lucra la bar.

Calvin i-a aruncat o privire lui Trenton, ca şi cum i-ar fi cerut acordul. Trenton a dat din cap.

— Bine, o să-i pun pe Trent şi pe Hazel să-ţi arate cum să te descurci cu telefonul, computerul şi hârţogăria. E destul de simplu. În cea mai mare parte, e vorba despre servicii pentru clienţi şi curăţenie, a zis el, ieşind din spatele recepţiei. Ai vreun tatuaj?

— Nu, am spus. E o condiţie obligatorie?

— Nu, dar pun pariu că o să-ţi faci unul în prima lună, a zis el şi s-a îndepărtat pe hol.

— Mă îndoiesc, am replicat, trecând pe lângă el ca să intru la recepţie.

Trenton s-a apropiat de mine şi şi-a sprijinit coatele de birou.

— Bine ai venit la Skin Deep.

— Asta-i replica mea, l-am tachinat eu.

A sunat telefonul, iar eu am răspuns.

— Salonul de tatuaje Skin Deep, am zis.

— Da… ăă… la ce oră se închide la voi diseară?

Habar n-aveam cine era la telefon, dar părea beat mort, şi de-abia era ora trei după-amiaza.

M-am uitat la uşă.

— Închidem la ora unsprezece, dar ai face bine să te trezeşti mai întâi. N-o să te tatueze nimeni dacă eşti beat.

Trenton s-a strâmbat. Nu eram sigură dacă asta era o regulă sau nu, dar ar fi trebuit să fie. Aveam experienţă cu beţivii şi probabil urma să mă întâlnesc cu mulţi şi pe aici. Într-un fel ciudat, mă simţeam în largul meu în preajma beţivilor. Tata deschisese o doză de bere Busch dimineaţa la micul dejun încă dinainte să mă nasc. Vorba împleticită, mersul împiedicat, comentariile neadecvate, chicotelile, chiar furia, eram obişnuită cu toate acestea. Să lucrez într-un birou înconjurată de cretini îngâmfaţi care discută doar despre termene limită mi se părea mai îngrozitor decât să-l ascult pe un om în toată firea care bea pentru că l-a părăsit iubita.

— Dacă e o convorbire personală, pentru unul dintre noi, poţi s-o transferi în spate, uite aşa, a spus Trenton, apăsând pe tasta de aşteptare, pe butonul de transfer şi apoi pe unul dintre cele cinci butoane numerotate din partea de sus a telefonului. 100 e în biroul lui Cal. 101 e la mine în atelier. 102 e la Hazel. 103 e la Bishop… o să-l cunoşti mai târziu … şi dacă închizi e în regulă, te sună ei la loc. Lista e lipită sub telefon, a zis el şi a înclinat aparatul într-o parte.

— Fantastic, am zis eu.

— Eu sunt Hazel, a spus o tipă scundă, din celălalt capăt al încăperii.

A venit către mine şi mi-a întins mâna. Pielea puternic bronzată de pe braţe îi era plină, de la încheietură până la umăr, de zeci de desene artistice colorate. În urechi avea cercei care îi ocupau tot cartilagiul, iar un diamant artificial îi

sclipea pe faţă ca un semn de frumuseţe. Era brunetă naturală, dar avea o creastă de un blond arămiu.

— Eu fac piercinguri, a rostit cu buzele ei groase, vorbind cu eleganţă şi cu o urmă vagă de accent.

M-a strâns serios de mână, în ciuda staturii micuţe; unghiile ei turcoaz erau atât de lungi, încât m-am întrebat cum putea să facă orice cu ele, darămite piercinguri pe părţi minuscule ale corpului.

— Cami. De acum două minute sunt recepţionera.

— Marfă, a zis ea şi mi-a zâmbit. Dacă întreabă cineva de mine, să notezi mereu numele şi mesajul. Dacă e o fată pe nume Alisha, transmite-i s-o sugă.

A plecat, iar eu m-am uitat la Trenton, cu sprâncenele ridicate.

— Bine, atunci.

— S-au despărţit acum câteva luni. Încă e ofticată.

— Mi-am dat seama de asta.

— Aşa, aici sunt formularele, a spus Trenton şi a scos sertarul lung de jos dintr-un fişet metalic.

Le-am parcurs printre telefoane şi clienţi şi, când Trenton a avut treabă, Hazel a venit să mă ajute. Calvin a stat la el în birou în cea mai mare parte a timpului, iar mie nici nu mi-a trecut prin cap să mă supăr.

După ce Trenton a terminat cu o clientă, a condus-o şi apoi a băgat capul pe una dintre uşile

duble de sticlă.

— Probabil că ţi se face foame. Vrei să-ţi cumpăr ceva de alături?

Lângă noi era Pei Wei, iar aromele delicioase, sărate şi savuroase ale mâncărurilor lor intrau de fiecare dată când cineva deschidea uşa, însă eu aveam două slujbe ca să-l ajut pe Coby să-şi plătească datoriile. Să mănânc în oraş era un lux pe care nu mi-l permiteam.

— Nu, mulţumesc, am zis, simţind cum îmi chiorăie stomacul. Aproape e ora închiderii. O să mănânc un sandviş acasă.

— Nu mori de foame? a întrebat Trenton.

— Nu, am zis.

A dat din cap.

— Bine, eu mă duc. Transmite-i lui Cal că mă întorc repede.

— Nicio problemă, am spus şi am simţit cum umerii mi se lasă în jos când s-a închis uşa.

Hazel era la ea în atelier cu un client, aşa că am mers acolo şi m-am uitat cum i-a dat o gaură în nas tipului respectiv. El nici măcar n-a clipit.

M-am retras.

Hazel mi-a observat reacţia şi a zâmbit.

— Asta se numeşte Taurul. Sunt destul de populare pentru că poţi să ridici inelul în nări şi să-l ascunzi, uite-aşa.

Am tresărit.

— E… nemaipomenit. Trent s-a dus alături să mănânce. Se va întoarce.

— Sper să-mi aducă şi mie ceva, a zis ea. Leşin de foame.

— Cum de mănânci atât, cu trupul ăsta al tău? a zis clientul. Dacă mănânc orez, mă îngraş cinci kile, şi voi, chinezoaicele, toate sunteţi micuţe. Nu pricep.

— Eu sunt filipineză, cretinule, a spus ea şi l-a plesnit tare peste ureche.

El a chelălăit.

Am strâns din buze şi m-am întors în vestibul. Câteva minute mai târziu, Trenton a intrat cu două pungi mari de plastic în mâini. Le-a pus pe birou şi a început să scoată din ele diverse feluri de mâncare.

A venit şi Hazel, cu clientul ei cu tot.

— I-am citit deja instrucţiunile de îngrijire, deci poate pleca, a zis ea.

A aruncat o privire către cutiile transparente de pe birou şi ochii i s-au înseninat.

— Te iubesc, Trent. Serios, te iubesc, fir-ai al naibii.

— Mă faci să roşesc, a zis el şi i-a zâmbit.

Văzusem părţile înspăimântătoare ale lui Trenton de mai multe ori, în şcoala generală, în liceu şi, în ultima vreme, la Red. Acum avea întipărită pe faţă cea mai mulţumită expresie din lume, bucuros că a făcut-o fericită pe Hazel.

— Şi asta e pentru tine, a spus Trenton şi a mai scos o cutie.

— Dar…

— Ştiu. Ai spus că nu ţi-e foame. Mănâncă doar ca să nu-mi răneşti sentimentele.

Nu l-am contrazis. Am dat celofanul la o parte de pe setul de tacâmuri şi am început să mănânc,

fără să-mi pese că arătam ca un animal sălbatic.

Calvin a venit şi el din spate, ademenit, în mod evident, de mirosuri.

— Cina?

— Pentru noi. Tu cumpără-ţi singur, a zis Trenton şi a fluturat înspre Calvin o furculiţă de plastic.

— La naiba, a spus Calvin. Aproape că-mi doresc să am păsărică, să primesc şi eu ceva de mâncare.

Trenton nu l-a băgat în seamă.

— Bishop a apărut?

— Nu, a spus Hazel, cu gura plină.

Calvin a clătinat din cap şi a ieşit pe uşile duble, ducându-se probabil la Pei Wei.

A sunat telefonul şi am răspuns, încă mestecând.

— Skin Deep Tattoo…

— Ăă… Hazel e ocupată? a zis o voce joasă, dar feminină, asemănătoare cu a mea.

— E cu un client. Pot să ştiu cine o caută?

— Nu. De fapt… ăăă… da. Spune-i că sunt Alisha.

— Alisha? am întrebat eu şi m-am uitat la Hazel.

Aceasta a început să înjure în surdină cu toate vorbele de ocară din lume şi a ridicat degetul din mijloc către telefon.

— Da? a zis ea, cu speranţă în glas.

— *Acea* Alisha?

Ea a început să chicotească.

— Mda, cred că da. Vine la telefon?

— Nu, dar a lăsat un mesaj pentru tine. Suge-o, Alisha.

Trenton şi Hazel au încremenit şi tăcerea s-a aşternut şi la celălalt capăt al liniei telefonice.

— Poftim?

— Suge-o, am zis eu, după care am închis.

După câteva momente de şoc, Hazel şi Trenton au izbucnit amândoi în râs. După ce au încercat vreme de un minut să se oprească şi după ce au scos tot felul de oftaturi între hohote, au început amândoi să se şteargă la ochi. Rimelul generos al lui Hazel i se scurgea pe obraji.

Hazel s-a aplecat să-şi ia un şerveţel din cutia de pe birou, de lângă computer. S-a şters sub ochi, apoi m-a bătut uşor pe umăr.

— Presimt c-o să ne înţelegem foarte bine.

A făcut semn cu degetul mare, în timp ce mergea înapoi la ea în atelier.

— Pune mâna pe asta, Trent. E pe aceeaşi frecvenţă cu tine.

— Are un iubit, a strigat Trenton şi s-a uitat în ochii mei, rânjind.

Am stat aşa câteva clipe şi ne-am zâmbit reciproc, apoi m-am îndreptat de spate, căutând din priviri un ceas.

— Trebuie să plec. Am de citit un capitol înainte să mă culc.

— M-aş oferi să te ajut, dar nu m-am împăcat prea tare cu şcoala.

Mi-am pus geanta roşie pe umăr.

— Asta pentru că, atunci când erai în şcoală, te interesau mai mult fetele şi petrecerile. Acum ar

putea fi altceva. Ar trebui să te gândeşti să te înscrii la nişte cursuri.

— Neah, a zis el şi şi-a întors şapca pe cap, cu cozorocul înainte.

A aranjat-o de câteva ori, gândindu-se la sugestia mea, de parcă lui nu-i trecuse niciodată prin minte asta până în acel moment.

Chiar atunci, trei puştani de la colegiu au intrat împleticiţi, zgomotoşi, enervanţi şi râzând în hohote. Chiar dacă nu erau beţi, era uşor pentru noi, localnicii, să-i depistăm pe venetici. Doi băieţi, probabil din anul întâi, s-au apropiat de recepţie, iar fata, îmbrăcată într-o rochie roz de plajă şi cu cizme înalte în picioare, i-a urmat. Trenton a început imediat s-o studieze, iar ea a început să-şi aranjeze părul.

— Jeremy a pierdut un pariu, a zis unul dintre puşti. O să-şi facă un tatuaj cu Justin Bieber.

Jeremy s-a prăbuşit cu capul pe tejghea.

— Nu-mi vine să cred că mă puneţi să fac aşa ceva.

— Am închis, am zis eu.

— Avem bani, a zis băiatul şi şi-a deschis portofelul. Sunt pregătit să ofer tuturor celor de aici un bacşiş să le stea mintea în loc.

— Am închis, am repetat. Îmi pare rău.

— Nu vrea banii tăi, Clay, a zis fata şi a zâmbit cu subînţeles.

— Ba da, îi vrea, a spus Clay şi s-a aplecat spre mine. Tu lucrezi la Red, nu-i aşa?

M-am uitat urât la el.

— Ai mai mult de un loc de muncă... a zis

acesta, pus pe gânduri.

Jeremy s-a crispat.

— Haide, Clay. Hai să mergem şi gata.

— Am o propunere pentru tine, ca să câştigi un ban în plus. O să câştigi într-o singură seară cât ai câştiga aici într-o lună.

— Sună tentant… însă nu, am zis, dar înainte să termin propoziţia, Trenton îl luase pe Clay de guler cu ambii pumni.

— Ţi se pare că e vreo târfă? a întrebat Trenton, mânios la culme.

Am mai văzut privirea asta a lui şi cu alte ocazii – chiar înainte de a bate măr pe cineva.

— Oau! am exclamat şi am ocolit biroul în fugă.

Ochii lui Clay erau larg deschişi. Jeremy a pus o mână pe Trenton, iar acesta s-a uitat la mâna lui.

— Vrei să mori în seara asta?

Jeremy a scuturat repede din cap.

— Atunci nu mă mai atinge, frăţioare.

Hazel a ieşit în fugă, dar nu părea înspăimântată. Voia pur şi simplu să asiste la spectacol.

Trenton a deschis uşa cu o lovitură de picior şi l-a împins afară pe Clay cu spatele. Clay a aterizat pe spinare, apoi s-a ridicat cu chiu cu vai în picioare. Fata care era cu ei a ieşit încet, uitându-se la Trenton şi răsucindu-şi o şuviţă din părul ei lung şi auriu.

— Nu fi prea impresionată, Kylie. Ăsta e psihopatul ăla care a omorât o fată acum câţiva ani.

Trenton s-a repezit la uşă, dar m-am aşezat între el şi zidul de sticlă. Acesta s-a oprit imediat, gâfâind, iar Clay s-a băgat rapid în camioneta lui neagră şi lucioasă.

Cât timp puştii au zbughit-o din parcare, mi-am ţinut o mână pe pieptul lui Trenton. Încă respira din greu şi tremura de nervi. Ar fi putut găuri cu privirea camioneta care se îndepărta.

Hazel s-a răsucit pe călcâie şi s-a întors în atelierul ei fără să scoată o vorbă.

— N-am omorât-o, a zis Trenton încet.

— Ştiu, am spus.

L-am mângâiat de câteva ori, apoi mi-am scos cheile din geantă.

— Te simţi bine?

— Mda, a zis el.

Avea privirea pierdută şi la fel era şi el. Ştiam exact cum e să te rătăceşti într-o amintire urâtă, chiar şi acum, după mai mult de un an de la accident, pomenirea acelui moment îl arunca pe Trenton în depresie.

— Am o sticlă de Crown la mine acasă şi nişte carne. Hai să bem până vomităm sandvişuri cu şuncă.

Trenton a zâmbit din colţul gurii.

— Sună destul de bine.

— Nu-i aşa? Hai să mergem. Ne vedem mâine, Hazel! am strigat.

Trenton m-a urmat până la apartament, iar eu m-am dus direct la dulapul cu băuturi.

— Crown cu Cola sau simplu? am strigat din bucătărie.

— Simplu, a zis el din spatele meu.

Am tresărit, apoi am izbucnit în râs.

— Doamne, ce m-ai speriat.

Trenton a zâmbit slab.

— Îmi pare rău.

Am învârtit sticla în aer cu mâna stângă şi-am prins-o cu dreapta, apoi am turnat două shoturi duble în două pahare mari.

Zâmbetul lui Trenton s-a lărgit un pic.

— E destul de marfă să ai un barman personal.

— Sunt surprinsă că încă mai pot s-o fac. Am avut prea multe zile libere. Când o să mă întorc miercuri la muncă, o să fii uitat deja totul.

I-am oferit băutura şi mi-am ciocnit paharul de al lui.

— Pentru Crown.

— Pentru dezastre, a zis el şi zâmbetul i-a dispărut de pe chip.

— Pentru supravieţuire, am spus, lipindu-mi paharul de buze şi dând băutura peste cap.

Trenton a făcut la fel. I-am luat paharul gol şi am mai turnat câte o rundă.

— Vrem să ne facem ciungă de beţi sau mangă?

— Îţi spun după ce mă îmbăt.

I-am dat paharul, am luat sticla şi l-am condus pe Trenton la canapea. Am ridicat paharul.

— Pentru cât mai multe slujbe.

— Pentru timpul petrecut cu oameni uimitori.

— Pentru fraţi care ne fac viaţa imposibilă.

— O să beau pentru asta, a zis Trenton, dând paharul peste cap. Îmi iubesc fraţii. Aş face orice

pentru ei, dar uneori am senzaţia că sunt singurul căruia îi pasă de tata, ştii?

— Uneori am senzaţia că eu sunt singura căreia nu-i pasă deloc de taică-miu.

Trenton şi-a ridicat privirea de la paharul gol.

— E de modă veche. N-ai voie să-i răspunzi. N-ai voie să ai nicio părere, decât dacă e asemănătoare cu a lui. N-ai voie să ţipi când el o bate măr pe maică-ta.

Ochii lui Trenton s-au îngustat.

— N-o mai bate. Dar o bătea. Ne-a zăpăcit pe noi, copiii, ştii? Că ea a rămas. Că încă îl mai putea iubi.

— La naiba. E oribil.

— Părinţii tăi se iubeau? am întrebat.

Trenton a zâmbit cât se poate de subtil.

— Ca nişte nebuni.

Am zâmbit şi eu, la fel de subtil.

— Îmi place asta.

— Şi… acum?

— Toată lumea se comportă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. E mai bine, deci oricine îşi aminteşte că ea îşi petrecea dimineţile ascunzându-şi vânătăile este personajul negativ. Aşa că… sunt personajul negativ.

— Nu, nu eşti. Dacă i-ar fi făcut cineva rău mamei… chiar dacă ar fi fost tata… nu l-aş fi iertat niciodată. Şi-a cerut iertare?

— Niciodată, am zis fără să şovăi. Dar ar trebui. Ei. Nouă. Tuturor.

De data asta, el a ridicat paharul gol. I-am turnat încă o dată şi am închinat din nou.

— Pentru loialitate, a zis el.

— Pentru evadări, am spus.

— O să beau pentru asta, a zis el şi amândoi am dat băuturile peste cap.

Mi-am tras genunchii la piept şi mi-am sprijinit obrazul pe picior, uitându-mă la Trenton. Ochii îi erau umbriţi de cozorocul şepcii lui roşii de baseball. Avea fraţi care erau gemeni identici, dar ultimii patru născuţi puteau la fel de bine să fie cvadrupleţi.

Trenton m-a apucat de tricou şi m-a tras la pieptul lui. M-a strâns în braţe cât a putut de tare. Am observat că pe interiorul antebraţului său stâng era tatuat cu litere groase DIANNE şi, câţiva centimetri mai jos, cu litere mult mai mici, stătea scris MACKENZIE.

— Cumva asta...

Trenton şi-a răsucit braţul ca să vadă mai bine.

— Mda.

N-am mai zis nimic pentru un moment, apoi el a continuat.

— Zvonurile nu-s adevărate, să ştii.

M-am ridicat şi am făcut un semn, gen las-o baltă.

— Nu sunt, ştiu.

— Nu m-am mai putut întoarce acolo, când toată lumea se uita la mine de parcă aş fi omorât-o.

Am scuturat din cap.

— Nimeni nu crede aşa ceva.

— Părinţii lui Mackenzie chiar cred asta.

— Trebuie şi ei să dea vina pe cineva, Trent. Pe

altcineva.

Lui Trenton i-a bâzâit telefonul. L-a ridicat, a aruncat o privire către ecran şi a zâmbit.

— O tipă mişto?

— Shepley. Travis are o luptă diseară. La Jefferson.

— Bravo, am zis. De câte ori programaţi una într-o seară când la Red e deschis barul, e gol.

— Serios?

— Presupun că n-aveţi de unde să ştiţi asta, de vreme ce te duci la toate.

— Nu la toate. Diseară nu mă duc.

Am ridicat din, sprânceană.

— Am chestii mai bune de făcut decât să mă uit la Travis cum îl rupe pe vreunul în bătaie. Iarăşi. În plus, n-are nimic nou de arătat.

— Corect. Sunt sigură că tu l-ai învăţat tot ce ştie.

— Cam o treime din ce ştie. Nemernicul. L-am caftit de atâtea ori când era mic, încât a învăţat toate trucurile ca să nu mai fie bătut măr. Acum ne-ar putea bate pe toţi... în acelaşi timp. Nu-i de mirare că nu-l poate învinge nimeni.

— Te-am văzut bătându-te cu Travis. Tu ai câştigat.

— Când?

— Acum vreun an. Chiar după ce... ţi-a spus să termini cu băutura, iar tu te-ai făcut mangă şi l-ai bătut destul de rău din cauza asta.

— Mda, a zis el şi s-a scărpinat pe ceafă. Nu sunt mândru. Tata îmi tot aminteşte de asta, deşi Travis m-a iertat imediat după ce s-a terminat. Îl

iubesc pe nemernicul ăla mic.

— Sigur nu vrei să mergi la Jefferson?

A scuturat din cap, apoi a zâmbit.

— Deci… încă mai am *Spaceballs.*

Am izbucnit în râs.

— De ce eşti obsedat de *Spaceballs?*

A ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Ne uitam de multe ori la el în copilărie. Făceam asta împreună cu fraţii mei. Mă bine dispune, ştii?

— Îl ţii pur şi simplu în maşină? am întrebat sceptică.

— Nu, e acasă. Poate treci pe la mine. Să-l vedem împreună cândva?

M-am îndreptat şi m-am îndepărtat de el.

— Mi se pare o idee groaznică.

— De ce? a întrebat el cu un zâmbet fermecător. N-ai încredere în tine dacă rămâi singură cu mine?

— Şi acum sunt singură cu tine. Nici măcar nu-mi fac vreo grijă.

Trenton s-a aplecat şi s-a apropiat la doar câţiva centimetri de faţa mea.

— De-asta te-ai îndepărtat? Pentru că nu ţi-e teamă să fii aproape de mine?

Ochii lui căprui şi calzi s-au oprit asupra buzelor mele, iar respiraţia lui era singurul lucru pe care-l auzeam când s-a deschis uşa.

— Ţi-am spus să nu pomeneşti de Dallas Cowboys. Tata îi urăşte pe Dallas Cowboys.

— Sunt echipa supremă de fotbal a Americii. E neamerican să-i urăşti pe Cowboys.

Raegan s-a răsucit pe călcâie, iar Kody s-a tras înapoi.

— Dar nu trebuia să-i spui şi lui asta! Dumnezeule!

Raegan s-a întors şi s-a uitat la Trenton şi la mine, cum stăteam pe canapea. Exact când eu mă retrăgeam, iar Trenton se apropia de mine.

— Ah, a făcut ea zâmbind. Am întrerupt ceva?

— Nu, am zis şi l-am dat pe Trenton la o parte. Deloc.

— Mie aşa mi se părea... a început Kody, dar Raegan şi-a îndreptat din nou nervii către el.

— Te rog... nu mai vorbi! a ţipat, după care s-a refugiat la ea în cameră, iar Kody a urmat-o repejor.

— Minunat. Probabil că se vor certa toată seara, am zis eu.

— Te rog... du-te acasă! a zis Raegan şi a trântit uşa dormitorului ei.

Kody s-a întors, cu o figură necăjită.

— Priveşte partea bună a lucrurilor, am zis. Dacă nu i-ar plăcea de tine, n-ar fi fost atât de supărată.

— Taică-su joacă murdar, a spus Kody. Eu n-am zis nimic până când el n-a vorbit despre Brazil preţ de o oră. Apoi am încercat să schimb subiectul şi n-am putut rezista tentaţiei.

Trenton a izbucnit în râs, apoi s-a uitat la Kody.

— Poţi să mă duci şi pe mine acasă? Am băut niţel pe aici.

Kody şi-a scuturat cheile.

— Da, frate. Mă întorc aici dimineaţă ca să mă

umilesc, dacă vrei să-ţi iei maşina.

— Drăguţ, a zis Trenton.

S-a ridicat în picioare, mi-a ciufulit părul cu degetele, după care şi-a luat cheile.

— Ne vedem mâine la muncă.

— Noapte bună, am spus, aranjându-mi părul.

— Ai vreun succes cu ea, frate? a zis Kody, vorbind intenţionat mai tare decât ar fi trebuit.

Trenton s-a hlizit.

— Am ajuns la preludiu.

— Mie ştii ce nu-mi place? am întrebat. De tine.

Trenton m-a apucat şi s-a răsucit, ajungând deasupra mea şi lăsându-se cu toată greutatea pe mine.

— Nici vorbă. Cu cine altcineva mai poţi bea Crown direct din sticlă?

— Cu mine însămi, i-am răspuns, în timp ce mă zbăteam sub greutatea lui.

L-am înghiontit în coaste, iar el s-a ridicat pe spătarul canapelei, într-un mod stângaci şi dramatic.

— Exact. Ne vedem mâine, Cami.

Când uşa s-a închis în urma lui, m-am străduit să nu zâmbesc, dar n-am reuşit.

6

Sticla s-a făcut zob de podea, iar Hank şi Raegan s-au uitat în acelaşi timp la cioburile împrăştiate şi la lichidul vărsat.

— Coors Light!

— Vegas Bomb!

— La naiba! am zis şi m-am aplecat să strâng de pe jos.

— Mă ocup eu, a spus Gruber şi a venit repede după tejghea ca să strângă.

Era a doua săptămâna la noul job şi deja povestea asta mă obosea din cale-afară. Să mă duc de la cursuri la Skin Deep nu era greu lunea sau marţea, dar de miercuri până duminică era extenuant. Era epuizant să încerc să ţin pasul cu şcoala după o tură care dura până la două noaptea şi apoi să mă trezesc, ca să ajung la cursul de la ora nouă.

— Eşti bine? mi-a şoptit Hank în ureche. E prima oară când scapi o sticlă de când ai învăţat să jonglezi cu ele.

— Sunt bine, i-am zis şi mi-am şters mâinile ude pe prosopul îndesat în buzunarul de la spate.

— Un Coors Light, am spus!

— Aşteaptă naibii un minut! a strigat Raegan la idiotul nerăbdător care stătea alături de alţi patruzeci de idioţi nerăbdători în dreptul meu la tejghea. Eu tot nu pricep de ce faci asta pentru Coby, a zis ea, cu o urmă de încruntare pe chip.

— E pur şi simplu mai uşor aşa.

— Mie mi se pare că-i uşurezi situaţia. De ce ar vrea să se îndrepte vreodată, Cami? Te are pe tine să-l scoţi din rahat după un proces de conştiinţă de două minute.

— E un copil tâmpit, Ray. Are voie s-o dea în bară, i-am spus şi am trecut peste Gruber ca să ajung la sticla de Blue Curaçao.

— E fratele tău mai mic. N-ar trebui să fie un

ratat mai mare decât tine.

— Nu totul este aşa cum ne-am dori să fie.

— Blue Moon!

— Blind Pig!

— Aveţi Zombie Dust la halbă?

Am scuturat din cap.

— Doar în octombrie.

— Ce fel de bar e ăsta? E una din cele mai bune zece beri făcute vreodată! Ar trebui s-o aveţi tot anul!

Mi-am dat ochii peste cap. Joi seara băutura se ieftinea şi era deja aglomerat. Pe ring, se dansa umăr la umăr, iar lumea stătea la coadă pe trei rânduri la bar, care era considerat un punct fierbinte pentru ceea ce Hank numea cu afecţiune „Piaţa cărnii”, şi nici măcar nu era încă ora unsprezece, când începea cu adevărat iureşul.

— Colţul de vest! a strigat Hank.

— Mă duc! a zis Kody şi şi-a făcut loc prin mulţime ca să ajungă la un grup care fremăta.

Clienţii erau întotdeauna violenţi încă vreo două sau trei zile după o luptă. Îl vedeau pe Travis Maddox cum îl face praf pe vreunul, fără niciun pic de milă, apoi toţi care asistaseră la bătaie plecau de acolo crezând că şi ei sunt invincibili.

Raegan a zâmbit şi s-a oprit câteva secunde ca să-l admire pe Kody la treabă.

— Doamne, sexy mai e.

— La muncă, târfo! i-am zis, scuturând cu putere un New Orleans Fizz, până am simţit că mi-au luat braţele foc.

Raegan a oftat, a aliniat cinci pahare de

shoturi, a pus grămada de şerveţele pe raftul cel mai de jos, după care a întors o sticlă de Chartreuse cu fundul în sus. A umplut toate păhărelele, apoi a turnat o dâră subţire pe o porţiune curată a tejghelei. A aprins o brichetă şi focul a izbucnit.

Grupul cel mai apropiat de bar s-a retras, departe de flăcările care se întindeau pe planşa de lemn, apoi a aplaudat.

— Daţi-vă naibii în spate! a urlat Raegan, iar focul s-a stins singur după vreo treizeci de secunde.

— Frumos! a zis Trenton, care stătea în faţa mea cu braţele încrucişate.

— Stai departe de colţul de vest, i-am spus şi am arătat cu capul către marea roşiatică de idioţi agitaţi, despărţiţi de Kody şi Gruber.

Trenton s-a întors şi apoi a clătinat din cap.

— Nu-mi spune tu ce să fac.

— Atunci cară-te dracului de lângă tejgheaua mea, i-am zis şi am zâmbit răutăcios.

— Arţăgoaso, a zis Trenton şi a ridicat de câteva ori din umeri.

— Bud Light!

— O margarita, te rog!

— Hei, frumoaso, am auzit o voce cunoscută.

— Hei, Baker, i-am răspuns, cu un zâmbet.

Îmi băga bancnote de 20 de dolari în borcanul cu bacşiş de peste un an.

Trenton s-a încruntat.

— Îţi lipseşte cămașa, a spus el.

M-am uitat în jos, către vesta mea de piele. Da,

sânii îmi cam ieşiseră la joacă, dar lucram într-un bar, nu într-o creşă.

— Vrei să spui că nu eşti de acord cu ţinuta mea?

Trenton a dat să spună ceva, dar eu i-am dus degetul la buze.

— Ce drăguţ. Chiar credeai că-mi pasă ce răspunzi.

Trenton mi-a sărutat degetul, iar eu mi-am retras mâna.

Raegan a împins un shot către Trenton şi i-a făcut cu ochiul. I-a făcut şi el cu ochiul, a închinat paharul spre ea şi apoi a tăiat-o peste ringul de dans către mesele de biliard, nici la trei metri distanţă de bătaia cu care se chinuiau Kody şi Gruber. Trenton a privit câteva secunde, a dat pe gât paharul de whisky primit gratis de la Raegan, după care a intrat în mulţime. Ca o picătură de ulei într-un castron cu apă, grupul bătăuşilor s-a dat în spate.

Trenton a zis ceva, iar Kody şi Gruber i-au escortat pe doi dintre tipi către ieşire.

— Ar trebui să-i ofer o slujbă, a zis Hank, care urmărise scena din spatele meu.

— N-ar accepta, am spus eu, în timp ce preparam o altă băutură.

Spre deosebire de fratele lui mai mic, era evident că Trenton prefera să nu se bată. Nu se temea însă de nimic, pentru că, exact ca în cazul tuturor fraţilor Maddox, avea mereu această variantă pentru a rezolva o problemă.

Preţ de aproape oră, o dată la câteva minute,

m-am trezit cercetând din priviri încăperea după acel păr castaniu răvăşit şi după tricoul alb. Bluza cu mânecă scurtă îi venea perfect pe bicepşi şi pe pieptul lat, iar eu m-am crispat când mi-am dat seama că observ aşa ceva. Îl plăcusem dintotdeauna pe Trenton, dar nu încercasem niciodată să-l cunosc suficient de bine ca să-mi dau seama de ce. Cu siguranţă îl plăceau multe fete, iar gândul de-a sta la coadă nu mă atrăgea, dar tot îl remarcasem. Era greu să nu se întâmple asta.

Trenton s-a aplecat ca să dea lovitura câştigătoare la una dintre mesele de biliard, cu şapca lui albă întoarsă invers. Era în mod evident una dintre preferatele lui, iar albul ei murdar făcea ca bronzul care-i rămăsese de astă-vară să pară şi mai accentuat.

— Ce marna dracului! Deja au fost două bătăi la intrare! a zis Blia, cu ochii mari. Vrei o pauză?

Am dat din cap şi-am încasat banii pentru ultimul cocktail pe care îl făcusem.

— Să nu stai mult. Mai sunt cinci secunde şi locul ăsta o să explodeze.

I-am făcut cu ochiul.

— Doar mă duc la baie, să fumez şi mă întorc imediat.

— Să nu ne părăseşti niciodată, a spus Blia, luând deja o comandă. M-am decis că nu sunt pregătită încă pentru barul de est.

— Nu-ţi face griji. Hank va trebui să mă dea afară mai întâi.

Hank mi-a aruncat un şerveţel împăturit peste faţă.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta, şmechero.

L-am plesnit în joacă peste mână şi apoi m-am dus direct la toaleta angajaţilor. După ce am intrat în cabină, mi-am lăsat chiloţii în jos şi m-am aşezat. De afară auzeam basul muzicii, care păstra un ritm înfundat, dar constant. Pereţii subţiri vibrau şi mi se părea că oasele mele fac acelaşi lucru.

După ce mi-am verificat telefonul, l-am pus deasupra containerului de plastic gri, unde era hârtia igienică. Tot nimic de la T.J., dar eu am fost ultima care a dat vreun mesaj. N-aveam de gând să fiu genul de fată care cerşeşte atenţie.

— Ai terminat? l-am auzit pe Trenton din celălalt capăt la cabinei.

Tot trupul mi s-a încordat.

— Ce mama naibii cauţi aici? Aici e toaleta fetelor, Poliţist Texan Obsedat!

— Tocmai ai insinuat că mă compar cu Chuck Norris? Că eu nu mă supăr.

— Ieşi de aici!

— Calmează-te. N-am cum să te văd.

Am tras apa şi am deschis uşa cabinei cu atâta forţă că am trântit-o de chiuvetă. După ce m-am spălat pe mâini şi am scos câteva prosoape de hârtie, m-am uitat urât la Trenton.

— Mă bucur să văd că angajaţii fac de-adevăratelea ce scrie pe semne. Întotdeauna m-am întrebat dacă e aşa.

L-am lăsat singur în baie şi m-am dus către ieşirea angajaţilor.

În momentul în care am ieşit, frigul mi-a

muşcat din părţile neacoperite ale trupului. Maşinile încă mai veneau şi trăgeau la întâmplare pe gazonul din partea îndepărtată a parcării. Oamenii trânteau portierele, apoi găşti de prieteni sau cupluri se îndreptau către intrare, încetiniţi de coada enormă de studenţi care aşteptau ca alţii să plece pentru a putea intra.

Trenton a venit lângă mine, a scos o ţigară, şi-a aprins-o, apoi mi-a aprins-o pe a mea.

— Ar trebui să te laşi de fumat, a zis. Urât obicei. Nu e deloc atrăgător la o fată.

Mi-am lungit gâtul către el.

— Ce? Nu încerc să fiu drăgălaş. Eu nu sunt fată.

— Nu-mi place de tine.

— Ba da, îţi place.

— Şi nici eu nu încerc să fiu drăgălaşă.

— Nu-ţi prea iese.

M-am uitat la el cu coada ochiului şi mă străduiam din răsputeri să nu mă simt flatată. Un sentiment cald mi-a inundat pieptul, apoi a început să se reverse, ajungând până în vârfurile degetelor de la mâini şi de la picioare. Avea asupra mea cel mai bun şi cel mai rău efect în acelaşi timp. De parcă toată fiinţa mea era dezirabil. Nici măcar nu trebuia să fac vreun efort. Aprecierea sinceră a lui Trenton faţă de tot ce ştia despre mine crea dependenţă. Am realizat că-mi doream mai mult, dar nu-mi dădeam seama dacă e din cauza felului în care mă făcea să mă simt, şi care îmi plăcea atât de mult, sau din cauza acestui sentiment familiar. Aşa fuseseră primele mele trei luni cu T.J.

Căldura pe care am simţit-o timp de o secundă s-a spulberat şi am început să tremur.

— Ţi-aş oferi jacheta mea, dar n-am adus-o, a zis Trenton. Am astea, totuşi.

Şi-a ridicat puţin braţele de pe lângă corp, cu palmele în sus.

Am ridicat din umeri.

— E-n regulă. Cum au fost ultimele ore de muncă aseară?

El şi-a încrucişat mâinile la piept.

— Faci o treabă mult prea bună. Hazel se tot văicărea că nu eşti acolo şi apoi a început şi Calvin.

— Mi-ai luat apărarea măcar?

— Şi cam ce voiai să le spun? *Taci naibii Hazel! Nu se pricepe la nimic şi nu vreau s-o mai prind pe-aici!*

— Un prieten adevărat aşa ar fi făcut.

Trenton a clătinat din cap.

— N-are nicio logică. Dar cred că-mi place.

— Mulţumesc.

Am terminat repede ţigara, am aruncat-o şi am călcat pe ea.

— Mă întorc la muncă.

— Întotdeauna, a spus Trenton şi m-a urmat înăuntru.

Blia s-a reîntors la chioşcul din faţă, apoi a venit Jorie pentru a-şi lua şi Raegan pauză. Trenton era deja la cea de-a patra sticlă de bere când s-a întors Raegan şi părea din ce în ce mai iritat cu fiecare băutură pe care o preparam.

— Te simţi bine? l-am întrebat eu tare, ca să acopăr muzica.

A dat din cap, dar nu şi-a ridicat privirea de la degetele lui împreunate, aşezate pe bar. Am observat pentru prima dată că pe tricoul lui erau două păsări, deasupra inscripţiei DO YOU SWALLOW? Tatuajele lui numeroase se potriveau cu tricoul şi cu jeanşii uzaţi, dar brăţara de plastic cu roz, alb şi violet nu mergea deloc.

Am atins plasticul cu arătătorul.

— Olive?

Şi-a răsucit puţin încheietura.

— Da.

Nici măcar faptul că am pomenit-o pe prietena lui cea mai bună nu l-a înveselit.

— Ce-ai păţit, Trenton? Te comporţi ciudat.

— E aici.

— Cine-i aici? am zis şi m-am încruntat, în timp ce preparam o altă băutură.

— Tăntălăul ăla de boboc pe care l-am dat afară de la Skin Deep.

M-am uitat în jur şi, da, era acolo, la câţiva metri în stânga lui Trenton, flancat de Jeremy şi Kylie. Ea purta o altă rochiţă scurtă, doar că aceasta era aurie şi mult mai strâmtă.

— Nu-l băga în seamă. Ne distrăm bine în seara asta.

— *Ne* distrăm? Eu stau aici de unul singur, s-a răstit el.

Clay mi-a zâmbit, dar eu mi-am lăsat privirea în pământ şi m-am rugat să nu comenteze ceva care să-l aţâţe pe Trenton. Dar n-am avut noroc.

— Uite, Jeremy! Uite-o pe secretara afurisită! a făcut Clay.

Era mai beat decât atunci când venise la salon.

M-am uitat după Kody, dar nu l-am văzut. Probabil că era la intrare, unde izbucneau bătăile. Gruber era în partea de vest, căci şi acolo erau conflicte. Tuffy era în pauză, deci probabil că Hank stătea la intrare, ca să verifice actele de identitate şi să încaseze banii.

Clay încă nu-l observase pe Trenton, dar Kylie îl văzuse. Îşi ţinea o mână pe spatele lui Clay şi cealaltă pe abdomenul lui, iar vârful degetului inelar era băgat în talia jeanşilor lui. Chiar dacă era toată înfăşurată în jurul lui Clay, era cu ochii după Trenton, aşteptând s-o remarce.

— Vreau o sticlă de Bud, Afurisito! Şi nu capeţi niciun bacşiş, pentru că m-ai dat afară aseară.

— Vrei să te mai dau o dată? l-am întrebat.

— Poate te duc pe alee şi te pun capră, a zis el, clătinându-se pe picioare.

Trenton s-a încordat, iar eu mi-am pus mâna peste mâna lui.

— E mort de beat. Lasă-mă o clipă şi-o să-l rog pe Kody să-l dea afară.

Trenton nici măcar nu s-a uitat la mine, doar a dat din cap, cu nodurile degetelor albe de atâta încordare.

— N-am chef de tâmpeniile tale în seara asta. Du-te şi comandă de la chioşc.

— Adu-mi bere, târfă! a spus Clay, chiar înainte să-şi dea seama pe cine ţin de mână.

Trenton s-a ridicat de pe scaun şi şi-a făcut repede loc printre câţiva oameni.

— Trent, nu! La naiba!

Am sărit peste tejghea, dar nu înainte ca Trenton să apuce să plaseze câţiva pumni. Clay era deja pe jos, plin de sânge. Am căzut în genunchi şi mi-am protejat capul, acoperindu-l în acelaşi timp pe Clay cu trupul meu.

Jorie a ţipat, acoperind muzica.

— Cami, nu!

Când am constatat că nu se mai întâmplă nimic, mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Trenton deasupra noastră, cu pumnul tremurând, încă ridicat. Kylie stătea şi ea lângă Trenton şi se uita în jos la noi. Era un simplu spectator, nu era deloc îngrijorată de soarta lui Clay.

Kody şi Raegan stăteau lângă mine când m-am ridicat. Kody l-a ajutat pe Clay să se pună pe picioare. Jorie a arătat către Clay, iar Kody l-a apucat de braţ.

— Bine. Hai să mergem, a zis Kody.

Clay şi-a smuls mâna din strânsoare şi şi-a şters sângele de la gură cu mâneca.

— Mai vrei o dată, frumuşelule? a întrebat Trenton.

— Du-te naibii, a zis Clay, scuipând sânge pe podea. Hai să mergem, Kylie.

Trenton a tras-o pe Kylie lângă el şi a arătat spre ea.

— E iubita ta?

— Şi ce dacă e? a întrebat Clay.

Trenton a apucat-o pe Kylie, a aplecat-o pe spate şi a sărutat-o pe gură. Ea l-a sărutat la rândul ei şi pentru câteva clipe amândoi păreau mai mult decât entuziasmaţi. Trenton şi-a strecurat

mâna şi a apucat-o de fund, prinzându-i gâtul cu celălalt braţ.

Mie mi s-a făcut rău şi, ca toată lumea de acolo, am încremenit până când Trenton şi-a îndreptat postura şi a împins-o uşor pe Kylie către Clay.

Clay s-a strâmbat, dar nu a reacţionat. Kylie părea mai mult decât încântată şi s-a răsucit ca să-i mai arunce lui Trenton o ultimă privire lascivă, în timp ce Clay o târa de mână către ieşire. Kody i-a condus afară, dar nu înainte de a se uita nedumerit mai întâi la Raegan, apoi la mine.

Doar atunci mi-am dat seama că fiecare muşchi din corp îmi era încordat.

M-am apropiat de Trenton şi am arătat către pieptul lui.

— Dacă mai faci o dată rahatul ăsta, te dau afară de aici.

Trenton a zâmbit din colţul gurii.

— Te referi la bătaie sau la sărut?

— Fundul tău nu e cumva gelos de cât rahat scoţi pe gură? am zis şi m-am întors la bar.

— Am mai auzit asta deja! a strigat Trenton.

Şi-a luat berea de pe bar şi s-a dus către mesele de biliard, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Nu vreau să zic mai multe, sora mea, dar pari ofticată, a spus Raegan.

Am început să spăl cănile de parcă le-aş fi urât pentru că, în acel moment, chiar uram totul.

— Nu puteam să-l suport în liceu şi nu pot să-l suport nici acum.

— Ai petrecut mult timp cu el, având în vedere că nu-l suporţi.

— Credeam că s-a schimbat, dar se pare că nu.

— Se pare că nu, a întărit Raegan şi a desfăcut trei sticle bere, una după alta.

— Taci, taci, taci, am fredonat eu, încercând s-o fac să tacă.

Nu-l doream, oricum. Ce-mi păsa mie că era o târfă masculină, care îi băga limba în gură unei fete oarecare, doar pentru a-l scoate din minţi pe iubitul ei?

Agitaţia din spatele barului a continuat, dar, din fericire, bătăile s-au potolit chiar înainte de ultima comandă. Întotdeauna era o mare problemă să ieşi de acolo când e o bătaie generală chiar la momentul închiderii. Luminile se aprindeau şi mulţimea se dispersa. O dată în viaţa lor, Kody şi Gruber nu mai fuseseră nevoiţi să fie nişte nemernici ca să-i dea afară pe bătăuşi. În schimb, i-au poftit politicos pe oameni să plece, iar Raegan şi cu mine am închis barul. Lita şi Ronna au apărut cu mături şi cu produse de curăţenie. Pe la ora trei, barmaniţele erau toate gata de plecare şi, din curtoazie, Kody şi Gruber ne-au condus la maşini. Conducând-o pe Raegan noapte de noapte şi umplând acele scurte momente cu farmecul lui subtil, aşa o convinsese Kody, în cele din urmă, să iasă cu el la o întâlnire. Gruber m-a dus până la Ştrumf, amândoi zgribulindu-ne de frig. Când maşina lui Trenton şi mai apoi Trenton însuşi ne-au apărut în faţa ochilor, Gruber şi cu mine ne-am oprit în acelaşi timp.

— Vrei să rămân? m-a întrebat încet Gruber, în vreme ce ne-am reluat mersul.

— Ce-ai de gând să faci? a şuierat Trenton. Nimic.

Am strâmbat dezgustată din nas.

— Nu fi nesimţit. Nu ai dreptul să fii dobitoc cu oamenii care sunt răi şi drăguţi cu mine.

— Dar ce faci cu ăia care sunt şi una, şi alta? a zis el şi a ridicat din sprâncene.

Am dat din cap către Gruber.

— Sunt bine.

Gruber şi-a luat la revedere şi s-a întors în bar.

— Eşti beat, am zis şi am deblocat portiera Jeepului de pe partea şoferului. Ai chemat un taxi?

— Nu.

— Pe unul dintre fraţii tăi?

— Nu.

— Deci te duci acasă pe jos? am întrebat şi am tras de brelocul roşu şi strălucitor în formă de deschizător de sticle de bere care se iţea din buzunarul jeanşilor.

Cheile au ieşit odată cu acesta.

— Nu, a zis el, cu un zâmbet.

— Eu nu te duc acasă.

— Nu le mai las pe fete să mă ducă deloc cu maşina.

Am deschis portiera, apoi am oftat, scoţându-mi telefonul mobil.

— O să-ţi chem un taxi.

— Mă duce Kody cu maşina lui.

— Dacă te mai duce acasă de multe ori, va trebui să oficializaţi relaţia pe Facebook.

Trenton a izbucnit în râs, dar apoi surâsul i-a dispărut.

— Nu ştiu de ce am făcut asta. Cu ea. Din obişnuinţă, cred.

— Nu vorbeai tu mai devreme despre obiceiuri proaste?

— Sunt un nemernic. Îmi pare rău.

Am ridicat din umeri.

— Fă ce vrei.

Părea rănit.

— Nu-ţi pasă.

După o scurtă pauză, am scuturat din cap. Nu-mi venea să mint în gura mare.

— Eşti îndrăgostită de el? De tipul ăsta?

— Haide, Trent. Ce mai e şi asta?

Chipul lui Trenton s-a strâmbat.

— Tu şi cu mine… suntem doar prieteni, nu-i aşa?

— Câteodată nu sunt sigură nici măcar de asta.

Trenton a dat din cap, apoi a lăsat privirea în pământ.

— Bine. Verificam doar.

S-a îndepărtat, iar eu am oftat, frustrată.

— Da, am strigat după el.

S-a întors şi mi-a aruncat o privire plină de speranţă.

— Suntem prieteni.

A zâmbit uşor, apoi zâmbetul i-a acoperit toată faţa.

— Ştiu.

Şi-a îndesat mâinile în buzunare şi a început să se plimbe prin parcare de parcă era stăpânul lumii.

După ce s-a suit în camioneta lui Kody, am simţit cum îmi fuge pământul de sub picioare. Eram în mare necaz. Mare. Dezastruos. Marca Maddox.

7

— Încă nu ştii nimic în legătură cu Ziua Recunoştinţei?

Uram să întreb, dar el n-ar fi adus vorba dacă nu aş fi făcut-o eu, iar în acel moment eram aproape disperată să aflu. Începusem să uit cum era să fiu în preajma lui şi unele lucruri care ar fi trebuit să-mi fie clare începeau să devină confuze.

T.J. n-a scos niciun sunet preţ de câteva secunde. Nici măcar n-a respirat.

— Mi-e dor de tine.

— Deci răspunsul e negativ.

— N-am cum să ştiu până cu o zi înainte. Poate chiar în ziua respectivă. Dacă apare ceva…

— Înţeleg. M-ai avertizat. Nu te mai comporta ca şi cum ar urma să fac o criză de nervi ori de câte ori nu-mi poţi da un răspuns direct.

A oftat.

— Îmi pare rău. Nu e asta. Îmi fac doar griji că data viitoare când tu o să întrebi, iar eu o să răspund… o să spui ceva ce nu vreau să aud.

Am zâmbit la telefon şi mi-am dorit să-l pot îmbrăţişa.

— E bine că ştiu că nu vrei să auzi aşa ceva.

— Nu vreau. E greu de explicat… vreau la fel de mult şi promovarea asta, şi să fiu cu tine.

— Pricep. Nu e uşor, dar va fi bine. Nu vom fi nevoiţi întotdeauna să ne fie dor unul de altul. Trebuie să trecem doar de partea asta grea de la început, corect?

— Corect.

Replica lui a venit imediat şi fără şovăială, dar i-am simţit incertitudinea din glas.

— Te iubesc, am zis.

— Ştiu că mă iubeşti, a spus el. Să ai o noapte frumoasă, iubito.

Am dat din cap, ştiind că nu mă poate auzi, dar n-am putut să fac mai mult. Am închis, fără să discutăm despre Coby, nici despre a doua mea slujbă, nici despre faptul că petrecusem atât de mult timp cu Trenton. Bacşişul din weekend îl ajutase pe frate-meu să-şi plătească mare parte din datorii, dar mi-era teamă că nu va mai dura mult până va ieşi din programul de dezintoxicare.

Mi-am pus o bluză din dantelă neagră, cu mânecă lungă, şi m-am luptat cu una dintre perechile mele de jeanși sfâşiaţi. Apoi mi-am dat cu gloss pe buze şi am ieşit pe uşă repede, ca să nu întârzii la schimbul de vineri noapte de la Red.

De cum am intrat pe uşa angajaţilor, mi-am dat seama că ceva nu e în regulă. Toată lumea de-abia se târa, iar în bar era linişte. Prea linişte. În mod normal, aş fi apreciat acest prim ceas, înainte ca oamenii să înceapă să intre în valuri pe uşi. Vineri era seara rezervată doamnelor, deci iureşul începea şi mai devreme, dar barul era mort.

După vreo jumătate de oră, Raegan mormăia în barbă, ştergând tejgheaua pentru a treia oară.

— E vreo luptă ilegală programată în seara asta?

Am clătinat din cap.

— La Circle? Niciodată atât de devreme.

— O, priveşte. Iată ceva de făcut, a zis Raegan şi a luat sticla de Jim Beam.

Travis Maddox îşi târâia picioarele către scaunul lui favorit de la bar, arătând deplorabil. Raegan i-a dat un whisky dublu, iar el l-a băut dintr-o singură înghiţitură, după care a lăsat paharul să cadă cu zgomot pe tejgheaua de lemn.

— Păi, am zis şi am luat sticla pe care mi-o întindea Raegan. Doar două chestii pot fi atât de nasoale. În familie e toată lumea bine? am întrebat, aşteptând emoţionată răspunsul.

— Da. Toată lumea în afară de mine.

— Nu-mi vine să cred, am spus eu, uluită. Cine e fata?

Travis şi-a lăsat umerii în jos.

— O boboacă. Şi nu mă întreba ce hram poartă. Nu ştiu, deocamdată. Dar, în timp ce i-o trăgeam azi altei fete, mă simţeam de parcă fac ceva rău, apoi chipul fetei ăsteia mi-a apărut în faţa ochilor.

— Al boboacei?

— Da! Ce mama dracului, Cami? Aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat niciodată!

Am schimbat o privire cu Raegan.

— Păi, am zis. Nu e cel mai rău lucru din lume. Îţi place de ea.

Şi ce dacă?

— Mie nu-mi plac fetele *aşa.* Aia e problema.

— *Aşa?* am întrebat, surprinsă.

A mai băut un pahar, apoi şi-a pus mâinile în cap, mişcându-le în cercuri.

— Nu-mi iese din minte.

— Eşti jalnic pentru un tip care nu pierde niciodată! l-a tachinat Raegan.

— Spune-mi tu ce să fac, Cami. Ştii lucruri despre fete. Într-un fel, şi tu eşti fată.

— Bine, înainte de toate, i-am zis şi m-am aplecat spre el, suge-mi-o.

— Vezi? Fetele nu spun aşa ceva.

— Ba alea mişto spun, a zis Raegan.

Am continuat:

— În al doilea rând, eşti nenorocitul de Travis Maddox. Poţi avea orice fată îţi doreşti.

— Aproape orice fată, a zis Raegan de la chiuvetă, câţiva metri mai încolo.

Travis a strâmbat din nas.

— Erai iubita lui Brazil. Nici măcar n-am încercat.

Raegan s-a încruntat la cel mai tânăr dintre fraţii Maddox.

— Tocmai m-ai refuzat?

— Cam aşa, a zis el. Ăsta-i adevărul.

— Oricum nu s-ar fi întâmplat niciodată.

— N-avem de unde să ştim, a zis el, apoi a ridicat cel de-al treilea pahar şi l-a dat pe gât.

— Uşurel, Mad Dog, am zis.

Travis s-a crispat.

— Ştii că nu-mi place să-mi zici aşa.

— Ştiu, am spus eu şi-am pus sticla deoparte. Dar te-a făcut atent. Uite care-i planul. În primul

rând, nu mai fi o târfă plângăcioasă. În al doilea rând, adu-ţi dracului aminte cine eşti şi foloseşte-ţi farmecul. Nu e cu nimic diferită de altele…

— O, ba da, e diferită, a zis Travis.

Am oftat şi m-am uitat la Raegan.

— E atins rău de tot.

— Taci şi ajută-mă, a spus Travis, nervos.

— Sunt trei trucuri ca să pui mâna pe o fată care se lasă greu: răbdare, să ai alte opţiuni sau să te arăţi dezinteresat. Tu nu eşti genul celui mai bun prieten. Tu emani sex, flirtezi mereu la modul inaccesibil. Cu alte cuvinte, eşti Travis Maddox.

— Ştiam eu. Întotdeauna m-ai dorit, a zis el, înfumurat.

M-am ridicat în picioare.

— Ăă… nu. Deloc. Nici măcar în liceu.

— Mincinoaso, a zis el ridicându-se. Nici cu tine n-am încercat nimic niciodată. Frate-meu a fost mereu îndrăgostit de tine.

Am încremenit. Ce mama naibii însemna asta? Ştia oare ceva?

Travis a continuat.

— Dezinteres. Alte opţiuni. Răbdare. Am priceput.

Am dat din cap.

— Dacă te însori cu ea, îmi datorezi o sută de dolari.

— Să mă însor? a zis Travis şi s-a strâmbat dezgustat. Ce mama dracului, Cami? Am nouăşpe ani! Nimeni nu se însoară la nouăşpe ani.

M-am uitat în jur, ca să verific dacă l-a auzit cineva cum recunoaşte că nu are vârsta legală.

— Spune chestia asta mai tare.

A rânjit.

— Eu să mă însor vreodată? Sau în curând? Nu se va întâmpla nicicând.

— Păi lui Travis Maddox nu-i stă în fire nici să intre într-un bar supărat din cauza unei fete. Nu ştii niciodată.

— Să-ţi fie ruşine că-mi doreşti aşa ceva, a spus el şi mi-a făcut cu ochiul. Mai bine vii să mă vezi la următoarea luptă, Camille! Fii o prietenă bună, vrei?

— Ştii bine că trebuie să muncesc.

— O s-o programez cât mai târziu.

— Tot n-o să vin! E o barbarie!

— Vino cu Trent!

Travis s-a întors şi s-a cărat, iar eu am rămas încremenită pe loc. A vorbit cumva despre Trenton şi înainte? Deci Trenton vorbea despre mine. Cui i-a mai spus? Când Travis ieşea prin uşa groasă şi roşie, un grup mare intra în bar şi a început să se aglomereze din ce în ce mai mult. M-am bucurat că n-am mai avut timp să-mi fac griji despre zvonurile care circulau sau nu şi nici dacă aceste zvonuri ar fi ajuns la urechile lui T.J.

* * *

A doua zi de dimineaţă, mai târziu, m-am dus la Skin Deep, deja într-o dispoziţie proastă. T.J. nici nu sunase, nici nu-mi răspunsese la mesaj, ceea ce nu făcea decât să-mi alimenteze paranoia despre vorbele care ar fi putut să-i iasă pe gura aia mare

lui Trenton.

— A venit Cami! a spus Hazel zâmbind.

Şi-a împins pe nas ochelarii cu rame negre şi groase.

Am zâmbit forţat. Hazel a strâns din buzele roşii.

— De ce eşti tristă? Petrecerea celor de la Alpha Gamma v-a dat afacerea peste cap aseară?

— Asta era? Tu te-ai dus?

Mi-a făcut cu ochiul.

— Fetele din frăţii sunt delicioase. Deci ce ţi s-a întâmplat?

— Sunt doar obosită, i-am zis şi am întors în uşă semnul pe care scria DESCHIS.

— Capul sus. Calvin are de gând să te roage să începi să lucrezi şi duminica.

— Vorbeşti serios? am spus eu, cu o voce mai plângăcioasă decât mi-aş fi dorit.

Azi nu era o zi bună să mi se ceară să lucrez mai mult. Când am ajuns în spatele tejghelei, a apărut şi Trenton.

— Muşeţica![1] a făcut el.

Ţinea în braţe un castron cu fructe de plastic.

— O, te rog, nu începe. Nu era amuzant în şcoala generală, nu e amuzant nici acum.

Trenton a ridicat din umeri.

— Mie-mi plăcea.

— Nici nu ştiai cine sunt când eram în generală.

S-a încruntat.

---

1 Joc de cuvinte. Camille seamănă cu chamomile – muşeţel în limba engleză. (*N.t.*)

— Cine spune?

M-am uitat teatral în toate părţile.

— Nici măcar n-ai vorbit cu mine până nu mi-au crescut ţâţele.

Hazel a început să se hlizească.

— E mult mai distractiv la muncă de când s-a angajat ea aici!

— Asta nu înseamnă că nu ştiam cine eşti, a zis Trenton, deloc amuzat.

Hazel a făcu un gest către castronul din braţele lui Trenton.

— Ce-i cu fructele alea?

— Pentru atelierul meu. Decor.

— Sunt hidoase, a zis ea.

— Erau ale mamei, a spus el, fără să se supere. M-am hotărât că am nevoie la muncă de ceva care i-a aparţinut. Mă înveseleşte.

A plecat şi a dispărut la el în atelier.

— Deci, a spus Hazel şi s-a sprijinit cu coatele de tejghea.

A ridicat din sprâncenele ei, desenate subţire.

— Tensiunea sexuală de pe aici devine de-a dreptul ridicolă.

Am ridicat şi eu o sprânceană.

— Nu ştiam că-ţi place de Calvin.

— Am auzit asta! a strigat Calvin din capătul culoarului.

— Bravo! a strigat şi Hazel. Deci, nu te interesează Trent?

— Nu, am zis.

— Nici măcar un pic.

— Am un iubit care mă face foarte fericită, am

spus, după care mi-am umezit degetul cel mare şi am început să număr nişte formulare.

— La naiba, a făcut Hazel. Îmi place cum vă stă împreună.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, i-am zis, aranjând teancul din mâinile mele şi aşezându-l înapoi în cutia sa.

S-a auzit clopoţelul şi au intrat patru fete: toate blonde, toate bronzate şi toate arătându-şi sânii măricei pe sub nişte tricouri strâmte, în diverse nuanţe de roz.

Am dat să le urez bun venit, dar Hazel a arătat către uşă. Fetele s-au oprit în loc.

— Haide, Hazel. I-am spus că trecem pe aici, s-a văicărit una dintre ele.

— Afară, a zis ea, încă arătând cu un deget.

Apoi s-a uitat în jos şi a dat pagina unei reviste *Cosmopolitan* cu alt deget. N-a auzit clopoţelul şi a ridicat privirea.

— Voi sunteţi cumva surde? Afară, am zis!

Fetele s-au încruntat şi s-au îmbufnat preţ de câteva clipe, înainte de-a face cale întoarsă.

— Ce a fost asta? am întrebat.

A scuturat din cap şi a oftat.

— Fanele lui Trent. Are şi Bishop. Femei care o ard pe la salon, sperând să obţină nişte tatuaje gratis sau… nu ştiu… să le-o tragă vreunul din ei.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Sinceră să fiu, mă enervează, dar până de curând aveau voie înăuntru.

— Ce s-a schimbat?

Hazel a ridicat din umeri.

— Bishop vine mai rar, iar Trenton mi-a spus să le dau afară după ce ai început tu să lucrezi aici. Vezi? Nu eşti o dezamăgire totală.

Mi-a tras un cot.

— Presupun că nu prea mi-am meritat banii. Nici măcar nu pot prepara MadaCide-ul cum trebuie. Dezinfectantul e important pe aici.

— Taci naibii! a zis ea cu un zâmbet ironic. Nimeni altcineva nu l-a putut convinge pe Calvin să scape de decorul chinezesc de doi bani şi să reorganizeze dosarele. Eşti aici de mai puţin de o lună şi totul e mai organizat, iar clienţii nu se mai întreabă dacă vor primi şi o prăjitură cu răvaş la fiecare tatuaj.

— Mersi. E plăcut să te simţi apreciată.

— Şi eu te apreciez, a zis Trenton, de pe hol. Apreciez faptul că, în cele din urmă, o să te uiţi la *Spaceballs* cu mine diseară. Vin pe la tine cu film cu tot.

— Nu, am zis eu şi am dat din cap.

— De ce nu?

— Lucrez.

— Şi apoi?

— Mă culc.

— Pe naiba.

— Ai dreptate. Am planuri.

A rânjit.

— Cu cine?

— Încă nu ştiu, dar sigur nu cu tine.

Hazel a chicotit.

— Au.

Trenton şi-a pus toată palma peste faţa micuţă

a lui Hazel şi a împins-o în joacă, ţinându-şi mâna acolo cât timp a vorbit.

— Nu-i frumos din partea ta. Credeam c-ai spus că suntem prieteni.

— Suntem, i-am zis.

Hazel s-a eliberat în cele din urmă din strânsoarea lui Trenton şi a început să-l plesnească la greu peste mână. Fără s-o bage în seamă şi apărându-se doar cu o mână, el a continuat:

— Prietenii se uită împreună la *Spaceballs.*

— Nu suntem prieteni atât de buni, am zis eu şi m-am concentrat să pun agrafele pentru hârtie în noua lor cutie.

Clopoţelul de la uşă s-a auzit iar şi şi-au făcut apariţia doi clienţi: un cuplu. Erau deja plini de tatuaje până la gât.

— Bună, le-am zis, zâmbind. Cu ce vă pot ajuta?

— Rachel! a strigat Hazel şi a luat-o în braţe pe fată.

Avea un piercing în sprânceană, un diamant ca aluniţă şi cercei în nas şi buze. Părul ei roşu, tuns pixie, aproape că strălucea, atât era de colorat. Deşi capul îi era plin de găuri, iar mâinile acoperite de cranii şi zâne, tot era uluitor de frumoasă. M-am retras şi le-am privit cum pălăvrăgesc. Iubitul ei, înalt şi slăbănog, era la fel de bucuros s-o vadă pe Hazel. Nu-mi puteam imagina că mai voiau vreun piercing sau vreun tatuaj. În afară de cazul în care îşi doreau vreun tatuaj pe faţă.

Hazel i-a condus la ea în atelier, iar râsetele şi conversaţia au continuat.

— Va fi o zi lungă, a oftat Trenton.

— Nu ştii asta. De-abia a început.

— Eu pot mereu să-mi dau seama, a zis el.

— Cine sunt ei? am întrebat, dând din cap către hol.

— Rachel e sora lui Hazel.

Am ridicat din sprânceană.

— Poate că e o dovadă de ignoranţă din partea mea, dar Rachel nu e asiatică. Nici măcar un pic.

— Amândouă au fost adoptate. Au rămas orfane. Sunt vreo doişpe fraţi sau ceva de genul ăsta. Acum sunt împrăştiaţi prin toată ţara şi toţi se iubesc între ei la nebunie. E uluitor.

Am surâs la acest gând.

— Deci chiar nu vrei să vezi *Spaceballs* cu mine diseară?

— Chiar nu vreau.

— De ce? a zis el, apoi şi-a încrucişat braţele şi şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul.

Am zâmbit.

— Te pregăteşti de vreo luptă?

— Răspunde la întrebare, Camlin. Ce ai împotriva acestui film? Trebuie să ştiu înainte să mergem departe.

— Mai departe unde?

— Tragi de timp.

Am oftat.

— Între muncă şi Red, şi... ne vedem destul de mult.

S-a uitat la mine preţ de o clipă, în vreme ce o mie de gânduri i se derulau în spatele ochilor lui calzi şi căprui. A făcut câţiva paşi ca să se apropie

şi şi-a pus palma pe birou în dreptul şoldului meu, atingându-mă cu pieptul pe braţul stâng. S-a aplecat, iar gura lui aproape că mi-a atins părul.

— Şi ăsta e un lucru rău?

— Da. Nu. Nu ştiu, am zis, cu o strâmbătură.

Mă deruta şi era prea aproape de mine ca să gândesc logic. M-am răsucit ca să-i spun să mă lase în pace, dar când am ridicat ochii, m-am oprit. El era chiar acolo. La câţiva centimetri distanţă. Mă fixa cu o privire pe care n-o puteam descifra.

S-a uitat în jos la umărul meu gol.

— E un loc perfect să-ţi fac un tatuaj.

Am râs scurt.

— Nu.

— Haide. Ai văzut cum lucrez.

— Am văzut, i-am zis şi am dat din cap înţelegătoare. E uimitor ce faci.

— Păi atunci?

M-am uitat la el şi am încercat să desluşesc ce spunea privirea lui.

— N-am încredere în tine. Probabil c-o să-mi tatuezi ceva de genul ŞFORŢA FIE CU TINE.

Trenton a surâs.

— Asta a fost o aluzie la *Spaceballs?* Sunt impresionat!

— Vezi. L-am văzut deja. De multe ori.

— N-ai cum să vezi *Spaceballs* de prea multe ori.

Hazel, Rachel şi iubitul acesteia au revenit în hol. Hazel a îmbrăţişat-o tandru pe Rachel, apoi şi-au luat la revedere în lacrimi.

— Se apropie cu paşi mari Crăciunul, a zis

Trenton.

După ce Rachel a plecat, Hazel zâmbea, dar era un pic tristă.

— La naiba. O iubesc la nebunie.

— Pe toţi îi iubeşti la nebunie, a spus Trenton. Dacă îi bagi într-un program lunar, poţi vedea unul pe zi.

Hazel i-a tras un cot lui Trenton, iar el a făcut acelaşi lucru. Se certau ca un frate cu o soră.

— Deci, a zis Hazel, mestecând o bucată de gumă. V-am auzit vorbind, nu-mi vine să cred că ţi-e frică să-ţi faci un tatuaj.

Am clătinat din cap.

— Nu mi-e frică deloc.

Calvin a apărut în vestibul.

— Bishop a venit? a întrebat el.

Hazel a scuturat din cap.

— Nu, Cal. Ai mai întrebat asta azi. Noi discutam aici despre primul tatuaj al lui Cami.

Calvin m-a măsurat cu privirea din cap până în picioare.

— Asta dăunează afacerii, o recepţioneră care n-are niciun tatuaj. Te poţi revanşa faţă de mine muncind câteva ore duminica.

— Numai dacă mă laşi să lucrez la teme şi referate când n-avem treabă.

A ridicat din umeri.

— S-a făcut.

M-am dezumflat. Nu mă aşteptam să accepte.

— Lasă-mă să-ţi fac un piercing în nas, a zis Hazel, cu ochi sclipitori.

— Într-una din zilele astea, i-am răspuns.

— Păpuşică, nu-i lăsa să te convingă să faci nimic din ce nu vrei. Nu-i nicio ruşine să-ţi fie frică de ace, a zis Trenton.

— Nu mi-e frică, am spus exasperată.

— Atunci lasă-mă să-ţi fac un tatuaj, a zis el.

— Eşti barmaniţă, pentru numele lui Dumnezeu, a spus Hazel. Ar trebui să ai cel puţin un tatuaj.

M-am uitat urât la toţi.

— Asta-i presiune de breaslă? Nu de alta, dar e ceva jalnic.

— Eu te presez? Tocmai ţi-am zis să nu laşi pe nimeni să te convingă de nimic, a zis Trenton.

— Şi apoi mi-ai spus să te las să-mi faci un tatuaj.

A ridicat din umeri.

— Recunosc că aş fi şmecher dacă aş fi primul care ţi-ar face un tatuaj. E ca şi cum ţi-aş răpi virginitatea.

— Pentru asta, ar fi trebui să călătorim în trecut şi nu se va întâmpla, am zis şi am zâmbit cu subînţeles.

— Exact. Asta e a doua chestie ca importanţă. *Ai încredere în mine,* a zis el, cu o voce joasă şi calmă.

Hazel a început să chicotească.

— O, Doamne. Trebuie să admit că replica asta a avut efect asupra mea.

— Da? am întrebat eu şi m-am simţit dintr-odată stânjenită. Venind de la Trent?

Ea a izbucnit din nou în râs.

— Aş vrea eu!

A închis ochii şi s-a crispat toată.

— Bobby Prince. Fermecător. Puţă mică.

Ultimele cuvinte le-a rostit în falset, ridicându-şi arătătorul şi degetul cel mare, la o distanţă foarte mică unul de celălalt.

Ne-am zguduit cu toţii de râs. Hazel şi-a şters lacrimile. Când ne-am revenit, l-am prins pe Trenton cum se uita fix la mine. Ceva din felul în care mă privea m-a făcut să uit că trebuie să fiu responsabilă şi raţională. Măcar o dată în viaţa mea voiam să fiu tânără şi să nu gândesc prea mult.

— Bine, Trent. Dezvirginează-mă.

— Serios? a întrebat el şi s-a îndreptat de spate.

— O facem sau nu?

— Ce vrei să-ţi tatuez?

S-a dus la computer şi şi-a vârât un pix în gură, ţinându-l între dinţi.

M-am gândit pentru un moment, apoi am zâmbit.

— Baby Doll[2]. Pe degete.

— Îţi baţi joc de mine! a exclamat Trenton uluit.

— Nu e bun? am întrebat.

El a chicotit şi şi-a scos pixul din gură.

— Ba da, îmi place… mult de tot… dar e un tatuaj dat naibii pentru o virgină.

Şi-a băgat pixul la loc în gură, apoi şi-a eliberat mâna ca să poată mişca mouse-ul.

---

2 Baby Doll – Păpuşică, aşa cum o alintă Trenton pe Camille. (*N.t.)*

Am rânjit.

— Dacă tot îmi fac de cap, măcar să fiu dezvirginată aşa cum trebuie.

Lui Trenton i-a căzut pixul pe jos şi s-a aplecat să-l ridice.

— Ăă… vrei… vreun font anume? a întrebat şi s-a holbat la mine încă o dată, înainte de a se apropia din nou de computer.

— Vreau să fie, aşa, mai elegant, ca să nu pară c-am ieşit direct de la pârnaie.

— Color? Sau în alb şi negru?

— Contur negru. Nu ştiu ce culoare să aleg. Albastru, poate?

— Cum e Ştrumful? m-a tachinat el.

Când a văzut că nu-i răspund, a continuat.

— Poate ceva cu umbre. Albastru la bază şi în partea de sus a literelor ceva mai pastelat?

— Supertare, am zis şi l-am înghiontit cu umărul.

După ce m-am decis asupra fontului şi a culorii, Trenton a printat modelul, iar eu l-am urmat în atelierul său.

M-am aşezat pe scaun, iar el şi-a pregătit ustensilele.

— Trebuie să iasă şmecher de tot, a spus Hazel şi s-a aşezat pe un scaun, nu departe de mine.

Trenton şi-a pus nişte mănuşi de cauciuc.

— O să folosesc un singur ac. Dar tot o să te doară ca naiba. O să fie chiar pe os. N-ai niciun pic de grăsime pe degete.

— Şi nici în altă parte, a completat Hazel.

I-am făcut cu ochiul.

Trenton a mai râs o dată, apoi mi-a curăţat mâinile cu un săpun verde, le-a şters, după care a pus spirt pe un pătrăţel de vată şi mi-a frecat fiecare deget pe care voia să-l tatueze.

— S-ar putea să nu iasă de prima oară. Poate va fi nevoie să-l mai faci o dată.

Şi-a folosit un deget pentru a pune un strop de vaselină acolo unde dăduse deja cu spirt.

— Serios? am zis eu şi m-am încruntat.

Hazel l-a aprobat din cap.

— Da. Şi la picioare se întâmplă aşa.

Trenton a poziţionat modelul.

— Cum ţi se pare? Sunt drepte literele? Aici le vrei tatuate?

— Doar ai grijă să fie scris corect. Nu vreau să fiu una dintre cretinele alea cu tatuaje scrise aiurea.

Trenton s-a hlizit.

— E scris corect. Aş fi un dobitoc desăvârşit dacă n-aş fi în stare să scriu două cuvinte de câte patru litere aşa cum trebuie.

— Tu ai spus-o, nu eu, l-am tachinat.

Hazel a scuturat din cap.

— Nu-l jigni înainte să-ţi facă un tatuaj permanent, fetiţo!

— O să iasă frumos, nu-i aşa? am întrebat.

Trenton s-a întors către aparatul lui, apoi s-a uitat blând către mine.

— Tu eşti deja frumoasă.

Am simţit cum m-am înroşit în obraji. Când Trenton a fost sigur că modelele s-au uscat şi mi-a atins pielea cu acul, mi s-a părut mai degrabă o

senzaţie plăcută decât o durere ieşită din comun. Trenton desena, apoi ştergea, apoi repeta procesul, concentrându-se din răsputeri. Ştiam că se va strădui să iasă perfect. La început, durerea nu era atât de groaznică, dar pe măsură ce minutele treceau, arsura enervantă pe care o simţeam pe degete de fiecare dată când începea să-mi înţepe pielea mă făcea să-mi doresc să-mi retrag mâna.

— Gata! a zis el, vreun sfert de oră mai târziu.

A curăţat tuşul care se împrăştiase şi mi-a arătat literele de pe degete. Albastrul arăta atât de viu. Era un tatuaj minunat. M-am dus la oglindă, am închis pumnii şi i-am lipit.

— Arată bine, păpuşică, a zis Trenton cu un zâmbet larg.

Era perfect.

— Frate, chiar e şmecherie, a făcut Hazel. Acum vreau şi eu tatuaje pe degete!

Trenton mi-a dat câteva pachete de Aquaphor.

— Ţine asta pe tatuaj. E bun. Mai ales pentru culoare.

— Mulţumesc, i-am spus eu.

Pentru o clipă, s-a uitat la mine de parcă mi-ar fi răpit de-adevăratelea virginitatea. Am simţit fluturi în stomac şi un val de căldură în piept. Am făcut câţiva paşi în spate şi m-am răsucit către vestibul. Suna telefonul, dar Hazel a răspuns în locul meu.

Trenton s-a sprijinit cu coatele pe tejghea, rânjind în cel mai caraghios mod.

— Încetează, i-am zis şi făceam eforturi să nu

mă pufnească râsul.

— Eu n-am zis nimic, a făcut el şi a continuat să rânjească exact ca un idiot.

Mi-a bâzâit mobilul, apoi încă o dată.

— Hei, Chase, am spus, ştiind deja de ce mă sună.

— Mama găteşte diseară. Ne vedem la cinci.

— Sunt la muncă. Ştie că lucrez în weekend.

— De aceea e cina în familie în loc de prânz în familie.

Am oftat.

— Nu termin până la şapte.

— Unde? Nu mai lucrezi la Red?

— Ba da… am spus eu şi m-am blestemat în gând că m-am dat de gol. Încă sunt barmaniţă. Dar mai am o slujbă.

— Mai ai o slujbă? Unde? m-a întrebat el, cu glasul plin de dispreţ.

Chase vindea stimulatoare cardiace şi se credea centrul universului. Câştiga bani frumoşi, dar îi plăcea să pretindă că e medic când, de fapt, doar aducea cafele ca să intre în graţiile personalului.

— Ajut… un prieten.

Chase n-a zis nimic o vreme, apoi, în cele din urmă, a deschis gura.

— Coby bagă iar steroizi, nu-i aşa?

Am strâns tare din ochi, fără să ştiu ce să mai spun.

— Mişcă-ţi fundul la mama, la cinci, sau vin să te iau pe sus.

— Bine, am zis, apoi am închis telefonul şi l-am

aruncat pe tejghea.

Mi-am pus mâinile în şold şi am început să mă uit fix la monitorul computerului.

— E totul în regulă? a întrebat Trenton.

— Tocmai am dat naştere unui scandal enorm în familie. Mama va avea inima frântă şi, cumva, totul va fi din vina mea. Cal? am strigat. Va trebui să plec la patru şi jumătate.

— Programul e până la şapte! a urlat el din birou.

— E de dragul familiei! Pleacă la patru şi jumătate! a ţipat şi Hazel.

— Bine, atunci! a încuviinţat Calvin, fără să pară deloc supărat.

— Cal! a strigat Trenton. Mă duc cu ea!

Calvin n-a răspuns, dar a venit în hol, după ce a trântit uşa biroului său.

— Ce mama dracului se întâmplă aici?

— O cină în familie, am zis.

Calvin m-a privit pentru o clipă cu suspiciune, apoi s-a uitat la Trenton.

— L-ai văzut azi pe Bishop?

Trenton şi-a răsucit capul.

— Nu. Nu l-am văzut.

Calvin s-a întors către mine.

— Tu ai nevoie de escortă ca să te duci acasă la cină? a întrebat Calvin, suspicios.

— Nu.

— Ba da, are, a zis Trenton. Chiar dacă nu recunoaşte.

N-am putut scăpa de tonul rugător din voce.

— Nu ştii cum sunt. Şi diseară va fi… nu vrei să

mergi cu mine, crede-mă.

— Ai nevoie de cel puţin o persoană la masă care să fie de partea ta şi acea persoană voi fi eu.

Cum să-l contrazic? Deşi nu voiam ca Trenton să vadă ce balamuc era în familia mea, m-ar fi ajutat să fie acolo când recăderea lui Coby şi faptul că ei nu şi-au dat seama vor fi puse pe seama mea. Şi apoi va veni momentul în care Coby va realiza că l-am dat de gol.

— Te rog doar... să nu pocneşti pe nimeni.

— S-a făcut, a zis şi m-a lipit de el.

8

Trenton a parcat pe alee şi a oprit motorul. Ultima oară când ne-am aflat la el în maşină, Olive era pe bancheta din spate, iar eu eram iritată că fusesem forţată să merg până la Chicken Joe. Acum, o seară cu Trenton şi cu Olive într-un restaurant gălăgios mi se părea un paradis.

— Eşti pregătită pentru asta? a întrebat Trenton şi mi-a făcut cu ochiul ca să mă liniştească.

— Dar tu?

— Eu sunt pregătit pentru orice.

— Te cred, am zis şi am tras de mânerul portierei.

Uşa s-a deschis cu un scârţâit şi a trebuit s-o trântesc de mai multe ori, ba chiar să-i trag una cu şoldul ca s-o fac să se închidă la loc.

— Îmi cer scuze, a spus Trenton şi şi-a îndesat mâinile în buzunarele jeanşilor.

Şi-a scos cotul în afară, iar eu m-am agăţat de el. Toţi fraţii mei şi părinţii stăteau în uşa deschisă şi ne priveau cum veneam pe alee.

— Eu sunt aceea care îşi va cere scuze mai târziu.

— De ce crezi asta?

— Cine dracu' e dobitocul ăsta? a întrebat tata.

Am oftat.

— El e Trent Maddox. Trent, el e tatăl meu, Felix.

— Domnul Camlin, a rânjit tata.

Trenton i-a întins mâna, iar tata i-a apucat-o, privindu-l fix în ochi. Trenton n-a părut câtuşi de puţin intimidat, dar eu simţeam că explodez pe dinăuntru.

— Ea e mama mea, Susan.

— Mă bucur să vă cunosc, a spus Trenton şi i-a strâns mâna uşurel.

Mama i-a zâmbit subţire, apoi m-a luat în braţe, sărutându-mă pe obraz.

— Era momentul să-ţi vizitezi şi tu mama.

— Îmi pare rău, am zis, deşi amândouă ştiam că nu era aşa.

Am mers cu toţii în sufragerie, în afară de mama, care a dispărut în bucătărie. S-a întors cu încă un tacâm pentru Trenton, apoi s-a dus din nou în bucătărie. De data asta, a venit la masă cu un castron aburind de piure de cartofi, pe care l-a aşezat pe un suport fierbinte, lângă celelalte feluri de mâncare.

— Bine, bine, a spus tata. Aşază-te odată la masă ca să putem mânca.

Trenton s-a încruntat.

— Arată grozav, mamă, mulţumim, a zis Clark.

Mama a zâmbit şi s-a aplecat către masă.

— Cu plăcere, îl…

— Ce e cu toate formalităţile astea nenorocite? Eu mor de foame aici! a mârâit tata.

Am dat de la unul la altul diversele platouri de pe masă şi ne-am umplut farfuriile. Eu ciuguleam din mâncare şi aşteptam primul glonţ care să înceapă războiul. Mama era tensionată, ceea ce însemna că ştia că se întâmplă ceva.

— Ce naiba e aia de pe degetele tale? m-a întrebat tata.

— Ăă…

Mi-am ridicat mâinile preţ de o clipă, în timp ce mă gândeam la o minciună.

— Ne-am prostit şi noi cu un marker, a zis Trenton.

— Asta e mizeria aia neagră? a întrebat tata.

— Cerneală. Da, am zis eu, jucându-mă cu mâncarea pe farfurie. Mama era o bucătăreasă excepţională, dar tata reuşea de fiecare dată să-mi alunge pofta.

— Dă-mi şi mie sarea, a spus tata, răstindu-se la Coby când acesta trăgea de timp. La naiba, Susan. Niciodată nu pui suficientă sare. De câte ori ţi-am spus?

— Poţi să-ţi pui singur sare, tată, a zis Clark. Aşa nu e prea sărată mâncarea pentru noi, ceilalţi.

— Prea sărată? Asta e casa mea nenorocită. Ea e nevastă-mea! Pentru mine găteşte! Găteşte aşa cum îmi place mie, nu cum îţi place ţie!

— Nu te enerva, dragule, a zis mama.

Tata a dat cu pumnul în masă.

— Nu m-am enervat! Dar nici n-am chef să suport pe cineva care vine la mine-n casă şi-mi spune cum ar trebui să gătească nevastă-mea!

— Taci, Clark, a mârâit Chase.

Clark şi-a umplut gura de mâncare şi a început să mestece. El fusese pacificatorul ani întregi şi încă nu era pregătit să *renunţe.* Dintre toţi fraţii mei, el avea firea cea mai plăcută, era cel mai uşor de iubit. Aproviziona cu Coca-Cola diverse magazine din oraş şi mereu era în întârziere, pentru că angajatele îl ţineau tot timpul de vorbă. Avea o bunătate în priviri care nu trecea neobservată. Moştenise asta de la mama.

Tata a dat din cap, apoi l-a ochit pe Trenton.

— Cami te ştie de la şcoală sau de la muncă?

— Şi de acolo, şi de acolo, a spus Trenton.

— Trenton a crescut în Eakins, am zis.

— Născut şi crescut, a spus Trenton.

Tata a cugetat o clipă, după care şi-a îngustat ochii.

— Maddox… eşti băiatul lui Jim, aşa-i?

— Da, a răspuns Trenton.

— Ah, îmi plăcea mult de mama ta. A fost o femeie minunată, a zis mama.

— Mulţumesc, a spus Trenton zâmbind.

— Ce dracu', Susan, nici măcar n-o cunoşteai, s-a răstit tata. De ce toţi care mor trebuie să se transforme în sfinţi?

— Ea nu era departe, a zis Trenton.

Tata a ridicat privirea, pentru că nu-i plăcuse

tonul lui Trenton.

— Tu de unde ştii? Nu erai aproape bebeluş când a murit?

— Tată! am ţipat eu.

— Ai ridicat cumva vocea la mine în casă? Ar trebui să mă ridic de la masă şi să te plesnesc peste gura aia nesimţită!

— Felix, te rog, l-a implorat mama.

— O ţin bine minte, a spus Trenton.

Încerca din răsputeri să se controleze, dar îi simţeam încordarea din voce.

— Amintirile doamnei Camlin sunt exacte.

— Deci tu lucrezi cu ea la Red? a întrebat Chase, cu o superioritate inconfundabilă în glas.

Habar n-am ce expresie aveam pe faţă, dar Chase şi-a ridicat bărbia, sfidător.

Trenton n-a răspuns. Chase ne întindea o capcană, iar eu ştiam precis de ce.

— Atunci unde? a întrebat Chase.

— Încetează, i-am zis printre dinţi.

— Cum adică unde? a întrebat tata. N-are decât o slujbă, la bar, ştii bine asta.

Când nimeni nu l-a aprobat, s-a uitat la Trenton.

— Lucrezi la Red?

— Nu.

— Deci eşti client.

— Da.

Tata a dat din cap. Eu am oftat uşurată, recunoscătoare că Trenton n-a oferit mai multe informaţii decât erau necesare.

— Nu ziceai că mai ai un loc de muncă? a

întrebat Chase.

M-am sprijinit cu palmele de masă.

— De ce? De ce faci asta?

Coby s-a prins ce se întâmplă şi s-a ridicat.

— Tocmai mi-am amintit. Trebuie să… trebuie să dau un telefon.

— Stai jos! a răcnit tata. Nu te ridici aşa de la cină! Ce mama dracului ai?

— E adevărat? a întrebat mama încet.

— Mi-am luat jumătate de normă la Skin Deep Tattoo. Nu-i mare scofală, am zis eu.

— Poftim? Nu te poţi întreţine? Spuneai că slujba de la bar îţi aduce într-un singur weekend banii necesari pentru o lună! a zis tata.

— E adevărat.

— Deci cheltui mai mult decât câştigi? Ce ţi-am spus eu despre responsabilităţi? La naiba, Camille! De câte ori ţi-am zis să nu-ţi faci carduri de credit?

S-a şters la gură şi şi-a azvârlit şervetul pe masă.

— Nu te-am bătut suficient în copilărie! Poate că dacă te băteam, m-ai fi ascultat măcar din când în când!

Trenton se uita fix în farfurie. Respiraţia i s-a accelerat şi s-a înclinat puţin în faţă. M-am întins ca să-l ating pe genunchi.

— Nu am carduri de credit, am zis.

— Atunci de ce naiba ţi-ai mai luat o slujbă, când încă eşti la facultate? Asta n-are nicio logică şi ştiu că nu eşti vreo proastă! Fiica mea nu e proastă! Atunci care-i motivul? a întrebat el, ţipând la mine de parcă aş fi fost peste stradă.

Mama s-a uitat la Coby, care stătea în picioare, şi apoi toată familia a făcut la fel. Când şi tata şi-a dat seama, s-a ridicat şi a dat cu pumnul în masă.

— Iar iei căcaturi din alea, nu-i aşa? a spus el şi a ridicat un pumn ameninţător în aer.

— Poftim? a făcut Coby, cu un glas piţigăiat. Nu, tată, ce mama naibii?

— Iar iei căcaturi din alea şi soră-ta îţi plăteşte facturile? Ai înnebunit de tot? a zis tata.

Faţa i se înroşise şi făcuse un rid atât de adânc între sprâncene, încât pielea din jur i se albise.

— Ce ţi-am spus eu ţie? Ce ţi-am spus eu c-o să se-ntâmple dacă te mai atingi de porcăriile alea? Credeai că glumesc?

— Cum să cred aşa ceva? a zis Coby, cu o voce tremurată. Tu n-ai simţul umorului!

Tata a dat ocol mesei în goană şi a sărit la Coby, iar mama şi fraţii mei au încercat să intervină. Ţipau, se înroşiseră la faţă, arătau acuzator unii către alţii, dar Trenton şi cu mine priveam totul de la masă. Faţa lui Trenton arăta că nici nu judecă, nici nu e şocat de ceea ce se întâmpla, dar eu eram prăbuşită pe scaun, complet umilită. Niciun fel de avertizare nu l-ar fi putut pregăti suficient pentru circul săptămânal de la familia Camlin.

— Nu a început să ia din nou, am zis.

Toată lumea s-a întors către mine.

— Ce-ai spus? a făcut tata, gâfâind.

— Îi dau lui Coby nişte bani înapoi. M-a împrumutat acum câtva timp.

Coby s-a încruntat.

— Camille...

Tata a făcut un pas către mine.

— Şi nu puteai să spui aşa? L-ai lăsat pe fratele tău să pară vinovat pentru lipsa ta de responsabilitate?

A mai făcut un pas. Trenton s-a răsucit cu tot trunchiul către tata, ca să mă protejeze.

— Cred că ar fi cazul să staţi jos, domnule, a spus Trenton.

Expresia tatii a trecut de la supărare la furie, iar Coby şi Clark au pus mâna pe el să-l oprească.

— Tocmai mi-ai spus să stau jos la mine-n casă? a urlat el din toţi rărunchii.

În sfârşit, a urlat şi mama, cu o voce spartă.

— Gata! Nu suntem o turmă de animale! Avem un musafir! Staţi jos!

— Ai văzut ce-ai făcut? mi-a spus tata. Ai supărat-o pe maică-ta!

— Felix, stai jos! a ţipat mama şi a arătat către scaunul de lemn al tatii.

El s-a aşezat.

— Îmi pare atât de rău, i-a zis mama lui Trenton.

Vocea îi tremura şi s-a aşezat la locul ei. Şi-a şters ochii cu un şervet, apoi şi l-a pus uşor în poală.

— Pentru mine e foarte stânjenitor. Nu-mi pot decât imagina cum se simte Camille.

— Şi eu am o familie gălăgioasă, doamnă Camlin, a zis Trenton.

Pe sub masă, degetele lui începeau să se relaxeze şi să-mi slăbească genunchiul de care mă

apucase mai devreme. Nici măcar nu observasem asta până atunci, dar degetele mele le-au găsit pe ale lui şi l-am strâns tare de mână. M-a strâns şi el. Faptul că mă înţelegea a stârnit un val de emoţie puternică în mine şi cu greu mi-am reţinut lacrimile. Sentimentul s-a evaporat repede când tata a zgâriat cu furculiţa în farfurie.

— Când aveai de gând să ne spui că trăieşti pe spatele fratelui tău, Camille?

Am ridicat privirea către el, dintr-odată furioasă. Ştiam c-o să înceapă cearta, dar faptul că-l aveam pe Trenton lângă mine îmi dădea o încredere pe care n-o mai simţisem niciodată când eram în preajma tatii.

— Când credeam că o să poţi aborda problema cu maturitate.

Tata a rămas cu gura căscată, la fel şi mama.

— Camille! a exclamat mama.

Tata s-a sprijinit cu mâinile de masă şi s-a ridicat.

— Nu te mai obosi, am zis. Plecăm.

M-am ridicat, iar Trenton s-a ridicat odată cu mine. Ne-am dus către uşa de la intrare.

— Camille Renée! Întoarce-te imediat la masă! a strigat tata.

Am deschis uşa. Avea aşchii şi ştirbituri în partea de jos, acolo unde tata dăduse cu piciorul, în timpul numeroaselor crize de nervi. M-am oprit puţin înainte să împing uşa de plasă, dar nu m-am uitat înapoi.

— Camille! Te avertizez! a spus tata.

Am deschis-o şi pe aceea şi am încercat să nu

o iau la goană până la maşină. Trenton mi-a deschis portiera din dreapta, m-am urcat, apoi s-a suit şi el. S-a grăbit să bage cheile în contact.

— Mulţumesc, am zis, în momentul în care a demarat.

— Pentru ce? N-am făcut nimic, a spus Trenton, în mod evident nemulţumit din cauza asta.

— Pentru că ţi-ai ţinut promisiunea. Şi pentru că m-ai scos naibii de-acolo înainte ca tata să pună mâna pe mine.

— Trebuia să mă grăbesc. Ştiam că dacă va ajunge la tine şi ar fi strigat la tine sau te-ar fi ameninţat încă o dată, n-aş mai fi fost capabil să-mi ţin promisiunea.

— A fost o după-amiază irosită, am zis şi am privit pe fereastră.

— De ce a deschis Chase subiectul? Care a fost sensul acestui rahat?

Am oftat.

— Chase are tot felul de resentimente în privinţa lui Coby. Părinţii mei l-au tratat întotdeauna pe Coby ca şi cum el nu poate greşi. Lui Chase îi place la nebunie să le scoată tuturor ochii cu dependenţa lui Coby.

— De ce te-ai mai deranjat să vii dacă ştiai asta?

M-am uitat pe geam.

— Pentru că trebuia să-şi asume cineva responsabilitatea.

S-a lăsat tăcerea pentru câteva clipe, apoi Trenton a bolborosit:

— Cum ar fi chiar Coby.

— Ştiu că pare o nebunie, dar măcar unul dintre noi trebuie să creadă că avem părinţi buni. Dacă toţi am urî felul în care am fost crescuţi, coşmarul ar fi mai real, ştii?

Trenton m-a luat de mână.

— Nu e o nebunie. Eu îl puneam pe Thomas să-mi povestească tot ce-şi amintea despre mama. Eu am doar câteva amintiri exacte cu ea. Ştiam că amintirile lui erau mai concrete şi asta făcea ca momentele neclare să mi se pară mai reale.

Mi-am tras mâna din mâna lui şi mi-am dus degetele la buze.

— Sunt atât de stânjenită şi atât de bucuroasă că ai fost acolo. N-aş fi vorbit niciodată cu tata aşa dacă n-ai fi fost tu.

— Dacă mai ai vreodată nevoie de mine, mă poţi suna şi vin imediat.

A pocnit din degete de câteva ori, apoi a început să cânte – îngrozitor de fals – refrenul de la „I'll Be There" al celor de la Jackson 5, foarte tare şi din toată inima.

— E cam sus pentru tine, i-am zis şi am încercat să nu pufnesc în râs.

El a cântat mai departe.

Mi-am acoperit faţa, apoi am început să mă hlizesc. Trenton cânta şi mai tare, şi mi-am pus mâinile la urechi, scuturând din cap şi mimând groaza.

— „Uită-te doar peste umeri!" a ţipat el.

— Peste amândoi? l-am întrebat, încă râzând.

— Aşa cred.

A ridicat din umeri.

— Aşa zice Mikey.

Trenton a parcat lângă apartament, chiar în spatele Jeepului meu.

— Ieşi diseară? l-am întrebat.

S-a răsucit către mine şi s-a încruntat de parcă şi-ar fi cerut iertare.

— Nu. Trebuie să încep să strâng nişte bani. Vreau să mă mut singur cât mai curând.

— Nu-i va fi greu tatălui tău dacă nu-l vei mai ajuta cu chiria?

— M-aş putea muta şi acum, dar economisesc să-l ajut şi pe el. N-are o pensie grozavă.

— O să-i plăteşti chiria tatălui tău şi după ce te muţi?

Trenton s-a apucat cu mâinile de volan.

— Mda. A făcut multe pentru noi.

Trenton nu era deloc aşa cum credeam eu.

— Mulţumesc încă o dată. Îţi sunt datoare.

A zâmbit uşor.

— Pot să-ţi gătesc cina?

— Ca să te răsplătesc, ar trebui să-ţi fac eu ţie cina.

— Mă răsplăteşti dacă mă laşi să gătesc la tine acasă.

M-am gândit preţ de o clipă.

— Bine. Dar numai dacă îmi aduci lista cu ingrediente şi mă laşi pe mine să le cumpăr.

— S-a făcut.

Am coborât din maşină şi am închis portiera. Farurile îmi luminau silueta şi-o proiectau pe zidul casei, iar eu am băgat cheia în broască şi-am

apăsat clanţa. I-am mai făcut odată cu mâna lui Trenton când dădea cu spatele, dar apoi a parcat la loc, a sărit afară şi a venit în fugă până la uşa mea.

— Ce faci?

— Ăsta nu e…

A făcut un gest cu capul înspre maşina care se apropia cu viteză de noi.

— E Coby, am zis, înghiţind în sec. Mai bine pleci.

— Nu plec nicăieri.

Chevroletul albastru electric al lui Coby s-a oprit brusc în spatele maşinilor noastre, iar el s-a dat repede jos, trântind portiera. Nu eram sigură dacă să insist să intre, ca să nu deranjăm vecinii, sau să rămânem afară, să nu-mi facă praf apartamentul.

Trenton s-a proţăpit mai bine, pregătindu-se să-l oprească pe Coby dacă avea de gând să se dezlănţuie. Acesta s-a repezit înspre mine, cu faţa gravă, cu ochii roşii şi umflaţi, după care m-a luat în braţe, strângându-mă atât de tare, că de-abia mai puteam respira.

— Îmi pare atât de rău, Cami, a zis el, printre suspine. Sunt un nenorocit!

Trenton ne privea, la fel de surprins ca şi mine. După o scurtă pauză, l-am îmbrăţişat şi eu pe Coby şi l-am bătut uşor cu mâna pe spate.

— E-n regulă, Coby. E-n regulă. O scoatem noi la cap.

— Le-am aruncat pe toate, jur. Nu mai pun gura pe nimic niciodată. O să-ţi dau banii înapoi.

— Bine. E-n regulă, am zis.

Ne tot legănam înainte şi înapoi, fiind probabil un pic caraghioşi.

— Tata e încă furios. N-am mai avut nervi să-l ascult.

Ne-am smuls amândoi din îmbrăţişare.

— Intră puţin. Trebuie să merg în curând la serviciu, dar poţi sta pe aici până când plec.

Coby a dat din cap.

Trenton şi-a vârât mâinile în buzunare.

— Vrei să rămân şi eu?

Am scuturat din cap.

— Nu, e doar necăjit. Dar mulţumesc că ai stat prin preajmă.

Trenton a dat din cap, a aruncat o privire în spatele meu şi apoi, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, s-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz, apoi s-a întors şi a plecat.

Am rămas în prag pentru o clipă. Acolo unde mă atinseseră buzele lui, pielea mă furnica.

— Ce s-a întâmplat cu tipul ăla din California? a pufnit Coby.

— E tot în California, am zis, închizând uşa şi sprijinindu-mă de ea.

— Atunci care e faza cu Trent Maddox?

— Îmi e doar prieten.

Coby a ridicat din sprânceană.

— N-ai adus niciodată un tip acasă. Iar eu nu-mi sărut prietenii.

— M-a sărutat pe obraz, am zis şi m-am aşezat lângă el pe canapea. Cred că avem lucruri mai importante de discutat, tu nu crezi?

— Poate, a făcut Coby, dezumflat.

— Ai găsit vreun program de dezintoxicare?

— O să mă las pur şi simplu.

— Chestia asta n-a prea mers data trecută, nu-i aşa?

Coby s-a încruntat.

— Am facturi de plătit, Cami. Dacă încep băncile să aibă pretenţii la casă, tata va afla.

L-am bătut uşor pe genunchi.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Tu vezi-ţi de dezintoxicare.

Privirea lui Coby s-a înceţoşat.

— De ce eşti atât de bună cu mine, Cami? Sunt un ratat.

Faţa i s-a strâmbat şi a început din nou să plângă.

— Pentru că ştiu că nu eşti deloc un ratat.

Depresia este unul dintre efectele secundare ale steroizilor anabolizanţi, aşa că era important pentru Coby să primească ajutor ca să se lase. Am rămas alături de el pe canapea până când s-a calmat şi apoi m-am pregătit să plec la muncă. A tot schimbat canalele la televizor şi a stat liniştit, bucuros probabil că e departe de războiul necontenit de acasă. Dacă tata nu ţipa la mama, ţipa la unul dintre băieţi sau aceştia ţipau unul la altul. Încă un motiv pentru care de-abia aşteptasem să plec mai repede. Traiul de acolo era suficient ca să fii deprimat. Coby nu era pregătit să se mute singur, aşa că, spre deosebire de noi ceilalţi, nu putea face nimic.

După ce mi-am schimbat hainele şi mi-am

refăcut machiajul, mi-am luat geanta şi cheile şi-am dat să ies pe uşă.

— O să stai aici pur şi simplu? l-am întrebat.

— Da, a zis Coby. Dacă nu te deranjez.

— Nu face nimic care să mă determine să te refuz data viitoare când vrei să treci pe la mine.

— Nu mai stau mult. Poate doar până se duce tata la culcare.

— Bine. Sună-mă mâine.

— Cami?

— Da? am zis eu.

M-am oprit brusc din drum şi-am băgat capul înapoi în încăpere.

— Te iubesc.

Am zâmbit.

— Şi eu te iubesc. O să fie bine. Îţi promit.

A dat din cap, iar eu am alergat până la Ştrumf, rugându-mă să pornească. Slavă Cerului, a pornit.

Am mers la serviciu îngrijorată pentru Coby, T.J. şi Trent şi am încercat să mă îmbărbătez singură pentru seara aglomerată de sâmbătă.

Raegan era deja la tejghea, pregătea sticlele şi ştergea paharele.

— Hei, iubiţico! a zis Raegan.

Zâmbetul senin i-a dispărut imediat după ce s-a uitat în ochii mei.

— Ai fost acasă la părinţii tăi azi, nu-i aşa?

— Cum de-ai ghicit?

— Ce s-a întâmplat?

— Trent a mers cu mine, deci n-a fost atât de rău pe cât putea fi. Chase a aflat că mai am o

slujbă.

— Tâmpitul ăla le-a zis alor tăi şi de ce, nu-i aşa?

— În mare măsură.

Raegan a oftat.

— Mereu provoacă necazuri.

— Ai fost cu Kody toată ziua?

Raegan s-a colorat în obraji.

— Nu. Am luat… o pauză.

— De la ce?

— Şşşt! O pauză. Până îmi clarific eu nişte lucruri.

— Atunci unde ai fost toată ziua?

— M-am oprit pe la Sig Tau. Doar câteva ore înainte de muncă.

— Sig Tau?

Mi-a luat un timp să-mi dau seama. M-am uitat la ea o clipă, apoi am dat din cap.

— Te-a sunat ăla, nu-i aşa?

Raegan s-a strâmbat.

— Nu discut despre asta acum. E deja suficient de dubios. Kody e aici, aşa că hai să aşteptăm până ajungem acasă.

Am clătinat din nou din cap.

— Eşti atât de proastă. Brazil a văzut că eşti fericită cu Kody, de-aia te-a sunat. Nu faci altceva decât să strici ceva bun, iar Brazil nu se va schimba.

Kody s-a apropiat de noi, îndurerat.

— Fetelor, aveţi nevoie de ceva?

Raegan a scuturat din cap, la fel şi eu. Kody şi-a dat seama că ştiu ceva. Şi-a lăsat umerii în jos, a

făcut un semn uşor şi a plecat.

— La naiba, Cami! Am zis nu aici! a şuierat Raegan.

— Scuze, am spus şi-am început să-mi fac monetarul.

Dacă mai ziceam ceva, o enervam şi mai tare, prin urmare am preferat să-mi păstrez gândurile pentru mine.

Iureşul a început mai devreme decât de obicei şi m-am bucurat de asta. Kody era ocupat la intrare, aşa că de-abia l-am mai văzut înainte de închidere. Stătea la peretele de vest, într-un cotlon întunecat, şi o urmărea pe Raegan din priviri. DJ-ul pusese cântecul lor, deci era deosebit de enervant să-l vezi pe Brazil cum îi zâmbea lui Raegan din capătul barului, iar aceasta îi zâmbea la rândul ei.

Nu-mi venea să cred că era atât de rece cu Kody. M-am dus cu o halbă de bere înspre ea, m-am prefăcut că mă împiedic şi toată berea s-a vărsat pe bar, înspre Brazil. A sărit înapoi şi şi-a ridicat mâinile. Era prea târziu: cămaşa lui cafenie ecosez şi jeanşii erau deja uzi.

— Cami! a chiţăit Raegan.

M-am aplecat în faţa ei.

— Auzi ce cântec e? Kody lucrează la uşă, deci ştie că Brazil e aici. Nu trebuie să fii o târfă fără inimă, Ray.

— Eu sunt o târfă fără inimă? Hai să nu vorbim despre ceea ce faci tu.

Am rămas cu gura căscată. Reacţia ei violentă nu era o surpriză, ci faptul că l-a adus în discuţie pe Trenton.

— Eu nu fac nimic! Suntem doar prieteni!

— Da, hai să ne prefacem că e ceva inofensiv, ca să poţi dormi tu noaptea. Toată lumea vede ce faci, Cami. Dar noi măcar avem bunul-simţ să nu te certăm pentru asta.

Raegan a scos capacul unei beri şi a luat bani în schimbul băuturii. S-a dus la casa de marcat şi a început să bată cu furie în taste de parcă era nervoasă pe ele.

Poate că m-aş fi simţit prost dacă nu m-aş fi uitat în cealaltă parte a încăperii şi n-aş fi văzut că, preţ de o clipă, Kody nu mai părea atât de nefericit.

Raegan a venit şi s-a postat lângă mine, cu ochii după Kody.

— Nu mi-am dat seama ce cântec este.

— Realizezi că Brazil se afla atât de aproape de tine, că te-ar fi putut săruta în faţa tuturor la nici măcar douăzeci şi patru de ore după ce l-ai părăsit pe Kody?

— Ai dreptate. O să-i spun să se ţină deoparte.

S-a întins către claxon şi a sunat din el, anunţând ultima comandă. Kody şi-a băgat mâinile în buzunar şi s-a dus către ieşire.

— Cred că în seara asta mă va conduce Kody la maşină, am zis.

— Ar fi mai bine, a spus Raegan.

Ne-am curăţat tejgheaua şi am pregătit-o pentru seara următoare, La vreo oră după ce am închis, ne-am luat hainele. Raegan şi-a aruncat geanta pe umăr şi a dat din cap către Gruber.

— Mă conduci? l-a rugat ea.

Gruber a şovăit, iar Kody a apărut lângă ea.

— Te duc eu.

— Kody... a început Raegan.

Kody a ridicat din umeri, râzând scurt.

— Nu te pot conduce la maşină? E slujba mea, Ray.

— Mă poate duce Gruber, nu-i aşa, Gruby?

— Eu... ăăă... S-a bâlbâit Gruber.

— Hai, Ray. Lasă-mă să te conduc. Te rog!

Raegan a oftat.

— Ne vedem acasă, Cami.

I-am făcut cu mâna şi am rămas la câţiva paşi în urma ei.

Gruber şi cu mine îl auzeam pe Kody cum o imploră pe Raegan tot drumul până la maşină, şi asta mi-a sfâşiat inima. Gruber a stat alături de mine până când Raegan s-a urcat în maşina ei. A venit acasă în urma mea şi, când am parcat, m-am uitat la ea şi am văzut-o cum plânge în pumni.

Am deschis portiera.

— Haide. O să ne uităm la filme de groază şi o să mâncăm îngheţată.

Raegan a ridicat privirea la mine, cu ochii roşii şi umflaţi.

— Ai iubit vreodată doi oameni în acelaşi timp? m-a întrebat.

După o pauză lungă, i-am întins mâna.

— Dacă încerc vreodată, plesneşte-mă, bine?

9

Prin mulţimea de la Red, de vineri seara, Travis

Maddox se îndrepta către scaunul lui obişnuit din dreptul meu, plimbându-se prin bar cum o făcea de fiecare dată: sexy, încrezător, stăpânul încăperii. Shepley era cu el, la fel şi iubita lui Shepley, America, şi o altă fată – cea despre care presupun că vorbea weekendul trecut: Boboaca. L-am anunţat pe tipul care stătea pe scaunul lui că vine. El şi prietenul lui au dispărut fără să protesteze.

Travis s-a aşezat pe scaun. A comandat o bere, a băut jumătate din ea cu înghiţituri mici şi apoi s-a răsucit să se uite la ringul de dans. Boboaca era acolo, dansând cu America.

Trei fete care stăteau în spatele lui Travis l-au încolţit ca nişte fane adevărate şi au aşteptat să se întoarcă spre ele.

America şi prietena ei au revenit, zâmbitoare şi transpirate. Boboaca era frumoasă rău, trebuie să recunosc asta. Avea ceva special, un amănunt demn de fata care să-i fure minţile lui Travis Maddox, dar nu-mi dădeam seama exact ce anume. Avea o oarecare siguranţă în ochi. Ştia ceva ce nu mai ştia nimeni.

— Aşa o să fie toată noaptea, Mare. Ignoră-le, a zis Shepley.

America a zâmbit cu subînţeles şi s-a uitat urât la cele trei tipe care se holbau la Travis şi şuşoteau între ele. Habar n-aveam de ce era America atât de ofticată. Că doar nu se uitau după Shepley.

— Parcă sunt nişte vulturi împopoţonaţi, a zis America.

Travis a aruncat o privire peste umăr, ca să vadă despre cine vorbeşte, apoi s-a întors la loc,

să-şi bea berea. Şi-a aprins o ţigară şi a scos un nor de fum. S-a uitat la mine şi a ridicat două degete.

Asta o să fie interesant. Am luat două Bud Light din frigider; le-am scos capacele şi le-am aşezat în faţa lui Travis.

Unul dintre vulturi a înşfăcat o bere, dar Travis i-a smuls-o înapoi.

— Ăă… nu-i a ta, a spus el şi i-a oferit-o Boboacei.

Aceasta a zâmbit uşor, înainte de a sorbi din bere preţ de câteva secunde.

— Poţi să-mi faci şi mie… a început Marty, clientul obişnuit al lui Raegan.

Raegan era în partea cealaltă a barului, prinsă într-o discuţie cu Kody.

— Da, i-am zis eu, întrerupându-l. Nicio problemă, Marty. Mă ocup eu de tine.

În timp ce eu îi preparam lui Marty pretenţiosul Warninks Creme Egg Shooter, Travis şi Boboaca se distrau de minune pe ringul de dans şi ofereau un adevărat spectacol. Până când Marty şi-a terminat shotul, Travis o călcase deja pe nervi, iar ea plecase ca din puşcă de lângă el, venind înspre bar.

Mi-a zâmbit uşor şi a ridicat un deget. Am luat o bere, i-am scos capacul şi am aşezat-o în dreptul ei. Băuse mai mult de jumătate când Travis ajunsese înapoi la bar. Nu mă mir că nu ştia ce e cu sentimentele lui. Cei doi mă oboseau deja şi nici măcar nu ştiam cum o cheamă pe fată.

Megan, planul de rezervă testat al lui Travis, şi-

a făcut apariţia lângă el.

— Ia uite, să mor eu dacă ăsta nu e Travis Maddox.

Megan nu făcea prea mult circ, dar nu era preferata mea. Pe lângă Travis, mai avea câţiva tipi pe care îi urmărea. Dar niciodată când îşi doreau ei şi niciodată când erau necombinaţi îi plăcea să ia bărbaţii de lângă iubitele lor, iar femeile de genul ăsta sunt inamicii cuplurilor de pretutindeni.

— Ce se-ntâmplă? a întrebat Raegan încet.

Exact atunci, Travis a luat-o pe Megan de mână şi a dus-o pe ringul de dans, unde au început să mimeze că şi-o trag în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor celor prezenţi.

— Ah, Travis, am zis eu, dezamăgită. Ce mama naibii faci?

Nici nu plecase Travis de cinci minute, când Ethan Coats se apropiase şi-i ocupase scaunul. S-a aplecat uşor şi a apelat la farmecul natural. Boboaca a apreciat atenţia primită. N-aş fi condamnat-o, dacă această atenţie n-ar fi venit de la Ethan.

— Ah, asta nu-i de bine. Ia gunoiul ăla de lângă ea! a şuierat Raegan.

Cu toţii ştiam ce făcuse Ethan şi de ce era capabil. Încercam să le avertizăm pe fete când acesta era la bar, dar nu toate ne ascultau.

L-am văzut pe Travis venind înapoi către barul de est, cu ochii aţintiţi pe Ethan.

— Cred că nu mai e nevoie, am zis.

Travis aproape că se băgase între ei şi, după

un scurt schimb de cuvinte, Ethan s-a cărat cu coada între picioare, iar Travis şi Boboaca au ieşit afară, pe punctul de a începe ostilităţile.

Raegan a rânjit.

— Cred că s-au găsit sacul cu peticul.

— Ai dreptate, am zis eu.

Cu o oră înainte de ultima comandă, depăşisem deja norma la bacşiş. Raegan era bine dispusă, deşi Kody trecea foarte des pe acolo, iar ea îi spunea că nu poate vorbi.

L-am văzut pe Trenton dându-i banii de intrare lui Tuffy şi am dat din cap către el, cu un zâmbet. Cu mersul ţanţoş în stilul Maddox, pe care-l ştia toată lumea, a venit direct la barul de est şi s-a aşezat fix în faţa mea.

— Whisky? l-am întrebat.

— Apă.

— Apă? am făcut eu.

— Ţi-am zis. Încerc să fac economii.

— Apă să fie, am zis.

Trenton a luat o înghiţitură, apoi a pus paharul jos şi a privit în jurul său.

— L-am văzut pe Travis cum ţipa la o gagică în parcare.

— Serios? Cum mergeau treburile?

— Ţipa şi ea la el. Nu ştiu cine e, dar îmi cam place de ea.

— Şi mie.

Trenton se holba la gheaţa care îi plutea în pahar.

— E oarecum ciudat. Să-l văd cum încearcă să se potolească.

— Crezi că asta face?

— Ţi-a povestit despre ea, nu-i aşa?

Am dat din cap că da.

— Iată dovada.

L-am privit câteva momente. Era oarecum trist, dar nu-mi dădeam seama de ce.

— Vrei să vorbim despre ceva anume?

A cântărit vorbele mele.

— N-are niciun rost.

A mai luat o înghiţitură de apă. S-a uitat în spate şi a observat pe cineva care stătea lângă mesele de biliard.

— Mă duc acolo.

— Bine, i-am spus.

N-ar fi trebuit să fiu dezamăgită că n-avea chef să discute cu mine. Acum câteva săptămâni, venea la Red să bea, să piardă vremea cu fraţii lui şi să-şi găsească vreo gagică. Dar când l-am văzut cum traversează ringul de dans, cum îşi alege un tac şi îi dă vârful cu cretă, cu braţele încordate, m-a cuprins un sentiment straniu.

— Ce-i cu el? a întrebat Raegan.

— Nu ştiu. Mă bucur că nu sunt singura care a observat.

— Şi cu tine ce e? Aveai aşa o privire când a plecat. Ţi-a spus ceva?

— Nu, am zis şi am scuturat din cap. N-o să mă crezi dacă îţi spun.

— Sunt prietena ta cea mai bună. Probabil că ştiu deja.

— E greu de explicat… am… acest sentiment bizar şi foarte trist. Ca şi cum Trent şi cu mine n-

am mai fi prieteni.

— Poate pentru că ştii că el s-a prins, în sfârşit, că sunteţi doar prieteni.

— Poate. Adică nu, am dat eu înapoi.

— Ştiam eu, târfă. Nici măcar nu te mai străduieşti.

S-a pus în spatele meu şi şi-a încolăcit mâinile în jurul taliei, aşezându-şi bărbia pe umărul meu.

Ne-am uitat cum două fete care tocmai intraseră s-au dus către zidul de vest şi au început să se învârtă în jurul mesei de biliard a lui Trenton. Păreau obişnuite cu decolorantul de păr de la supermarket, dar, deşi nu-mi plăcea să recunosc, amândouă erau uluitor de frumoase. Peste vreo douăzeci de minute, li s-a alăturat şi a treia fată. N-a trecut mult până i-a monopolizat atenţia lui Trenton, care a înghesuit-o pe masa de biliard. Ea îşi răsucea pe deget o şuviţă din părul lung şi castaniu şi râdea de parcă Trenton era cea mai amuzantă persoană pe care o întâlnise vreodată. Chicotelile ei acopereau volumul muzicii.

— Să mă ia naiba, vreau să merg acasă, a zis Raegan şi s-a răsucit ca să-şi pună tâmpla pe umărul meu.

— Şi eu, am spus, uitându-mă cum Trenton se apropie şi mai mult de chipul fetei.

Chiar dacă era în partea opusă a încăperii, îi vedeam buzele de top-model şi ochii lascivi. El o privea zâmbind. Era oarecum revoltător cât de aproape erau unul de altul. N-o mai văzusem niciodată, deci probabil că venise de la Southwestern State. Era foarte posibil ca nici

Trenton să n-o mai fi întâlnit înainte, cu toate astea, o jumătate de oră mai târziu, stăteau la câţiva centimetri distanţă.

Trenton şi-a aşezat mâinile pe masa de biliard, iar fundul ei stătea confortabil între mâinile lui. Ea s-a apropiat de urechea lui şi i-a şoptit ceva.

Cu cinci minute înainte de ultima comandă, un grup gălăgios a intrat şi a venit la barul de est cerând băutură, deşi unii dintre membrii lui erau deja ameţiţi. Începusem să mă activez din nou ca să-i servesc şi atunci am văzut cu coada ochiului cum Trenton ieşea cu fata de mână. Mi s-a făcut imediat rău de la stomac.

— Te simţi bine? a strigat Raegan, în timp ce scotea capacele unor sticle de bere.

— Da, am zis.

Nu eram sigură că m-a auzit, dar n-avea nicio importanţă. Ştia prea bine adevărul.

10

O bătaie în uşă m-a speriat şi m-a sculat din somn. Alte câteva ciocănituri şi eram complet treaz. Apoi au început bubuiturile. M-am dat jos din pat. Am strâns din ochi când lumina strălucitoare a soarelui m-a lovit în faţă în clipa în care am ajuns pe hol.

M-am împleticit până-n living şi am deschis uşa.

— Ce mama naibii cauţi aici? am întrebat.

— A dolmit în hainele de stladă, a spus Olive, cu vocea ei dulce şi subţire.

Mi-am lăsat privirea în jos şi mi-am pus mâinile la ochi, să mă feresc de soare.

— A, bună, Olive. Scuze, nu te-am văzut, am zis, dar n-am reuşit să nu mă-ncrunt, nici măcar de dragul ei.

— Nu-i nimic, a spus ea. Tlent spune că sunt scundă.

— Ţi-am adus micul dejun, a zis Trenton şi a ridicat o pungă albă.

— Eu nu iau micul dejun.

— Ba da. Covrigi cu unt, scorţişoară şi stafide. Mi-a zis Kody.

M-am încruntat şi mai tare. M-am holbat la Trenton, apoi mi-am aplecat privirea la Olive. Expresia mi s-a înseninat şi am oftat.

— Mi-e tare dragă, am zis. Olive, ştii că te iubesc, dar mă întorc în pat.

M-am uitat la Trenton, cu ochii mijiţi.

— De data asta nu-ţi mai merge. Du-o acasă.

— Nu pot. Părinţii ei sunt plecaţi toată ziua.

— Atunci du-o la tine acasă.

— Tata e răcit. Nu vrei să ia răceala, nu-i aşa?

— Ştii ce urăsc cel mai tare? am întrebat.

În ochii lui Trenton se citea disperarea.

— Pe mine. Ştiu. Sunt un... idiot egoist şi nesigur.

— Aşa e.

— Dar sunt un idiot egoist şi nesigur, care îşi cere scuze şi care stă în frig cu o fetiţă.

A venit rândul meu să oftez. I-am făcut semn lui Olive să intre. S-a executat bucuroasă şi s-a aşezat pe canapea. A găsit imediat telecomanda şi

a început să schimbe posturile, dând la desenele animate de duminică dimineaţă.

Trenton a mai făcut un pas, dar eu am ridicat mâna.

— Tu nu.

— Poftim?

— Tu nu intri.

— Dar… am grijă de Olive.

— Poţi s-o supraveghezi de la fereastră.

Trenton şi-a încrucişat braţele în dreptul pieptului.

— Crezi că n-o s-o fac?

— Nu, ştiu sigur că o vei face.

I-am luat punga albă din mână, apoi i-am trântit uşa în nas şi am încuiat-o. I-am aruncat punga lui Olive.

— Îţi plac covrigii, puştoaico?

— Da! a zis ea, deschizând punga. Chial ai de gând să-l ţii pe Tlent afară?

— Da, i-am spus, după care m-am întors la mine-n cameră şi m-am aruncat în pat.

* * *

— Cami! a zis Raegan, scuturându-mă.

M-am uitat la ceas. Trecuseră aproape două ore de când Trenton îmi bătuse la uşă.

— E o fetiţă care se uită la desene animate la noi în living! a şoptit ea, neliniştită.

— Ştiu.

— Cum a ajuns acolo?

— A adus-o Trent.

— Şi Trent unde e?

— Afară, cred, am zis şi-am căscat.

Raegan s-a dus valvârtej în living, apoi s-a întors la mine în cameră.

— Stă pe jos în dreptul ferestrei şi se joacă Flappy Birds pe mobil.

Am dat din cap.

— Sunt zero grade afară.

— Superb, am zis şi m-am ridicat în capul oaselor. Aş fi preferat să fie şi lapoviţă.

Raegan s-a strâmbat, dezgustată.

— Mi-a făcut cu mâna ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Ce mama naibii se întâmplă?

— A adus-o pe Olive. Taică-su e răcit, aşa că n-o poate duce la el acasă, iar părinţii ei sunt plecaţi toată ziua.

— Şi nu putea să o supravegheze la ea acasă?

M-am gândit la asta un moment şi apoi m-am târât jos din pat, pentru a doua oară în acea zi. M-am oprit la canapea.

— De ce n-are grijă Trent de tine acolo unde locuieşti? am întrebat.

— Voiam să vin să te văd, a zis ea direct.

— Ah, am spus. Trenton nu voia să mă vadă?

— Ba da, dar a zis că n-o să-ţi convină.

— Serios?

— Da, aşa că eu i-am zis te log, te log flumos. Şi el a fost de acord.

I-am zâmbit, apoi m-am dus să deschid uşa de la intrare. Trenton s-a răsucit şi s-a uitat către mine. Zâmbetul mi-a dispărut.

— Intră.

Trenton s-a ridicat şi a intrat. Apoi s-a oprit brusc.

— Eşti supărată pe mine.

Am mijit ochii la el.

— De ce? m-a întrebat.

N-am răspuns.

— Pentru că m-am dus acasă cu fata aia azi-noapte?

Tot n-am răspuns.

— Nu i-am tras-o.

— Şi vrei un fursec? l-am întrebat. Nu de alta, dar meriţi un premiu.

— Care-i treaba ta? Mi-ai spus de cinci ori pe zi că suntem prieteni şi acum eşti geloasă pe o fată cu care am flirtat două secunde.

— *Nu* sunt geloasă!

— Dar cum eşti?

— Ca prietenă, n-am voie să fiu preocupată dacă iei boli venerice?

— Ce sunt bolile vecernice? a întrebat Olive de pe canapea.

Am închis ochii.

— Ah, Doamne. Îmi pare rău, Olive. Uită că ai auzit asta.

Trenton a făcut un pas către mine.

— Părinţii ei mă lasă să am grijă de ea. Crezi că le pasă de limbajul vulgar?

Am ridicat din sprânceană.

El şi-a lăsat bărbia în jos, privindu-mă fix în ochi.

— Spune-mi adevărul. Eşti furioasă pe mine

pentru că tu crezi că am plecat acasă cu fata aia sau e altceva la mijloc? Pentru că eşti supărată.

Mi-am încrucişat braţele şi m-am uitat în altă parte.

— Ce facem aici, Cami? a întrebat el. Ce e asta?

— Suntem prieteni! Ţi-am mai zis!

— Pe naiba!

Olive a ridicat degetul deasupra spătarului canapelei.

— Trebuie să-mi pui un bănuţ în bolcan!

— Scuze, a zis Trenton, cu sprâncenele ridicate.

— Deci nu ai plecat acasă... cu ea?

— Şi unde s-o duc? La tata?

— Nu ştiu, la un hotel?

— Eu nu-mi iau de băut ca să fac economii şi tu crezi că o să sparg o sută de dolari pe o cameră de hotel pentru o gagică oarecare, pe care tocmai am cunoscut-o?

— Ai făcut lucruri şi mai tâmpite de atât.

— Cum ar fi?

— Ai mâncat lipici!

Trenton şi-a dus mâna la bărbie şi s-a uitat în altă parte, dezgustat şi un pic stânjenit.

— N-am mâncat niciodată lipici.

Mi-am încrucişat mâinile.

— Ba da, ai mâncat. La ora doamnei Brandt.

Raegan a ridicat din umeri.

— Chiar ai mâncat.

— Tu nu erai cu mine în clasă, Ray! a zis Trenton.

— Mâncai şi multe creioane roşii, după câte zice Cami! a spus Raegan şi a încercat să-şi stăpânească râsul.

— Cum ziceţi voi! a strigat Trenton. Unde-i covrigul meu?

Olive a ridicat punga albă mototolită deasupra canapelei, cu degetele ei micuţe. Trenton s-a aşezat lângă prietena lui, s-a luptat un pic cu punga, apoi şi-a scos de acolo micul dejun.

Raegan s-a uitat la mine şi şi-a pus trei degete peste gură. Tot trupul i s-a zguduit din cauza unui hohot de râs asemănător unui mic sughiţ, după care s-a retras în camera ei.

— N-am mâncat niciodată lipici, a bombănit Trenton.

— Poate ai blocat amintirea asta. Şi eu mi-aş bloca amintirile dacă aş fi mâncat lipici…

— Eu n-am mâncat lipici, s-a răstit el.

— Bine, am zis, exasperată. Dumnezeule.

— Vrei… vrei jumătate din covrigul meu? a întrebat Trenton.

— Da, te rog, i-am răspuns.

Mi-a dat covrig şi am mâncat împreună, în linişte, în vreme ce Olive se uita la desene animate între noi. Picioruşele ei atârnau peste marginea canapelei, legănându-le în sus şi-n jos din când în când.

După două desene, am aţipit şi m-am trezit când mi-a căzut capul în piept.

— Hei, a zis Trenton şi m-a bătut uşor pe genunchi. De ce nu te duci să tragi un pui de somn? Noi putem pleca.

— Nu, am zis eu şi-am scuturat din cap. Nu vreau să plecaţi.

Trenton s-a holbat la mine preţ de-un minut, apoi s-a dat la o parte şi a făcut schimb de locuri cu Olive. Ea s-a ridicat, mai mult decât fericită să-i facă pe plac. Trenton s-a aşezat lângă mine, s-a înclinat puţin, apoi mi-a făcut semn spre umărul său.

— E confortabil. Aşa mi s-a spus.

M-am strâmbat, dar, în loc să mă cert cu el, mi-am încolăcit mâinile în jurul braţului său şi mi-am pus capul, ca un copil răsfăţat; în spaţiul acela dintre umăr şi gât. Trenton s-a sprijinit cu obrazul pe creştetul meu şi am tras amândoi deodată adânc aer în piept şi ne-am relaxat unul lângă celălalt.

După asta, nu-mi mai amintesc nimic până când m-am trezit. Olive dormea, cu capul în poala lui Trenton. El îşi ţinea un braţ protector pe ea, iar celălalt era prins între mâinile mele. Palma i se odihnea pe coapsa mea, iar pieptul i se ridică şi îi cobora într-un ritm liniştit.

Raegan şi Brazil stăteau pe canapeaua mare, uitându-se la televizor, fără sonor. Când Raegan şi-a dat seama că m-am trezit, a zâmbit.

— Hei, a şoptit ea.

— Cât e ceasul? am întrebat încet.

— Miezul zilei.

— Pe bune? am spus şi m-am ridicat în fund.

Trenton s-a trezit şi s-a uitat imediat după Olive.

— Uau. Cât am dormit?

— Un pic peste trei ore, am zis, frecându-mă la ochi.

— Nici nu ştiam că sunt atât de obosit, a spus Trenton.

Brazil a zâmbit.

— Nici eu nu ştiam că te vezi cu barmaniţa. Kyle şi Brad vor fi dezamăgiţi.

M-am încruntat la el. Nici măcar nu ştiam cine sunt Kyle şi Brad.

— N-au decât să se relaxeze. Suntem doar prieteni, a zis Trenton.

— Pe bune? a zis Brazil, uitându-se la amândoi cu atenţie, ca să se convingă că nu glumim.

— Ţi-am zis eu, a spus Raegan şi s-a ridicat în picioare.

Bluza i s-a ridicat deasupra bikinilor ei minusculi, cu dungi albe şi roz, atunci când s-a întins.

— Brazil are meci azi la patru şi jumătate. Vreţi să mergeţi la meciul echipei Bulldog?

— Eu o am pe Olive în grijă, a zis Trenton. Voiam s-o rugăm pe Cami să vină cu noi la Chicken Joe.

— Poate lui Olive îi place fotbalul, a spus Brazil.

— Jason… a dat Trenton din cap. Chicken Joe întrece orice meci de fotbal american… cu o sută de puncte.

— De unde ştii, dacă nu o duci la un meci?

— Am dus-o. Şi acum mă ceartă.

— E verişoara ta mai mică? a întrebat Brazil. De ce e tot timpul cu tine?

Trenton a ridicat din umeri.

— A avut un frate mai mare. Azi ar fi împlinit paisprezece ani. Ea îl adora. L-a lovit o maşină când se plimba cu bicicleta, cu câteva luni înainte de a se muta lângă noi. Olive a stat lângă el când puştiul şi-a dat ultima suflare. Încerc oarecum să-i ţin locul.

— E nasol, frate, dar… şi nu vreau să te jignesc… tu eşti un Maddox.

— Aşa? Şi? a tăcut Trenton.

— Ştiu că eşti băiat bun, dar eşti un individ temperamental, plin de tatuaje, consumator de whisky şi ai gura spurcată. Părinţii ei o lasă să se urce în maşină cu tine?

— A fost un progres firesc, presupun.

— Dar… de ce este ea responsabilitatea ta? a întrebat Brazil. Nu pricep.

Trenton şi-a coborât privirea către Olive, care încă dormea buştean. I-a dat la o parte o şuviţă blondă de pe ochi, apoi a ridicat din umeri.

— De ce nu?

Am zâmbit când l-am văzut făcând acel mic gest afectuos.

— Mergem la Chicken Joe. Dar nu pot să stau mult, că trebuie să mă duc la muncă.

— S-a făcut, a zis Trenton cu un zâmbet, de parcă ar fi fost cel mai uşor lucru din lume.

— Eu am nişte comisioane de făcut, a zis Raegan.

— Iar eu trebuie să mănânc ceva şi să mă duc la stadion, a spus Brazil.

Când s-a ridicat, a bătut-o uşor pe Raegan pe spate, s-a aplecat s-o sărute, apoi şi-a luat

portofelul, telefonul şi cheile şi a ieşit, trântind uşa în urma lui.

Olive a deschis brusc ochii.

— Ura! a zis Trenton. S-a trezit! Acum putem S-O MÂNCĂM!

S-a aplecat peste ea şi s-a prefăcut că o muşcă de burtică în timp ce o gâdila.

Ea se îneca de râs.

— Nuuu. Trebuie să fac pipi!

— Uau! a spus Trenton şi a ridicat mâinile.

— Pe aici, am zis eu, apoi am luat-o pe Olive de mână şi am dus-o la baia de pe hol.

Picioarele ei desculţe lipăiau pe gresie.

— Hârtie igienică, săpun, prosop, am spus, arătând către diversele obiecte.

— M-am prins, a zis ea.

Părea atât de micuţă stând în mijlocul băii. A ridicat din sprâncene.

— Vrei să stai şi tu?

— Ah! Nu. Scuză-mă, am zis şi am ieşit, închizând uşa.

M-am întors la Trenton, care stătea în picioare, undeva între masă şi canapeaua mică.

— E cam grozavă, a zis el şi mi-a zâmbit.

— Tu eşti cam grozav, i-am spus eu.

— Serios? a întrebat.

— Serios.

Ne-am uitat fix unul la altul preţ de un minut, zâmbind, apoi m-a copleşit un sentiment cunoscut, nişte furnicături în burtă şi o căldură pe buze. I-am privit gura lui, iar el a făcut un pas către mine.

— Trent…

A scuturat din cap, s-a aplecat şi a închis ochii. Am făcut şi eu la fel, aşteptând să-mi atingă buzele cu buzele lui.

Dar cineva a tras apa la toaletă şi amândoi ne-am dat un pas în spate. Atmosfera dintre noi a devenit deodată grea şi tensionată. Când aşteptarea sărutului s-a spulberat, o senzaţie ciudată şi copleşitoare i-a luat locul.

Olive stătea pe hol şi ne privea. S-a scărpinat la cot, apoi la nas.

— Mâncăm?

I-am zâmbit, prinsă nepregătită.

— Trebuie să dau o fugă la cumpărături.

— Bună idee, a spus Trenton, apoi a bătut din palme şi şi-a frecat mâinile între ele. La supermarket?

Olive a zâmbit larg.

— Pot să stau în coşul în folmă de maşinuţă?

Trenton m-a privit, în timp ce o ajută Olive să-şi pună haina.

— Sigur! am zis şi mi-am dat seama cât de mult îşi dorea Trenton s-o facă fericită.

Voia s-o facă să surâdă şi asta dădea dependenţă.

Olive a dansat puţin de bucurie, apoi a început să danseze şi Trenton. Erau absolut caraghioşi, aşa că m-am alăturat lor.

Am dansat cu toţii tot drumul până în parcare, fără niciun fel de muzică. Trent a arătat către Intrepid, dar eu m-am oprit lângă Jeepul meu.

— Tu conduci mereu. O să conduc eu de data asta. Oricum, am mai mult spaţiu în portbagaj

pentru cumpărături.

— Tu n-ai portbagaj deloc, a spus Trenton.

— Am echivalentul unui portbagaj.

— La mine în maşină e scaunul lui Olive.

— E destul de simplu să-l muţi în maşina mea, nu-i aşa?

Trenton a clătinat din cap.

— Am… am şi o chestie. Nu merg cu fete la volan.

— Din cauza lui Mackenzie sau e doar o replică sexistă?

— De la accident încoace.

Am dat din cap înţelegătoare.

— Bine, atunci. Dar mă laşi să-ţi dau banii pentru benzină.

— Poţi să pui bani la cină, a zis el.

— S-a făcut, am spus eu, apoi mi-am îndoit mâna şi am ridicat pumnul în aer, cu arătătorul şi degetul mic în sus.

Olive s-a uitat la mânuţa ei şi a încercat să mă imite.

— S-a făcut! a zis ea, când a reuşit.

Am ajuns la magazin şi, cât am mers printre rafturi, am avut un sentiment foarte familial şi palpitant. Nu îmi doream să am copii sau ceva de genul ăsta – deocamdată – dar să fac un lucru atât de banal cu Trenton mi se părea neobişnuit de entuziasmant. Dar senzaţia asta n-a durat mult. T.J. şi cu mine nu făcuserăm nimic asemănător vreodată, iar acum, un simplu drum până la magazin îmi dădea o stare de vinovăţie. Chiar dacă nu avea nicio logică, un val de remuşcare m-a ars

pe interior. Nu puteam fi fericită alături de T.J., însă ajunsese să-mi fure fericirea şi când nu era prin preajmă. Desigur, nu era vina lui, dar era mai uşor să-l consider pe el vinovat decât să-mi recunosc defectele.

Nimic nu mai avea vreun sens: de ce mai eram încă împreună, de ce îmi petreceam atât de mult timp cu Trenton sau de ce mai continuam o relaţie aproape inexistentă când aveam pe cineva care mă plăcea – şi de care îmi plăcea – la câţiva metri distanţă şi care aştepta doar semnalul meu.

Mulţi oameni ar fi renunţat, dar ei nu-l aveau pe T.J. Venise la Red într-o seară, îmi ceruse numărul de telefon o oră mai târziu şi peste câteva zile am mers la prima noastră întâlnire. Nici n-a trebuit să mă gândesc prea mult la asta. Pur şi simplu mi se părea firesc să fiu cu el. T.J. şi-a petrecut următoarea săptămână şi jumătate la mine în apartament şi apoi, vreme de trei luni, a venit acasă din două în două weekenduri. După asta, i-a început proiectul şi l-am mai văzut doar de câteva ori. M-am oprit printre rafturi, prefăcându-mă că mă uit după nişte supe, dar în realitate eram încremenită şi mă întrebam de ce îi eram atât de credincioasă lui T.J., când nici măcar nu mai eram sigură că aveam o relaţie cu el, în adevăratul sens al cuvântului.

T.J. nu-mi dăduse niciun mesaj de trei zile. Înainte, îmi spuneam că e ocupat la muncă. Dar dintr-odată, când mi-am dat seama cum e să petreci atât de multă vreme cu cineva – şi să-ţi placă – mesajele, telefoanele sporadice şi speranţa

că ne vom vedea într-o bună zi nu mai erau suficiente. Aproape deloc.

— Vită cu legume şi cu sos? a întrebat Trenton şi mi-a arătat o conservă imensă. E delicioasă.

Am zâmbit şi m-am prins de mânerul căruciorului.

— Arunc-o înăuntru. O să fie foarte bună când serile vor deveni şi mai friguroase.

— Poţi să mă împrumuţi pe mine oricând. Sunt perfect când vine frigul.

— Ai grijă. S-ar putea să ţin minte asta.

— Nu mă ameninţa cu distracţia.

S-a oprit printre rafturi.

— Stai aşa. Serios?

Am ridicat din umeri.

— M-am simţit destul de confortabil azi.

— Confortabil? Sunt un fel de caşmir.

Am izbucnit în râs şi am scuturat din cap. Am împins amândoi căruciorul-maşinuţă, în vreme ce Olive se prefăcea că e la volan şi că se loveşte de obiecte.

— Fac pariu că iubitul tău din California nu e la fel de confortabil cum sunt eu, a zis Trenton când am intrat în raionul cu delicatese.

— E frig! a spus Olive şi s-a prefăcut că dârdâie.

Trenton şi-a scos haina şi i-a aşezat-o peste umeri. Eu m-am întins după un pachet de carne şi am aruncat-o în coş.

— Nu ştiu, am zis. Nici nu-mi prea amintesc cât de moale e.

— Cum e chestia asta? Să fii cu cineva pe care

nu-l vezi niciodată?

— Nevestele de militari fac asta tot timpul. Nu mi se pare că trebuie să mă văicăresc.

— Dar tu nu eşti nevasta lui.

— Nu ştiu cum aş putea fi dacă nu ne vedem mai des.

— Exact. Deci ce anume te face să mergi mai departe?

Am ridicat din umeri.

— Nu-mi dau seama. Are ceva special.

— Te iubeşte?

Întrebarea directă şi extrem de personală a lui Trenton m-a făcut să-mi încordez muşchii gâtului. Mi s-a părut un atac la adresa relaţiei noastre, dar ştiam că aceste instincte de apărare erau atât de puternice pentru că Trenton îmi punea întrebări pe care mi le pusesem şi eu de multe ori.

— Mă iubeşte.

— Dar iubeşte mai mult California? E la facultate, nu?

M-am crispat. Nu-mi plăcea să discut detalii despre T.J. Nici lui T.J. nu-i plăcea asta.

— Nu facultatea îl ţine acolo. Ci serviciul.

Trenton şi-a băgat mâinile în buzunare. Purta o legătură de piele maronie la încheietură, o brăţară de piele cafenie împletită şi brăţara pe care i-o făcuse Olive.

— Îţi scoţi vreodată brăţara de la Olive? am întrebat.

— I-am promis că n-o s-o scot. Nu schimba subiectul.

— De ce vrei să discutăm despre T.J?

— Pentru că sunt curios. Vreau să ştiu ce te face să rămâi într-o relaţie ca asta.

— Ca asta cum?

— În care nu eşti o prioritate. Nu mi se pare că tipul e vreun idiot, deci încerc să-mi dau seama.

M-am muşcat de buză. Trenton era înduioşător, dar, în acelaşi timp mă şi făcea să-mi pară rău de T.J.

— E cam ca la tine cu Olive. Poate oamenii din exterior nu pricep şi pare ciudat când încearcă să-mi explice, dar are responsabilităţi care sunt importante.

— Şi tu eşti importantă.

M-am înclinat către el, iar el şi-a pus braţul în jurul umerilor mei şi m-a strâns şi mai tare.

11

După câteva sandvişuri cu şuncă şi caşcaval, un film şi un drum scurt până la Chicken Joe, Trenton şi Olive au plecat către casă, iar eu către Red. Îmi vedeam aburii respiraţiei în vreme ce mă îndreptam spre intrare şi mi-am păstrat haina pe mine până când au venit mai mulţi oameni, iar barul s-a mai încălzit.

— La naiba! a zis Blia, care a trecut pe lângă mine frecându-şi mâinile. E mai frig decât la Polul Nord în ianuarie!

— Şi e de-abia octombrie, am mormăit eu.

Mulţimea de sâmbătă seara nu ne-a luat cu asalt şi, la trei ore după ce veniserăm la muncă, treaba era moartă. Raegan şi-a sprijinit bărbia în

pumn şi a început să bată cu unghiile pe tejghea. Doi tipi jucau biliard lângă peretele vestic. Unul dintre ei purta un tricou cu Legend of Zelda, iar hainele celuilalt erau atât de mototolite, de ziceai că le-a pescuit din coşul cu rufe murdare. Nu păreau genul care să se ducă la o luptă ilegală, deci nu era greu de ghicit cine ne furase clienţii.

Marty, clientul obişnuit al lui Raegan, stătea de unul singur la capătul barului, unde se afla ea. El şi tipii cu coşuri pe faţă de la mesele de biliard erau singurii noştri clienţi, deşi era ora zece.

— Să fie a naibii de treabă! La naiba cu luptele astea. De ce nu le pot organiza în timpul săptămânii, când nu ne strică nouă bacşişurile? a spus Raegan.

— Or să vină după aceea şi tot barul va fi o mare bătaie, iar atunci o să-ţi doreşti să nu fi venit, am zis eu, ştergând podeaua pentru a treia oară.

Kody a intrat şi s-a uitat la Raegan cu coada ochiului. Trebuia să fie ocupat ca să stea o noapte întreagă departe de Raegan. Fusese ofticat vreme de vreo două săptămâni şi-şi revărsase furia pe cretinii beţi care îndrăzneau să se ia la bătaie în partea lui de bar. Miercurea trecută, Gruber fusese nevoit să-l scoată pe Kody dintr-un morman de bătăuşi. Hank deja discutase cu el o dată şi mi-era teamă că, dacă nu-şi revenea repede, urma să fie dat afară.

Raegan l-a privit şi ea, doar pentru o clipă, când a fost sigură că el nu se uită.

— Ai vorbit cu el? am întrebat-o.

Raegan a ridicat din umeri.

— Am încercat să nu vorbesc. Mă face să mă simt ca o cretină şi atunci când *nu* vorbesc cu el, deci nu sunt nerăbdătoare să deschidem conversaţia.

— E necăjit Te iubeşte.

Raegan s-a întristat.

— Ştiu.

— Cum îţi merge cu Brazil?

Faţa i s-a luminat.

— E ocupat cu fotbalul şi cu Sig Tau, dar e o petrecere de Valentine. M-a invitat ieri.

Am ridicat din sprânceană.

— Ah. Deci pare… ceva serios.

Raegan s-a strâmbat, s-a uitat la Kody, apoi a coborât privirea.

— Brazil a fost prima mea dragoste, Cami.

M-am întins şi i-am pus mâna pe umăr.

— Nu te invidiez. Ce situaţie de rahat.

— Că veni vorba de asta… cred că tu eşti prima lui iubire, a zis ea şi a dat din cap către intrare.

Trenton a intrat în bar, cu un zâmbet imens pe chip. N-am putut să mă abţin şi am zâmbit şi eu. O vedeam cu coada ochiului pe Raegan cum ne priveşte, dar nu-mi păsa.

— Hei, a zis el şi s-a sprijinit pe tejghea.

— Credeam că eşti la luptă.

— Spre deosebire de iubiţii din California, eu îmi cunosc priorităţile.

— Foarte amuzant, am zis, dar stomacul mi s-a strâns.

— Ce faci mai târziu? a întrebat el.

— Dorm.

— E foarte frig afară. Cred că-ţi trebuie un pled în plus.

Am încercat să nu zâmbesc ca o idioată, dar nu mi-a ieşit. În ultima vreme, avea acest efect asupra mea.

— Unde naiba s-a cărat Ray? a întrebat Hank.

Am ridicat din umeri.

— E seara cu lupta, Hank. Suntem morţi. Mă descurc şi singură.

— Cui mama dracului îi pasă unde e? a exclamat Kody.

Avea braţele încrucişate când s-a aplecat peste bar. Supraveghea încăperea goală cu o mutră încruntată.

— Ai primit slujba aceea? a întrebat Hank.

— Nu, a zis Kody, foindu-se.

Hank şi-a făcut mâinile pâlnie la gură, ca să se audă mai bine, apoi a inspirat adânc.

— Hei, Gruby! Vrei s-o trimiţi pe Blia aici, să-i ţină locul lui Raegan cât e afară?

Gruber a dat din cap şi s-a dus către chioşc. M-am crispat. Îmi doream ca Hank să nu-i mai amintească lui Kody şi tuturor celorlalţi că Raegan era probabil afară, de vorbă cu Brazil.

Kody s-a încruntat.

Îmi părea rău pentru el. Începuse să-şi urască slujba pe care odinioară o iubea şi niciunul dintre noi nu-l putea judeca. Hank îi dăduse chiar o recomandare pentru magazinul de bricolaj unde Kody făcuse cerere de angajare.

— Îmi pare rău, i-am zis. Ştiu că ţi-e greu.

Kody s-a răsucit să se uite la mine, cu o privire rănită.

— Habar nu ai de nimic, Cami. Dacă ţi-ar fi păsat, ai fi discutat cu ea să-i vină minţile la cap.

— Hei, a zis Trenton şi s-a răsucit. Ce naiba, frate? Nu vorbi aşa cu ea.

I-am făcut semn lui Trenton să nu se bage şi mi-am încrucişat braţele, aşteptându-mă ca toată frustrarea lui Kody să se reverse asupra mea.

— Ray face doar ce vrea ea, Kody. Dintre toţi oamenii, tu ar trebui să ştii asta cel mai bine.

Şi-a băgat capul în piept şi s-a uitat în podea.

— Doar că... nu înţeleg. Ne era bine. Nu ne certam. Adică nu de-adevăratelea. Tâmpenii legate de taică-su uneori, dar în cea mai mare parte a timpului ne distram. Îmi plăcea să stau cu ea, dar o lăsam şi în pace când voia. Mă iubea. Sau cel puţin... aşa spunea.

— Te iubea, i-am zis.

Mi-era dificil să-l ascult. Se sprijinea de bar de parcă îi era prea greu să stea în picioare.

M-am întins şi i-am pus mâna pe umăr.

— Va trebui pur şi simplu să accepţi că n-are nimic de-a face cu tine.

A dat din umeri şi s-a îndepărtat de mine.

— Doar se foloseşte de ea. Asta e cea mai rea parte. Eu o iubesc mai mult decât viaţa, iar el nu dă doi bani pe ea.

— Nu ai de unde să ştii asta, i-am spus.

— Ba da, ştiu. Crezi că băieţii de la Sig Tau nu vorbesc, Cami? Crezi că nu discută şi despre telenovela ta? Sunt mai răi decât fetele de la Cap

Sig, stau şi vorbesc despre cine ce face. Iar apoi, îmi picură mie în ureche şi eu trebuie să ascult tot.

— Telenovela *mea?*

Am aruncat o privire în jur.

— Eu n-am nicio telenovelă.

Kody a făcut semn spre Trenton.

— Te îndrepţi către ea cu 150 de kilometri la oră. N-ar trebui să te joci cu asta, Cami. S-au întâmplat destule.

Kody s-a îndepărtat, iar eu am rămas încremenită pentru câteva clipe.

Trenton s-a strâmbat.

— Ce mama naibii a însemnat asta?

— Nimic, am spus.

Mi-am păstrat o expresie firească, deşi inima îmi bătea foarte tare. T.J. şi cu mine nu eram tocmai un secret, dar nici nu trâmbiţaserăm despre relaţia noastră. Eram singura din orăşelul nostru care îi cunoştea natura slujbei şi era important pentru el să rămână aşa. Orice mică informaţie ar fi dus la tot felul de întrebări, iar evitarea acestor întrebări însemna că avem secrete de păstrat. Nu a fost chiar un lucru dificil, pentru că nu am dat nimănui vreun motiv să vorbească despre noi. Până acum.

— La ce se referă, Cami? m-a întrebat Trenton.

Mi-am dat ochii peste cap şi am ridicat din umeri.

— Cine naiba ştie? E doar ofticat.

Kody s-a întors şi şi-a atins pieptul.

— Nu ştii despre ce vorbesc? Nu eşti cu nimic mai bun decât ea şi ştii bine asta!

A plecat din nou.

Trenton era complet derutat, dar în loc să rămân lângă el şi să-i explic, am împins uşiţa batantă a barului, am lăsat-o să se trântească în urma mea şi m-am dus după Kody, până în celălalt capăt al camerei.

— Hei. Hei! am strigat a doua oară, alergând ca să ţin pasul cu el.

Kody s-a oprit, dar nu s-a întors.

L-am apucat de tricou şi l-am obligat să mă privească.

— Eu nu sunt Raegan, aşa că nu-ţi mai vărsa nervii pe mine! Am încercat să vorbesc cu ea. Ţi-am ţinut partea, la naiba! Dar tu eşti un nemernic plângăcios, supărăcios şi insuportabil!

Privirea lui Kody s-a mai îmblânzit şi a dat să spună ceva.

Am ridicat o mână, căci nu doream să ascult nicio scuză din partea lui. Am arătat către pieptul lui lat.

— Nu ştii *nimic* despre viaţa mea personală, deci să nu mai îndrăzneşti *niciodată* să-mi vorbeşti aşa. Ne-am înţeles?

Kody a dat din cap, iar eu l-am lăsat proţăpit în mijlocul încăperii şi m-am întors la locul meu.

— Să-mi bag ceva, a zis Blia, cu ochii larg deschişi. Adu-mi aminte să nu te enervez niciodată. Până şi bodyguardului îi e frică de tine.

— Camille! s-a auzit o voce din celălalt capăt al barului.

— Ah, la naiba, am zis în barbă.

Din obişnuinţă, am încercat să mă fac mică, să

nu fiu observată, dar era prea târziu. Clark şi Colin mă aşteptau răbdători la capătul dinspre Blia al barului. M-am dus la ei şi le-am zâmbit fals.

— Sam Adams?

— Da, te rog, a zis Clark.

El era cel mai puţin bătăuş dintre fraţii mei şi, de multe ori, mi-aş fi dorit să fim mai apropiaţi. Dar, de obicei, a fi aproape de unul dintre ei însemna să fii aproape de toţi, iar acesta era un mediu pe care nu mai aveam de gând să-l tolerez.

— Unchiul Felix e supărat încă pe tine, a zis Colin.

— Doamne, Colin. Sunt la muncă.

— Mă gândeam doar că ar trebui să afli, a zis el, cu o mutră îngâmfată.

— El e mereu supărat pe mine, am spus, apoi am luat două sticle din frigider, le-am scos capacele şi le-am pus pe tejghea.

Clark s-a întristat.

— Mama trebuie să-l oprească să vină la tine acasă de fiecare dată când el şi Coby se ceartă.

— Dumnezeule, tot nu-l lasă în pace pe Coby? am întrebat.

— E destul de… instabilă atmosfera la ei acasă în ultima vreme.

— Nu-mi spune, am zis eu şi-am clătinat din cap. Nu vreau să ascult aşa ceva.

— Nu mai e, a spus Colin, încruntat. Tata a zis că Felix s-a jurat că nu mai face asta.

— Nici nu contează dacă jură sau nu, am mormăit eu. Ea tot o să rămână.

— Hei, asta-i treaba lor, a zis Colin.

M-am uitat urât la el.

— Aşa a fost toată copilăria mea. E mama mea. Deci e şi treaba mea.

Clark a luat o înghiţitură din bere.

— E supărat că ai lipsit din nou de la prânzul în familie.

— N-am fost invitată, am zis.

— Eşti mereu invitată. Şi mama era dezamăgită.

— Îmi pare rău, dar nu-l mai suport. Sunt alte lucruri pe care prefer să le fac.

Clark şi-a unit sprâncenele.

— Asta a fost dură. Încă suntem familia ta. Am încasa cu toţii un glonţ în locul tău, Camille.

— Şi mama? am întrebat. În locul ei ai încasa un glonţ?

— La naiba, Cami. Nu poţi s-o laşi baltă? a întrebat Colin.

Am ridicat din sprânceană.

— Nu, şi nici Chase, Clark şi Coby n-ar trebui. Am de lucru, am zis şi m-am întors pe partea mea de bar.

Am simţit o mână imensă pe braţ. Trenton s-a ridicat în picioare când l-a văzut pe Clark că mă înşfacă, dar m-am eliberat şi m-am răsucit.

Clark a oftat.

— N-am fost niciodată genul de familie care să ne arătăm sentimentele, dar suntem totuşi o familie. Iar tu faci încă parte din ea. Ştiu că e greu de suportat câteodată, dar trebuie să rămânem uniţi. Trebuie să încercăm.

— Nu tu eşti ţinta lui, Clark. Nu ştii cum e.

Clark îşi lăsă bărbia în piept.

— Ştiu că tu eşti cea mai mare, Cami. Dar ai plecat de acasă de trei ani. Dacă tu crezi că eu n-am făcut cunoştinţă cu furia lui, te înşeli.

— Atunci de ce te prefaci? Atârnăm de un fir de aţă. Nu sunt sigură ce anume ne mai ţine uniţi.

— Nu contează. Numai asta avem, a spus Clark.

L-am privit o vreme, apoi le-am mai dat câte o bere.

— Uite. Astea sunt din partea mea.

— Mulţumesc, surioară, a spus Clark.

— Te simţi bine? m-a întrebat Trenton când m-am întors la locul meu.

Am dat din cap.

— Spun că tata e încă supărat din cauza lui cu Coby. Cred că ei doi s-au certat destul de mult. Tata a tot ameninţat că o să vină peste mine ca să mă disciplineze.

— Cum să te disciplineze, mai exact?

Am ridicat din umeri.

— Când fraţii mei fac ceva greşit, vina cade asupra mea.

— Cum merge chestia asta? Când vine la tine nervos?

— N-a venit niciodată până acum la mine la apartament. Dar cred că, dacă e suficient de furios, va veni, într-una din zilele astea.

Trenton n-a mai zis nimic, dar s-a foit în scaun, extrem de tulburat.

Blia a venit lângă mine şi mi-a arătat ecranul telefonului ei.

— Tocmai am primit un mesaj de la Laney. Zice că lupta s-a terminat şi că majoritatea se îndreaptă încoace.

— Uuu! a zis Raegan, din spatele tejghelei.

Şi-a luat borcanul gol de bacşiş – un pahar pentru cocktailuri – şi l-a aşezat pe bar. Marty a scos imediat o bancnotă de douăzeci de dolari şi a pus-o înăuntru.

Raegan i-a făcut cu ochiul şi i-a zâmbit.

Trenton a bătut uşor cu mâna în tejghea de câteva ori.

— Mai bine mă tirez. Nu vreau să fiu aici când ajung tâmpiţii ăia de la luptă şi să sfârşesc prin a-i omorî pe toţi. Din nou.

I-am făcut cu ochiul.

— Domnul Responsabil.

— Dă-mi mesaj mai târziu. Poate ne vedem mâine, a zis el şi s-a îndepărtat.

— Iarăşi? a întrebat Raegan uimită.

— Taci, am zis eu, nedorind să-i aflu părerea.

Lumea care venea de la luptă a început să intre mai întâi timid, după care, la Red, nu se putea sta decât în picioare. DJ-ul punea muzică vioaie, dar nu conta: bărbaţii erau beţi şi toţi credeau că sunt la fel de invincibili ca Travis Maddox.

Peste jumătate de oră, Kody, Gruber şi Hank încercau să-i despartă pe bătăuşi. La un moment dat, tot barul era scena unei mari încăierări, iar Hank dădea afară câte zece oameni deodată. Poliţiştii aveau maşinile parcate în apropiere, ne ajutau cu mulţimea şi îi arestau pe cei mai scandalagii pentru tulburarea liniştii publice,

înainte ca aceştia să ajungă la propriile lor maşini.

În scurt timp, barul a devenit din nou pustiu. Muzica din club revenise la rock clasic şi la Top 40, iar Raegan îşi număra bacşişul, bolborosea şi, din când în când, înjura.

— Din cauză că-l ajuţi pe frate-tău şi a bacşişurilor amărâte, o să fim norocoase dacă ne putem plăti facturile luna asta. La un moment dat, va trebui să încep să strâng bani pentru o rochie de petrecere.

— Pariază pe Travis, i-am zis. Câştigi uşor cincizeci de dolari.

— Mai întâi trebuie să am bani, ca să pot paria pe Travis, s-a răstit ea.

Cineva s-a aşezat, cu zgomot, pe unul dintre scaunele din faţa mea.

— Whisky, a zis. Fără pauze între pahare.

— N-ai sughiţat, Trav, că te-am pomenit? am întrebat eu şi i-am dat o bere. Nu mi se pare că e o seară potrivită pentru whisky.

— N-aţi fi singurele femei care vorbesc tâmpenii despre mine.

Şi-a dat capul pe spate şi a lăsat lichidul de culoarea chihlimbarului să-i curgă pe gât, aproape dintr-o înghiţitură. A pus sticla pe bar, cu zgomot, iar eu i-am scos capacul celei de-a doua şi am aşezat-o în faţa lui Travis.

— Cineva vorbeşte tâmpenii despre tine? Nu-i foarte înţelept din partea lor, am zis eu şi m-am uitat cum Travis îşi aprinde o ţigară.

— Porumbelul, a zis el, după care şi-a încrucişat braţele şi le-a aşezat pe bar.

S-a aplecat, încovoiat, pierdut. L-am privit preţ de o clipă, fără să-mi dau exact seama dacă vorbeşte codat sau e deja beat.

— Ai încasat-o mai rău decât de obicei în seara asta? l-am întrebat, cu adevărat îngrijorată.

Un alt grup numeros a intrat în bar, probabil întârziaţii de la luptă. Erau mai veseli şi păreau că se înţeleg între ei. Travis şi cu mine am fost nevoiţi să întrerupem conversaţia. Pentru următoarele douăzeci de minute sau cam aşa ceva, eu am fost prea ocupată ca să pălăvrăgesc, dar când ultimul om din mulţimea de după luptă s-a dus acasă, i-am pus în faţă lui Travis un pahar de Jim Beam plin până la refuz. Încă părea deprimat. Chiar mai tare decât înainte.

— Bine, Trav. Să auzim.

— Ce să auzim? a întrebat el şi s-a ridicat de la bar.

Am clătinat din cap.

— Fata.

Asta era singura explicaţie pentru care Travis Maddox putea avea mutra aceasta. N-o mai văzusem niciodată, deci nu putea însemna decât un singur lucru.

— Care fată?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Care fată. Pe bune? Cu cine crezi că vorbeşti?

— Bine, bine, a zis el şi s-a uitat în jurul său.

Apoi s-a înclinat către mine.

— E Porumbelul.

— Porumbel? Îţi baţi joc de mine.

Travis a reuşit să scoată un râs scurt.

— Abby. E un porumbel. Un porumbel demonic ce îmi înnoadă mintea atât de tare, încât nu mai pot gândi corect. Nimic nu mai are vreun sens, Cam. Toate regulile pe care le-am creat vreodată sunt încălcate una câte una. Sunt un fătălău. Nu… şi mai rău. Sunt Shep.

Am râs.

— Fii drăguţ.

— Ai dreptate. Shepley e băiat de treabă.

I-am mai turnat un pahar, iar el l-a dat pe gât.

— Fii drăguţ şi cu tine însuţi, i-am zis, în vreme ce ştergeam tejgheaua. Nu e un păcat să te îndrăgosteşti de cineva, Trav. Dumnezeule.

Travis şi-a plimbat privirea dintr-o parte în alta.

— Sunt derutat. Cu cine vorbeşti, cu mine sau cu Dumnezeu?

— Vorbesc serios, am spus. Simţi ceva pentru ea, şi ce dacă?

— Mă urăşte.

— Neah.

— Nu, am auzit-o aseară. Din greşeală. Crede că sunt un gunoi.

— A zis ea asta?

— Cam aşa ceva.

— Păi, într-un fel eşti.

Travis s-a încruntat. Nu se aştepta.

— Mulţumesc frumos.

I-am mai turnat un pahar. L-a dat pe gât înainte să apuc să scot altă bere din frigider. Am pus berea pe tejghea şi-am întins mâinile, cu palmele în sus.

— Poţi să mă contrazici, dacă te gândeşti la comportamentul tău din trecut? Ideea e… poate că, pentru ea, poţi deveni un om mai bun.

I-am mai turnat un pahar. L-a băut repede şi pe acesta.

— Ai dreptate. Am fost un gunoi. Mă pot oare schimba? Nu ştiu, să mă ia naiba. Probabil nu suficient încât s-o merit pe ea.

Ochii lui Travis deveniseră apoşi, aşa că am pus sticla de Jim Beam la locul ei, apoi m-am întors către prietenul meu. El şi-a mai aprins o ţigară.

— Mai dă-mi o bere.

— Trav, cred că deja ai băut destul, am zis.

Era prea beat ca să-şi dea seama că avea deja o bere.

— Cami, dă-mi naibii berea aia.

Am luat sticla care nu se afla nici la 15 centimetri de nasul lui şi i-am pus-o fix în faţa ochilor.

— Ah, a făcut el.

— Mda. Exact cum spuneam. Ai băut suficient în scurtul timp cât ai stat aici.

— Nu există suficient alcool în lume ca să mă facă să uit ce-a spus în seara asta.

Vorbea împleticit. La naiba.

— Cea spus, mai exact? am întrebat.

— A zis că nu sunt bun de nimic. Adică… mai pe ocolite, dar asta voia de fapt să spună. Crede că sunt un gunoi, iar eu… eu cred că mă îndrăgostesc de ea. Nu ştiu. Nu mai pot gândi normal. Dar când am dus-o acasă după luptă şi mi-am dat seama că va sta acolo o lună – s-a scărpinat pe ceafă – cred

că niciodată n-am fost mai fericit de atât, Cami.

M-am încruntat. Nu-l mai văzusem atât de îndurerat.

— Stă cu tine o lună?

— Am făcut un pariu. Dacă nu primeam nicio lovitură, trebuia să se mute la mine o lună.

— A fost ideea ta? l-am întrebat.

La naiba. Era deja îndrăgostit de fata asta şi nici măcar nu-şi dădea seama.

— Mda. Credeam că sunt un geniu, până acu vreo oră.

A zgâlţâit paharul.

— Mai dă-mi unul.

— Nu. Bea-ţi naibii berea, i-am zis, împingând sticla către el.

— Ştiu că n-o merit. Este – a rămas cu ochii pierduţi – incredibilă. Are ceva în privire care mi-e atât de cunoscut. Ceva ce pot înţelege, ştii ce zic?

Am dat din cap. Ştiam exact la ce se referă. Şi eu simţeam acelaşi lucru când venea vorba despre o altă pereche de ochi.

— Poate că ar trebui să vorbeşti cu ea despre asta, i-am spus. Să nu cumva să aveţi vreo neînţelegere din aia prostească.

— Are o întâlnire mâine seară. Cu Parker Hayes.

Am strâmbat din nas.

— Parker Hayes? N-ai avertizat-o în privinţa lui?

— Nu m-ar crede. Ar avea impresia că zic aşa doar pentru că sunt gelos.

Se legăna cu scaunul. În curând, aveam să fiu

nevoită să-i chem un taxi.

— Şi nu eşti? Gelos?

— Ba da, dar şi el e un nemernic.

— Adevărat.

Travis a luat sticla de bere şi a sorbit din ea îndelung. Avea pleoapele grele. Nu se potolea deloc.

— Trav…

— Nu în seara asta, Cami. Vreau doar să mă îmbăt.

Am dat din cap.

— Se pare că ai reuşit. Vrei să-ţi chem un taxi?

A refuzat.

— Bine, dar găseşte-ţi pe cineva care să te ducă acasă.

A încercat să mai ia o înghiţitură din bere, dar eu am apucat de gâtul sticlei până l-am făcut să se uite în ochii mei.

— Vorbesc serios.

— Te-am auzit.

Am dat drumul sticlei şi l-am privit cum o termină de băut.

— Trent vorbea despre tine zilele trecute, a spus el.

— A, da?

— O să-i iau un căţeluş, a zis Travis.

Măcar era prea beat că să rămână la subiectul Trenton.

— Crezi că o să mi-l ţină Trent?

— De unde vrei să ştiu eu asta?

— Voi doi nu sunteţi apropiaţi rău de tot zilele astea?

— Nu chiar.

Travis s-a strâmbat.

— Asta e îngrozitor, a zis, încurcând cuvintele între ele. Cine mama naibii vrea să se simtă aşa? Cine îşi face asta cu mâna lui?

— Shepley, am zis eu şi am zâmbit.

A ridicat din ambele sprâncene.

— Nu glumeşti.

După o pauză scurtă, s-a posomorât la loc.

— Ce să fac? Spune-mi tu ce am de făcut, că eu habar n-am, băga-mi-aş.

Am clătinat din cap.

— Eşti sigur că nu te vrea?

Travis şi-a îndreptat ochii trişti spre mine.

— Aşa a zis.

Am ridicat din umeri.

— Atunci încearcă s-o uiţi.

Travis şi-a lăsat privirea în jos, la sticla goală. Cele două fete de la State pe care le părăsise Trenton cu o seară în urmă au început să-i cumpere băutură lui Travis şi, în scurt timp, de-abia mai putea sta pe scaun. În următoarea oră şi jumătate, n-a făcut altceva decât să golească toate sticlele care i-au căzut în mână.

Fetele de la Southern State s-au aşezat de o parte şi de alta a lui Travis. Eu am plecat de acolo şi am avut grijă de clienţii mei obişnuiţi pentru o vreme. Nu m-ar fi mirat dacă fetele ar fi crezut că era Trenton. Cei patru fraţi Maddox mai tineri semănau atât de bine între ei, iar Travis purta un tricou alb, care era identic cu acela pe care îl purtase Trenton.

Cu coada ochiului, am văzut cum una dintre fete îşi pune piciorul peste coapsa lui Travis. Cealaltă îl întorsese cu faţa la ea şi au început să se sărute într-un fel în care mă făcea să mă simt ca o perversă doar pentru că mă uitam.

— Travis? am zis.

El s-a ridicat şi a aruncat o hârtie de o sută de dolari pe tejghea. Şi-a pus degetul la buze, apoi mi-a făcut cu ochiul.

— Aşa încerc eu să uit.

Fetele l-au încadrat, iar el s-a sprijinit pe ele, de-abia fiind în stare să meargă.

— Travis! Sper să te ducă ele acasă! am strigat.

Dar el nu m-a auzit.

Raegan a izbucnit în râs.

— Ah, Travis, a spus ea. Cu siguranţă e amuzant.

Mi-am încrucişat braţele.

— Sper să-şi ia o cameră la hotel.

— De ce? a întrebat Raegan.

— Pentru că fata de care e îndrăgostit stă la el în apartament. Şi dacă fetele alea de la State se duc acasă cu el, se va trezi dimineaţă şi se va urî.

— Găseşte el o cale să se descurce. Întotdeauna.

— Da, dar de data asta e altfel. Pare destul de disperat. Dacă o pierde pe fata aia, nu ştiu ce va face.

— Se va îmbăta şi apoi şi-o va trage cu cineva. Asta fac toţi fraţii Maddox.

Am privit-o, iar ea mi-a zâmbit, cerându-şi

parcă scuze.

— Te-am avertizat de mult timp să nu te amesteci cu ei. Ar trebui să-mi mai asculţi sfaturile din când în când.

— Tu vorbeşti? i-am spus eu, după care m-am întins şi am apăsat pe goarnă ca să anunţ ultima comandă.

12

— Nu-mi vine să cred că te-a convins să ţii câinele, am zis şi-am clătinat din cap.

Trenton s-a întins la mine pe canapea şi şi-a acoperit ochii cu braţul.

— Doar pentru câteva zile. Travis dă o petrecere-surpriză duminică pentru Abby şi o să-i dea căţelul atunci. E destul de simpatic, să ştii. O să-mi fie dor de el.

— I-ai pus nume?

— Nu, a zis Trenton, strâmbându-se. Bine, i-am cam pus. Dar Abby o să-l boteze, deci nu e ceva permanent. I-am explicat asta.

Am chicotit.

— Îmi spui ce nume i-ai dat?

— Nu, pentru că nu e numele lui.

— Spune-mi totuşi.

Trenton a zâmbit şi a continuat să-şi ţină mâna la ochi.

— Crook[3].

— Crook?

— Îi fură şosetele lui tata şi le ascunde. E un

---

3 Crook – Găinar (trad. din limba engleză) (*N.t)*

mic infractor.

— Îmi place, am spus. Şi ziua lui Raegan se apropie. Trebuie să-i cumpăr ceva. E foarte greu de mulţumit.

— Ia-i un sticker cu GPS pentru setul de chei.

— Nu-i o idee rea. Ziua ta când e?

Trenton a zâmbit.

— Pe 4 iulie.

— Nu cred.

— Nu te mint.

— Şi te cheamă Yankee Doodle?

— Pe asta n-o mai auzisem până acum, a zis el, împietrit.

— Nu mă întrebi acum când e ziua mea?

— Ştiu deja.

— Ba nu, nu ştii.

Nici n-a clipit.

— Pe 6 mai.

Am ridicat din sprâncene.

— Muşeţico. Ştiu asta de prin clasa a patra.

— *Cum* de ţii minte aşa ceva?

— Bunicii tăi îţi trimiteau baloane în fiecare an de ziua ta, până ai absolvit.

Am început să-mi amintesc.

— Un balon în fiecare an. A trebuit să înghesui optsprezece baloane în Ştrumf în clasa a douăsprezecea. Mi-e dor de ele.

Am revenit la realitate.

— Stai aşa… tu chiar îţi baţi joc de mine. Ziua lui Travis nu e de Ziua Păcălelilor?

— Pe 1 aprilie, ba da.

— Şi a ta e de Ziua Independenţei?

— Da, şi a lui Thomas e de Sfântul Patrick, iar gemenii sunt născuţi pe 1 ianuarie.

— Eşti un mare mincinos! Ziua lui Taylor şi a lui Tyler e în martie! Au venit să petreacă la Red, anul trecut!

— Nu, ziua lui Thomas e în martie. Ei au venit să-l ajute să sărbătorească şi au zis că e ziua lor ca să capete băutură gratis.

L-am privit urât.

El s-a hlizit.

— Jur!

— Fraţii Maddox nu pot fi crezuţi.

— Mă doare asta.

M-am uitat la ceas.

— Trebuie să ne ducem la muncă. Hai să mergem.

Trenton s-a ridicat în fund, apoi şi-a pus coatele pe genunchi.

— Nu mai pot să vin să te văd la Red în fiecare seară şi apoi să lucrez toată ziua. E epuizant.

— N-a zis nimeni că eşti obligat să vii.

— Nimeni nu face asta dacă nu e obligat. Numai dacă vrea cu adevărat. Iar eu vreau cu adevărat.

Nu mi-am putut stăpâni zâmbetul care mi-a apărut pe buze.

— Ia să vezi cum e să lucrezi toată noaptea la Red şi apoi să lucrezi şi ziua.

— Nu te mai văicări, bebeluş mare ce eşti, m-a tachinat el.

Mi-am alăturat pumnii.

— Pentru tine, sunt Păpuşica.

Cineva a bătut la uşă. M-am încruntat, l-am privit pe Trenton, apoi m-am dus la uşa de la intrare şi m-am uitat pe vizor. Era un tip cam de vârsta mea, cu ochi mari, cu părul aranjat fără greşeală şi cu un chip atât de perfect, încât arăta de parcă ar fi apărut dintr-un catalog Banana Republic. Avea o jachetă de culoarea mentei, jeanşi şi mocasini. L-am recunoscut, dar nu ştiam exact de unde să-l iau, aşa că am lăsat lanţul pe uşă când i-am deschis.

— Bună, a zis el şi a chicotit nervos.

— Pot să te ajut cu ceva?

S-a aplecat uşor şi şi-a atins pieptul cu mâna.

— Sunt Parker. Prietena mea Amber Jennings stă alături Te-am văzut când ai venit aseară acasă şi mă gândeam că poate ai vrea să…

Lanţul a căzut cu un zgomot, iar Trenton a deschis uşa larg.

— Ah, a spus Parker. Poate că nu.

— Poate că nu, a zis Trenton. Pleacă dracului de aici, Parker.

— Să aveţi amândoi o zi minunată.

Trenton a dat scurt din cap, iar eu am închis uşa.

— Ştiam eu că-l cunosc de undeva. Oamenii arată diferit când nu sunt la Red.

Trenton a rânjit.

— Îl urăsc pe gunoiul ăsta din liceu.

— De-abia îl ştiai în liceu.

— Era o odraslă de bani gata. Părinţii lui sunt proprietarii restaurantului italian din centru.

— Şi ce dacă?

— Şi nu vreau să-şi bage nasul pe aici, a zis. Tipii ca ei cred că lor nu li se aplică regulile.

— Ce reguli?

— Regulile respectului.

— Despre asta a fost vorba aici? am zis eu şi-am arătat către uşă.

— La ce te referi?

— La toată scena asta inutilă pe care tocmai ai făcut-o.

Trenton s-a foit pe loc, agitat.

— Era pe punctul să te întrebe dacă ieşi în oraş cu el!

— Aşa, şi?

Trenton s-a încruntat.

— E o lipitoare!

— Aşa, şi?

— N-am avut chef să-l las!

— Sunt perfect capabilă să refuz pe cineva. Voiai doar să-l intimidezi, ca să nu mai calce niciodată pe aici.

— Te-a urmărit venind acasă azi-dimineaţă. Mi se pare un pic cam agresiv. Scuză-mă dracului că am dorit să creadă că ai un tip în preajmă.

Mi-am încrucişat braţele.

— Ah, asta făceai tu acolo?

— Da. Asta făceam.

— Nu cumva voiai să elimini concurenţa?

A strâmbat din nas, jignit.

— Asta dacă a crezut cineva vreodată că eu am concurenţă. Pentru că n-am. În niciun caz din partea imbecilului de Parker Hayes.

Mi-am mijit ochii la el.

— Ai dreptate, deoarece noi suntem doar prieteni.

— Dumnezeule, Cami, ştiu. Nu trebuie să-mi tot dai peste nas cu asta.

Am căscat ochii.

— Uau. Îţi dau peste nas? Bine.

Trenton a izbucnit în râs, enervat.

— Cum de nu-ţi dai seama? Toată lumea ştie naibii adevărul, în afară de tine!

— Ştiu. Încerc doar să nu complic situaţia.

Trenton a făcut un pas către mine.

— Nu e deloc simplu.

— *Ba e simplu.* Alb şi negru. Cum te văd şi cum mă vezi.

Trenton m-a luat de umeri şi m-a sărutat pe gură. Şocul m-a încremenit, dar apoi gura mea s-a topit lipită de buzele lui, apoi tot trupul meu. M-am relaxat, dar am început să gâfâi, iar inima îmi bătea atât de tare, că eram sigură că Trenton o poate auzi. Şi-a strecurat limba printre buzele mele, iar mâinile i-au coborât pe şolduri, în timp ce degetele i se înfigeau în carnea mea. M-a tras mai aproape de el, continuând să mă sărute, apoi m-a muşcat de buză, îndepărtându-se.

— De-abia acum a devenit complicat.

Şi-a luat cheile şi a închis uşa în urma lui.

Am pus mâna pe clanţă şi m-am rezemat de ea, încercând să nu mă prăbuşesc. Nu fusesem sărutată aşa în viaţa mea şi ceva îmi spunea că nu era nici pe departe cel mai bun lucru pe care îl avea de oferit Trenton Maddox. Felul în care limba lui se împletise cu a mea îmi provocase această

ameţeală, chiar dacă mă aşteptasem să mă sărute. M-a tras spre el de parcă nu eram suficient de apropiaţi, însă mişcările îi erau controlate, aşa cum numai mâinile experimentate pot fi. Cu fiecare bătaie a inimii, îmi simţeam pulsul zvâcnindu-mi prin tot corpul. Rămăsesem fără cuvinte, fără suflu, fără apărare.

Mi se părea ciudat să stau de una singură la mine în apartament, când, cu treizeci de secunde mai devreme, trăisem cel mai frumos sărut din viaţa mea. Coapsele mi s-au încordat doar gândindu-mă la el.

Cu respiraţia încă tăiată, m-am uitat la ceasul din bucătărie. Trenton venise să pierdem vremea înainte de muncă, iar acum era în drum spre Skin Deep. Şi eu ar fi trebuit să mă aflu în Ştrumf şi să mă duc tot într-acolo, dar nu eram sigură că sunt în stare.

Nu doar că era ciudat, dar tocmai îl înşelasem pe T.J. De ce şi-ar dori o persoană, mai ales Trenton, pe cineva care înşală? Tot acest timp pe care l-am petrecut împreună, apoi faptul că nu i-am tras un pumn serios în nas în secunda când m-a sărutat, mă făceau vinovată. Avea dreptate. Tocmai complicase atât de tare situaţia, încât nu mai putea pretinde niciodată că suntem doar prieteni. Nu după sărutul acesta, după atingerea aceasta şi, în mod cert, nu după senzaţia pe care mi-a lăsat-o.

Am scos telefonul din buzunarul de la spate şi am sunat.

— Skin Deep, a răspuns Hazel.

— Hei, sunt Cami. N-o să ajung azi.

— Eşti bolnavă?

— Nu… e… complicat. Foarte, *foarte* complicat.

— Am înţeles. Nu-i problemă, doar că e nasol de mine. Duminicile sunt plicticoase şi acum o să fie şi mai rău.

— Îmi pare rău, Hazel.

— Nu-ţi face griji. Îi spun eu lui Cal.

— Mulţumesc, am zis. Să sperăm că n-o să mă dea afară deoarece mi-am luat aşa de repede o zi liberă.

Hazel a pufnit.

— Ca să-ţi spun sincer, nu suntem atât de ocupaţi duminica, încât să avem nevoie de recepționeră. N-o să spună nimic.

— Bine. Pe curând, am zis.

M-am încălţat, mi-am luat geanta şi am mers cu Ştrumful până la Red. Jaguarul negru XKR al lui Hank era singura maşină din parcare. Am oprit suficient de departe de el şi mi-am tras haina mai aproape de corp cât am traversat parcarea.

Când am intrat, din boxe se auzea Queen, iar Hank stătea întins pe barul de est şi se uita în tavan.

— Ce faci aici, nebunule? am întrebat.

— Mă relaxez înainte să sosească Jorie. Azi o s-o rog să se mute cu mine.

— Pe bune? am spus uimită. Felicitări, Hank, e grozav.

S-a ridicat în capul oaselor şi a oftat.

— Numai să fie de acord.

— Ce-o să spună fosta ta despre asta?

— Am vorbit vineri cu Vickie. E de acord. Jorie se înţelege de minune cu băieţii.

— Uau, am făcut şi-am inspirat adânc.

M-am aşezat pe scaunul de lângă el.

— E mare lucru.

— Şi dacă refuză? a întrebat el.

Era o urmă de îngrijorare în glasul lui, pe care n-o mai auzisem niciodată.

— O să te descurci tu cumva.

— Dacă spune nu, apoi mă părăseşte?

Am dat încet din cap.

— Asta ar fi nasol.

A sărit de pe bar.

— Trebuie să beau ceva.

— Şi eu.

Hank a turnat whisky în două pahare, apoi mi-a împins unul în faţă. Am luat o gură şi m-am încruntat.

— Vai de mine. Ce e asta?

— Magie, a zis el, luând, de asemenea, o înghiţitură. O iubesc, Cami. Nu ştiu ce m-aş face dacă m-ar refuza.

— Şi ea te iubeşte, i-am spus. Gândeşte-te doar la asta.

Hank a strâmbat din sprâncene.

— *Tu* de ce bei?

— L-am înşelat pe T.J.

— Când?

— Acum câteva ore.

Hank a făcut ochii mari pentru o clipă.

— Cu cine?

M-am oprit, temându-mă să spun cu voce tare.

— Cu Trent.

A căscat ochii din nou, apoi a bolborosit ceva în italiană.

— Da, asta ziceam şi eu.

Am mai luat o gură, terminându-mi paharul. Telefonul a sunat şi l-am întors cu faţa în sus. Era Trenton.

— Alo?

— Hazel a spus că nu vii. Te simţi bine?

— Ăăă…

— Ţi-e rău?

— Nu.

— Atunci de ce nu vii la serviciu?

— Pentru că mă simt ciudat ca naiba.

— Pentru că te-am sărutat? a întrebat el, iritat.

O auzeam pe Hazel pe fundal.

— Ai sărutat-o? a chiţăit Hazel. Nenorocit afurisit…

— Tu ai făcut situaţia complicată! N-ai cum să te plângi acum! i-am zis.

— De ce mama naibii are vreo importanţă faptul că te-am sărutat?

— Pentru că! Am! Un iubit! am urlat în telefon.

— Şi crezi că va observa? N-ai vorbit cu el de o săptămână!

— Asta nu-i treaba ta!

— Ba da, e! Tu eşti treaba mea!

— Du-te dracului!

— Ba tu du-te dracului! a ţipat şi el.

N-a mai zis nimeni nimic preţ de o vreme, apoi Trenton a vorbit, în cele din urmă:

— Trec pe la tine după ce termin cu munca.

— Nu, i-am spus, frecându-mi tâmplele. Ai stricat totul, Trent. E… acum e prea ciudat.

— Ce tâmpenie. Totul e la fel ca înainte, a zis el. Singura diferenţă este că acum ştii cât de bine sărut.

Nu mi-am putut reţine un zâmbet.

— Nu o să te atac prin surprindere. Vreau doar să te văd, a zis.

Adevărul era că mă obişnuisem să-l am în preajmă, dar dacă mai petrecem atât de mult timp împreună, trebuia să închei socotelile cu T.J.… şi nu eram sigură că vreau să fac asta.

— Nu, am spus şi am închis.

Telefonul a sunat din nou.

— Alo?

— Tocmai mi-ai închis în nas? a întrebat Trenton, ofticat.

— Da.

— De ce?

— Pentru că terminasem de vorbit.

— Şi nu poţi să-ţi iei la revedere?

— La revedere…

— Stai!

— Uite de-aia am închis. Ştiam că n-o să mă laşi să-mi iau la revedere.

— Chiar ai de gând să mă scoţi din viaţa ta din cauza unui afurisit de sărut?

— Doar asta a fost? l-am întrebat.

Trenton a tăcut mâlc.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Am închis din nou.

N-a mai sunat.

Hank stătea în faţa mea şi amândoi ne înecam amarul în băutură. Am terminat o sticlă, iar el a deschis alta. Deja râdeam şi ne prosteam când a venit Jorie. Hank a încercat să dea senzaţia că e treaz, dar a eşuat lamentabil.

— Bună, dragostea mea, a zis el.

— Bună, a spus Jorie, cu un surâs.

L-a îmbrăţişat, iar el a luat-o în braţe şi a strâns-o, lipindu-i părul lung şi blond de spate. Ea ne-a studiat pe amândoi, dar nu i-a luat mult timp ca să tragă concluzia.

— Voi doi sunteţi aici de o vreme. Aţi intrat în rezerva de băutură, nu-i aşa?

Hank a rânjit şi s-a legănat înainte şi înapoi.

— Scumpo, voiam să…

— Hank, am zis eu şi-am dat repede din cap înainte să mă vadă Jorie.

Ea s-a întors, iar eu i-am zâmbit.

— Ce puneţi voi doi la cale? a întrebat ea.

— Să mai bem o sticlă, a răspuns Hank şi a râs de propria glumă.

Jorie a luat ce mai rămăsese din sticlă şi a pus-o în dulapul de jos, încuindu-l şi băgând cheia în buzunar. Purta un şort negru elegant şi o bluză drăguţă, transparentă, de culoarea şampaniei, prin care i se vedea sutienul negru de dantelă. Pantofii negri aveau tocuri imense, dar tot nu era la fel de înaltă ca Hank.

— O să fac o cafea. Nu vrem ca angajaţii să creadă că-i o idee bună să vină mangă la întâlnirea de duminică.

Hank a sărutat-o pe obraz.

— Mereu atentă. Ce m-aş face fără tine?

— Ai bea şi restul sticlei, l-a tachinat ea.

A luat cafetiera goală şi a umplut-o cu apă.

— Ah, la naiba. Am uitat că ni s-au terminat filtrele.

— Nu, au venit azi-dimineaţă, a zis Hank, vorbind greoi. Sunt încă în magazie.

— Mă duc să le aduc, a zis ea.

— Vin cu tine, a spus Hank.

Apoi a prins-o de fund şi au plecat împreună.

Am aprins ecranul telefonului şi mă tot întrebam dacă să sun sau nu. Înainte de a forma numărul, am deschis meniul de mesaje. Era o laşitate din partea mea, dar, oricum, am făcut-o.

Ai un minut?

Nu pot vorbi mult. Mi-e tare dor de tine. Ce s-a întâmplat.

Trebuie să vorbim.

Mi-era teamă că o să spui asta.

Sună-mă cât de repede poţi.

Aşa voiam să fac.

Mereu fusese atât de drăguţ. Oare chiar voiam să încetez relaţia cu el pentru că fusese ocupat? Mă avertizase în privinţa asta, iar eu am acceptat să încerc. I-am promis că nu va fi o problemă.

Totuşi, de-abia mai vorbeam, iar situaţia nu dădea semne că se va îmbunătăţi şi mai era şi micul obstacol numit Trenton. Nu prea conta dacă rupeam relaţia cu T.J. A trece de la T.J. la Trenton părea în continuare ceva greşit, chiar dacă aş fi aşteptat şase luni. Chiar dacă aş fi aşteptat şase ani. Mă prostisem cu Trenton pe la spatele lui T.J. Tot ce avea să decurgă de aici era deja compromis.

Kody n-avea câtuşi de puţin dreptate în privinţa mea. Nu făceam deloc acelaşi lucru ca Raegan. Era mult mai rău. Măcar ea a avut decenţa să se despartă de Kody înainte de a se combina din nou cu Brazil. Nu a dus de nas doi bărbaţi în acelaşi timp. A fost cinstită cu ambii, iar eu încercam să-i ţin predici.

Mi-am acoperit ochii cu o mână, atât de ruşinată încât nu puteam face faţă unei încăperi goale. Chiar dacă momentele petrecute cu Trenton erau amuzante şi reconfortante, ştiam ce înseamnă pentru el şi cum m-aş fi simţit dacă T.J. ar fi făcut la fel. Să mă văd cu amândoi – indiferent dacă era vorba despre sex sau nu – era necinstit. T.J. şi Trenton meritau ceva mai bun de-atât.

L-am sărutat.

Am trimis mesajul şi, instantaneu, mâinile au început să-mi tremure. Au trecut minute bune înainte ca T.J. să-mi răspundă.

Pe cine?

Pe Trenton.

Tu l-ai sărutat sau el te-a sărutat pe tine?

Mai contează?

Da.

El m-a sărutat pe mine.

Mă gândeam eu.

Acum ce facem?

Tu să-mi spui.

Am petrecut foarte mult timp cu el.

Ce înseamnă asta?

Nşt. Asta e situaţia.

Mai vrei să fii cu mine?

Întrebarea e dacă tu mai vrei să fii cu mine.

Încă o dată, a trebuit să aştept câteva minute ca să-mi răspundă. Când mobilul mi-a bâzâit, a trebuit să mă forţez să văd cuvintele de pe ecran. Chiar dacă o meritam, nu voiam să mă arunce cât colo, ca pe un gunoi ce eram.

Îţi rezerv un bilet de avion pentru California.

13

Avionul meu decola la şapte şi jumătate. Am plecat devreme de la întâlnirea angajaţilor ca să-mi fac bagajele şi apoi am încercat să nu las gândurile despre Trenton să mă cotropească în drum spre aeroport. Mi-am privit mâna stângă, aşezată în partea de sus a volanului. Pe degetele mele scria DOLL. T.J. nu avea să fie de acord cu asta şi mă tot rugam la Dumnezeu să nu întrebe de ce am ales exact tatuajul ăsta.

Parcarea şi check-in-ul au durat o veşnicie. Nu-mi plăcea să fac lucrurile pe grabă, dar T.J. Îmi rezervase ultimul bilet disponibil şi voiam să mă urc în avionul acela, indiferent de ce urma să se întâmple. Trebuia să aflu dacă nu cumva din cauza distanţei nu mai eram aşa îndrăgostită de T.J.

M-am aşezat la coada lungă de la control şi mi-am auzit numele strigat din cealaltă parte a încăperii. M-am întors şi l-am văzut pe Trenton, care alerga către mine cu toată viteza. Un agent de securitate a intrat în alertă, dar când Trenton s-a oprit lângă mine, s-a relaxat.

— Ce mama dracului crezi că faci? a întrebat el, cu respiraţia întretăiată.

Şi-a pus mâinile în şolduri. Purta pantaloni roşii de baschet, un tricou alb şi o şapcă roşie şi uzată, cu însemnele frăţiei Sig Tau. Am simţit un ghem în stomac atunci când l-am văzut, pentru că aveam

senzaţia că sunt prinsă asupra faptei.

— Ce mama dracului crezi *tu* că faci? am zis eu şi m-am uitat în jur la oamenii care se holbau la noi.

— Spuneai că ne vedem mâine, iar tu te urci într-un nenorocit de avion?

O femeie aflată la rând în faţa mea i-a acoperit urechile fetiţei ei.

— Scuze, a spus Trenton.

Coada a înaintat şi m-am mişcat odată cu ea. Trenton m-a urmat.

— A fost ceva de ultim moment.

— Te duci în California, nu-i aşa? a întrebat el, rănit.

N-am răspuns.

Am mai făcut câţiva paşi.

— Pentru că te-am sărutat? a întrebat, de data asta mai tare.

— Mi-a rezervat bilet, Trent. Trebuia să refuz?

— Da, trebuia să refuzi! Nu s-a deranjat să te vadă în trei luni şi acum, dintr-odată, îţi rezervă bilet? Pe bune! a zis el, lăsându-şi mâna să cadă pe coapsă.

— Trent, am zis eu încet, du-te acasă. E stânjenitor.

Coada a înaintat din nou şi am mai făcut câţiva paşi.

Trenton s-a aşezat în paralel cu mine.

— Nu te urca în avionul ăsta.

A rostit aceste cuvinte fără niciun strop de emoţie în glas, dar ochii lui mă implorau.

Am râs scurt şi am încercat cumva să râd de

întreaga situaţie.

— Mă întorc în câteva zile. Te porţi de parcă n-o să mă mai vezi niciodată.

— Va fi diferit când te vei întoarce. Ştii că aşa va fi.

— Te rog, încetează, l-am implorat şi m-am uitat din nou în jur. Coada a mai înaintat puţin.

Trenton a întins mâinile.

— Te rog… dă-mi câteva zile.

— Câteva zile pentru ce?

Şi-a scos şapca, apoi şi-a frecat creştetul capului, reflectând. Expresia lui disperată m-a făcut să-mi stăpânesc un suspin. Voiam să-l îmbrăţişez, să-i spun că totul era în regulă, dar cum aş fi putut să-l consolez, când eu eram motivul pentru care suferea?

Trenton şi-a pus la loc şapca pe cap, trăgându-şi-o pe ochi, necăjit. A oftat.

— Dumnezeule, Cami, *te rog.* Nu pot aşa. Nu pot rămâne aici, gândindu-mă că tu eşti acolo, cu el.

Coada s-a mişcat din nou. Urmam eu.

— Te rog, m-a implorat el.

A mai râs o dată, nervos.

— Sunt îndrăgostit de tine.

— Următorul; a zis agentul şi mi-a făcut cu mâna să mă apropii. După o pauză lungă, m-am crispat din cauza cuvintelor pe care urma să le spun.

— Dacă ai şti ce ştiu eu… n-ai mai fi.

A scuturat din cap.

— Nu vreau să ştiu. Te vreau pe tine.

— Suntem doar prieteni, Trent.

Acesta şi-a coborât umerii şi privirea.

— Următorul! a zis din nou agentul.

Se uita la noi cum vorbeam şi nu era deloc într-o dispoziţie răbdătoare.

— Trebuie să plec. Ne vedem când mă întorc, bine?

Trenton şi-a pironit privirea în pământ şi a dat din cap.

— Da.

A dat să plece, dar s-a întors.

— În ultima vreme n-am fost numai prieteni. Şi ştii bine asta.

S-a răsucit cu spatele la mine, iar eu i-am dat biletul şi actul de identitate agentului.

— Te simţi bine? m-a întrebat agentul, în timp ce mâzgălea ceva pe bilet.

— Nu, i-am spus.

Gâfâiam şi am ridicat privirea, cu ochii plini de lacrimi.

— Sunt o mare dobitoacă.

Agentul a încuviinţat din cap şi mi-a făcut semn să trec mai departe.

— Următorul, a strigat el către persoana din spatele meu.

* * *

Nu voiam să mă mişc, poate era doar un vis. În copilărie, când mă duceam în casele prietenilor mei, am început să-mi dau seama că alţi taţi nu semănau cu al meu şi că multe alte familii erau

mult mai fericite decât a mea. Din acel moment, am visat să mă mut singură, dacă nu din alt motiv, măcar să am puţină linişte. Dar şi maturitatea părea mai degrabă o dezamăgire şi nu o aventură, aşa că m-am hotărât să rămân nemişcată, să fiu sigură că acest moment de fericire nu era vreun truc murdar.

Căsuţa imaculată şi minimalistă era exact locul în care îmi doream să fiu: cu un zâmbet satisfăcut pe buze, acoperită în cearşafuri de bumbac egiptean, în mijlocul patului imens al lui T.J. El era întins lângă mine şi respira uşor şi profund pe nas. Peste câteva minute trebuia să se trezească şi să se ducă la serviciu, iar eu urmam să-i admir fundul bine lucrat atunci când se ridica din pat. Desigur, nu asta era problema. Următoarele opt ore petrecute singură cu gândurile mele mă vor duce însă de la extaz la criză de nervi.

O grămadă de îndoieli îmi invadaseră mintea în timpul zborului şi m-am întrebat dacă asta era ultima dată. Nervozitatea acumulată de-a lungul lunilor a continuat până când l-am văzut în zona bagajelor, dar apoi i-am zărit zâmbetul. Acelaşi zâmbet care îmi dădea senzaţia că e şi bine, şi rău, să stau aici, alături de el.

Poate că îi voi duce micul dejun la pat, ca să sărbătorim primele douăsprezece ore petrecute împreună după luni întregi? Sau poate că nu. Mă săturasem să fac atâtea eforturi. N-o să mai fiu niciodată fata aceea. Raegan o spusese perfect în timp ce eu îmi făceam furibundă bagajele:

Ce s-a întâmplat cu tine, Cam? Înainte

debordai de încredere. Acum parcă eşti un căţeluş bătut. Dacă T.J. nu e acela, n-ai cum să controlezi asta, deci poţi să nu-ţi mai faci atâtea griji.

Nu ştiu ce mi s-a întâmplat de nu mai sunt fata aceea încrezătoare. Adică ştiu. T.J; a intrat în viaţa mea şi mi-am petrecut ultimele şase luni făcând eforturi să-l merit. În fine, poate jumătate din acest timp. Cealaltă jumătate mi-am petrecut-o făcând exact pe dos.

T.J. şi-a întors capul şi m-a sărutat pe tâmplă.

— ’neaţa. Vrei să mă duc la magazinul de după colţ şi să vin cu micul dejun? a întrebat el.

— Sună bine, să zic drept, am spus şi l-am sărutat pe pieptul gol.

T.J. şi-a scos uşor braţul de sub mine şi s-a ridicat în şezut. S-a întins câteva clipe înainte de a sări în picioare şi de a-mi oferi priveliştea la care am tot visat vreme de trei luni.

Şi-a tras pe el jeanşii care erau împăturiţi pe scaun şi a scos un tricou din dulap.

— Covrig cu de toate şi brânză topită?

— Şi suc de portocale, te rog.

S-a încălţat cu tenişii şi şi-a luat cheile.

— Da, doamnă. Mă-ntorc imediat, a strigat el şi a închis uşa de la intrare în urma sa.

În mod evident, n-am simţit că T.J. nu mă merită pentru că s-ar fi purtat ca un dobitoc. A fost exact invers. Când cineva atât de minunat intră în barul în care lucrezi şi-ţi cere numărul de telefon înainte de a-şi termina primul pahar, faci pe dracul în patru să-l păstrezi. Undeva pe drum, am uitat că reuşisem să pun mâna pe el de la bun început. Şi

apoi îl uitasem de tot.

Dar în clipa în care T.J. m-a luat în braţe la zona de recuperare a bagajelor, am comparat imediat îmbrăţişarea lui cu îmbrăţişările lui Trenton. Când T.J. mi-a atins buzele, sărutul lui era la fel de grozav cum mi-l aminteam, dar nu am simţit că are nevoie de mine aşa cum are Trenton. Eram conştientă că făceam comparaţii nedrepte şi inutile şi am încercat să mă abţin, dar am eşuat – de fiecare dată, la toate nivelurile. Indiferent că era corect sau nu, Trenton era ceea ce ştiam, iar T.J. îmi devenise nefamiliar.

Zece minute mai târziu, T.J. s-a întors în fugă, mi-a pus covrigul în poală şi sucul de portocale pe noptieră. M-a sărutat în treacăt.

— Te-au sunat?

— Mda, şedinţă devreme. Nu ştiu exact ce se întâmplă, deci nu ştiu sigur când mă întorc acasă.

Am ridicat din umeri.

— E-n regulă. Ne vedem atunci.

M-a sărutat încă o dată, s-a dezbrăcat repede, şi-a pus pe el o cămaşă albă şi un costum cenuşiu-închis şi s-a încălţat cu pantofi. A ieşit apoi pe uşă în goană, cu o cravată în mână.

Uşa s-a trântit în urma lui.

— Pa, am zis, de una singură.

M-am întins la loc în pat, uitându-mă în tavan şi rozându-mi unghiile. Căsuţa era tăcută. Nu tu coleg de cameră, nu tu animal de companie. Nici măcar un peştişor auriu. M-am gândit la faptul că probabil Trenton ar fi stat lângă mine pe canapea acasă şi ne-am fi uitat la televizor, în timp ce eu aş

fi bătut câmpii despre muncă, sau despre şcoală, sau şi despre una, şi despre alta. Ce plăcut era să am pe cineva care să-şi dorească să stea în preajma mea, în orice împrejurare. În schimb, eu mă uitam fix la tavanul alb şi observam cât de bine iese în evidenţă lângă pereţii bej.

Bej era culoarea lui T.J. Inspira siguranţă. Inspira încredere. Dar totul arăta bine de la câteva mii de kilometri distanţă. Nu ne-am certat niciodată, dar nici n-ai de ce să te cerţi dacă nu eşti niciodată lângă celălalt. T.J. ştia ce fel de covrig îmi place, dar oare ştia că urăsc reclamele sau ştia ce post de radio ascult sau că primul lucru pe care-l fac atunci când ajung acasă este să-mi scot sutienul? Ştia că taică-miu este un cretin desăvârşit sau că fraţii mei sunt, în acelaşi timp, irezistibili şi insuportabili? Ştia că nu-mi fac niciodată patul? Pentru că Trenton ştia toate lucrurile astea şi mă voia, oricum.

M-am întins şi mi-am luat telefonul. Un e-mail de la Single in Your Area Now, dar doar atât. Trenton mă ura şi cam avea dreptate, pentru că m-a rugat să aleg, iar eu nu l-am ales pe el. Acum stăteam goală, în patul altui bărbat, şi mă gândeam la Trenton.

Mi-am pus mâinile pe faţă şi-am blestemat lacrimile fierbinţi care-mi curgeau pe tâmple şi o luau la vale către urechi. Voiam să fiu aici. Dar voiam să fiu şi acolo. Raegan mă întrebase dacă am fost vreodată îndrăgostită de doi bărbaţi. Nu ştiam la momentul respectiv că eram deja. Doi bărbaţi care erau foarte diferiţi, dar, cu toate

astea, atât de asemănători. Adorabili, dar insuportabili, din motive total diferite.

M-am înfăşurat în cearşaf, m-am dat jos din pat şi m-am plimbat prin căsuţa ordonată a lui T.J. Totul era aranjat, de parcă acolo n-ar fi locuit nimeni. Cred că nici nu locuia nimeni, cea mai mare parte din timp. Câteva rame argintii erau aşezate pe o masă îngustă, lipită de un zid al livingului. Erau poze cu T.J. copil, cu fraţii lui, cu părinţii lui şi una cu el şi cu mine pe dig, făcută în timpul primei mele vizite.

Televizorul era închis, telecomanda era aranjată perfect dreaptă pe o măsuţă. M-am întrebat dacă măcar are cablu. Probabil că nici nu avea timp să se uite la televizor. *Men's Health* şi *Rolling Stone* tronau pe măsuţa de cafea, împrăştiate ca un pachet de cărţi de joc. Am luat una şi am răsfoit-o, dintr-odată neliniştită şi plictisită. De ce venisem aici? Ca să-mi dovedesc că-l iubesc pe T.J? Sau că nu-l iubesc?

Canapeaua de-abia s-a lăsat sub greutatea mea când m-am aşezat pe ea. Era cenuşiu-deschis, tapiţată cu tweed şi cu paspoal de piele maronie. Materialul îmi provoca mâncărimi pe spate. Mă simţeam altfel faţă de ultima oară când venisem în vizită. Mirosul aspru de curăţenie nu mai era atât de atrăgător. Priveliştea de la ferestrele imense, care dădeau către golf, nu mai era magică; dorinţa de perfecţiune a lui T.J. nu mai era atât de fascinantă. Doar câteva săptămâni petrecute alături de Trenton schimbaseră toate astea. Brusc, mi se părea normal să-mi doresc haos, defecte şi

nesiguranţă, atât de multe lucruri întrupate în Trenton... tot ce vedeam în mine şi credeam că nu-mi place. Deoarece, chiar dacă ne era greu, noi aveam nişte ţeluri comune. Nu conta că nu le-am atins. Ceea ce conta era că amândoi am trăit adevărate dezamăgiri şi eşecuri, dar ne-am ridicat, ne-am şters de praf şi am mers mai departe – şi ne descurcam de minune. Trenton nu doar că făcea toate lucrurile astea acceptabile; făcea călătoria distractivă. În loc să ne fie ruşine de ceea ce nu suntem, eram mândri de destinaţia noastră şi de ceea ce am depăşit ca să ajungem acolo.

M-am ridicat şi m-am dus la ferestrele largi, privind jos, în stradă. Trenton aflase ce aveam de gând să fac, venise într-o goană la aeroport şi mă implorase să rămân. Dacă aş fi în locul lui, m-aş putea ierta? Gândul că s-a întors acasă respins şi singur mi-a adus lacrimi în ochi. Eram aici, în casa perfectă a unui om desăvârşit. M-am învelit şi mai strâns în cearşafuri şi am izbucnit în plâns, pentru că mi-era dor de băiatul care face tatuaje şi pe care l-am lăsat în urma mea.

Mi-am petrecut toată copilăria gândindu-mă la primul moment de libertate. Aproape în fiecare zi, de când am împlinit optsprezece ani, mi-am amânat dorinţele pentru următoarea zi. Dar, pentru prima oară în viaţa mea, mi-aş fi dorit să mă pot întoarce în timp.

14

— Am spus că-mi pare rău, a zis T.J. şi m-a

privit pe sub sprâncene.

— Nu sunt supărată.

— Eşti un pic supărată.

— Nu. Chiar nu sunt, am zis, în timp ce fugăream cu furculiţa o bucată de carne marinată din salată.

— Nu-ţi place salata?

— Ba îmi place, am spus, conştientă de fiecare expresie a fetei mele şi de fiecare mişcare pe care o făceam.

Era epuizant să încerc să dovedesc că nu sunt ofticată. T.J. n-a ajuns acasă decât după opt şi jumătate şi nu mi-a dat niciun mesaj şi niciun telefon până atunci. Nici măcar când era în drum spre casă.

— Vrei să iei din peştele meu?

Mai avea puţin şi termina porţia de biban de Alaska, dar mi-a împins farfuria în faţă. Am scuturat din cap. Totul mirosea excelent, dar pur şi simplu n-aveam chef să mănânc şi asta n-avea nicio legătură cu T.J.

Eram la o masă retrasă, în restaurantul său favorit din cartier; Brooklyn Girl. Pereţii gri şi decorul simplu, dar modern, semănau foarte mult cu apartamentul lui. Curat, cu toate lucrurile perfect aranjate, dar totuşi primitor.

T.J. a oftat şi s-a lăsat pe spate în scaun.

— Nu merge deloc aşa cum îmi doream eu.

S-a aplecat în faţă şi s-a sprijinit cu coatele pe masă.

— Lucrez cincizeci de ore pe săptămână, Camille. Nu am timp şi pentru…

— Mine, am completat eu oribila propoziţie în locul lui.

— Pentru orice. De-abia îmi văd familia. Vorbesc cu tine mai mult decât vorbesc cu ei.

— Ziua Recunoştinţei?

— Se pare că voi avea parte de ea, pentru că misiunea merge bine.

I-am zâmbit scurt.

— Nu m-am supărat că ai întârziat. Ştiu că munceşti mult. Ştiam că n-o să te prea văd când ajung aici.

— Totuşi ai venit, a zis el şi s-a întins peste masă ca să mă ia de mână.

M-am dat pe spate, punându-mi mâinile în poală.

— Dar nu pot abandona totul ori de câte ori te hotărăşti că ai chef să mă vezi.

Şi-a lăsat umerii să cadă, însă zâmbea în continuare. Se amuza, dintr-un motiv care-mi scăpa.

— Ştiu. Şi ai dreptate.

M-am aplecat din nou şi mi-am înfipt furculiţa în salată.

— A venit la aeroport.

— Trenton?

Am dat din cap.

T.J. a tăcut ceva vreme, apoi, în cele din urmă, a deschis gura.

— Ce se întâmplă între voi doi?

M-am foit în scaun.

— Ţi-am zis. Am petrecut mult timp împreună.

— În ce sens?

M-am încruntat.

— Ne-am uitat la televizor. Stăm şi vorbim. Mergem să mâncăm în oraş. Muncim împreună.

— Munciţi împreună?

— La Skin Deep.

— Ai plecat de la Red? De ce nu mi-ai spus?

— N-am plecat. Coby are probleme şi nu-şi poate plăti facturile. Mi-am luat a doua slujbă ca să-l ajut să se pună la loc pe picioare.

— Îmi pare rău. Pentru Coby.

Am dat din cap. Nu aveam chef să intru în detalii pe acest subiect.

— Trenton ţi-a făcut astea? a întrebat el şi şi-a lăsat bărbia în jos, uitându-se la degetele mele.

Am aprobat în tăcere.

El a inspirat adânc, ca şi cum ar fi încercat să priceapă gravitatea problemei.

— Deci chiar petreceţi mult timp împreună.

Am tresărit.

— Da.

— A stat şi peste noapte?

— Nu. Dar noi… el…

T.J. a dat din cap.

— Te-a sărutat. Ai spus asta. Se vede cu cineva?

— Cu mine, în mare parte.

T.J. a ridicat din sprânceană.

— A fost pe la Red?

— Da. Dar nu mai mult ca de obicei. Poate chiar mai puţin.

— Mai duce fete acasă? a zis el, pe jumătate în glumă.

— Nu.

— *Nu?* a întrebat el, surprins.

— Deloc. Nu de când...

— A început să se ţină după tine.

Am scuturat din nou din cap. T.J. a lăsat privirea în jos.

— Uau.

A mai râs încă o dată, fără să-i vină să creadă.

— Trenton s-a îndrăgostit.

S-a uitat la mine.

— De tine.

— Pari surprins. Şi tu m-ai iubit odinioară, ştii.

— Te iubesc şi acum.

Am strâns din ochi.

— Cum? Cum mai poţi simţi aşa ceva după tot ce ţi-am povestit?

A continuat să vorbească liniştit.

— Ştiu că nu sunt potrivit pentru tine acum, Camille. Nu pot fi alături de tine când ai nevoie de mine şi probabil că nu voi fi mult timp de acum încolo. E greu să te învinovăţesc, ştiu bine că relaţia noastră e bazată pe nişte convorbiri telefonice şi mesaje sporadice.

— Dar mi-ai spus asta când ne-am cunoscut. Mi-ai spus că aşa va fi, iar eu te-am asigurat că e în regulă. Îmi doream să fac relaţia să funcţioneze.

— Asta ai făcut? Te-ai ţinut de cuvânt?

T.J. s-a uitat în ochii mei câteva clipe, apoi a oftat. Şi-a băut ultima înghiţitură de vin alb, apoi a aşezat paharul lângă farfurie.

— Îl iubeşti?

Am încremenit preţ de-o clipă. Mă simţeam ca

un animal hăituit. Mă chestiona încă de la apetitive şi deja eram epuizată emoţional. Faptul că l-am văzut şi apoi că am rămas singură cu gândurile mele toată ziua… mă copleşise. Eram ca un evadat care n-avea unde să se ascundă. Avionul meu pleca de-abia dimineaţa următoare. În cele din urmă, mi-am pus mâinile pe faţă. Am închis ochii, iar lacrimile au început să-mi curgă pe obraji.

T.J. a oftat.

— Presupun că da.

— Ştii cum eşti sigur că iubeşti pe cineva? Ai sentimentul ăsta de care nu scapi niciodată. Încă simt aşa în privinţa ta.

— Şi eu la fel. Dar am ştiut mereu că va fi prea greu pentru tine.

— Oamenii fac asta tot timpul.

— Da, dar vorbesc de mai mult de opt-nouă ori pe lună.

— Deci ştiai că s-a terminat? De ce m-ai mai chemat aici, atunci? Să-mi spui că nu-i nicio pagubă că eu n-am fost în stare să fac relaţia să meargă?

— Credeam că poate, dacă eşti aici, cu mine, ne putem da seama împreună ce se întâmplă de fapt cu tine – dacă ţi-a fost greu pentru că nu ne-am văzut de o vreme sau pentru că ai, într-adevăr, sentimente faţă de Trenton.

Am început să plâng din nou în şerveţel. Cred că oamenii se holbau la mine, dar nu aveam curajul să ridic privirea şi să verific.

— E atât de umilitor, am spus, încercând să nu hohotesc.

— E-n regulă, draga mea. Suntem doar noi.

Mi-am lăsat mâinile în jos, doar cât să arunc o privire împrejur. Avea dreptate. Eram ultimii doi clienţi din restaurant. Eram atât de preocupată că nici nu observasem.

— Pot să vă mai aduc ceva, domnule? a zis chelneriţa.

Nu trebuia să-i văd mutra ca să-mi dau seama cât era de curioasă să afle ce se petrecea la masa noastră.

— Adu-ne sticla, a spus T.J.

— De vin alb?

— De vin alb, a zis T.J. cu glasul lui calm şi încrezător.

— Da, domnule, a zis ea.

I-am auzit paşii cum se îndepărtau pe podea.

— Nu închid în curând?

— Mai sunt vreo douăzeci de minute. Putem da gata o sticlă până atunci, corect?

— Nicio problemă, am zis, cu o veselie prefăcută.

În acel moment, mă simţeam tristă, vinovată şi ruşinată.

Zâmbetul lui forţat s-a stins.

— Pleci mâine. Nu trebuie să luăm nicio decizie în seara asta. Nici măcar mâine. Hai să ne bucurăm de timpul rămas.

S-a întins peste masă şi m-a luat de mână.

După o scurtă pauză, m-am retras.

— Cred că ştim deja amândoi ce s-a întâmplat.

T.J. a dat din cap, cu ochi trişti.

* * *

Am deschis ochii când avionul a aterizat şi m-am uitat în jur. Am remarcat cum toată lumea îşi scoate telefoanele şi dă mesaje la prieteni, familie sau colegi, ca să-şi anunţe sosirea. Eu nu m-am obosit să mi-l deschid pe al meu. Raegan probabil era la părinţii ei, iar familia mea habar n-avea că fusesem plecată.

T.J. şi cu mine am mers la culcare imediat după ce ne întorseserăm acasă seara trecută, căci ştiam amândoi că trebuia să ne trezim înainte de răsărit, ca să ajung la aeroport la timp. Mă ţinuse în braţe toată noaptea, ca şi cum nu voia să mă lase să plec, dar dimineaţa, la aeroport, mă îmbrăţişase şi mă sărutase de la revedere aşa cum trebuia. A fost ceva forţat, trist şi distant.

Am parcat Ştrumful şi m-am dat jos pe asfalt. Într-un fel, speram să-l găsesc pe Trenton în faţa uşii mele, dar nu era aşa.

În San Diego, vremea era aproape caldă, iar acum mă întorsesem şi îmi ieşeau aburi pe gură. Frigul din aer aproape că îmi rănea faţa. Cum poate aerul să te rănească?

Am descuiat uşa, am deschis-o, am lăsat-o să se trântească în spatele meu, apoi m-am târât către dormitor, aruncându-mă cu faţa în jos în patul meu genial de dezordonat.

Raegan a venit pe hol în picioarele goale.

— Cum a fost? a întrebat ea din prag.

— Nu ştiu.

Podeaua a scârţâit sub paşii ei când s-a

apropiat de pat şi s-a aşezat lângă mine.

— Mai sunteţi împreună?

— Nu.

— Ah. Asta e de bine, nu-i aşa? Adică, chiar dacă T.J. n-a mai vorbit cu tine până când te-a sărutat Trent şi apoi brusc ţi-a cumpărat bilet de avion pentru California…

— Nu în seara asta, Ray.

— Trenton a trecut pe la Red astă-seară. Arăta destul de plouat.

— Da? A plecat cu cineva?

Mi-ara ridicat privirea din pernă.

Raegan a şovăit.

— Chiar înainte de ultima comandă. Era beat şi de-abia se ţinea pe picioare.

Am dat din cap şi mi-am îngropat faţa din nou în pernă.

— Măcar… spune-i, m-a rugat Raegan. Spune-i despre T.J.

— Nu pot, am zis. Şi nici tu nu poţi. Mi-ai promis.

— Tot nu înţeleg ce e cu toată secretomania asta.

— Nici nu trebuie, am spus şi am privit-o fix. Trebuie doar să păstrezi secretul.

Raegan a dat din cap.

— Aşa o să fac.

Mi s-a părut că de-abia închisesem ochii când Raegan m-a zgâlţâit ca să mă trezească.

Am mârâit.

— O să întârzii la serviciu, Cami! Trezeşte-te odată!

Nici nu m-am mişcat.

— Ţi-ai luat două zile libere, ai anunţat în ultima clipă. Cal o să te dea afară! Scoală-te!

Şi-a încleştat mâinile pe glezna mea şi m-a târât până am căzut, greoaie, din pat.

— Au! Ce naiba, Ray!

S-a aplecat.

— E unsprezece şi jumătate! Scoală-te!

M-am uitat la ceas şi am sărit în picioare. Am început să alerg prin dormitor şi să înjur la nesfârşit. M-am spălat în grabă pe dinţi, mi-am prins părul într-un coc şi mi-am pus ochelari. Nici Ştrumful nu voia să se trezească, mârâind ca o pisică muribundă înainte să pornească, într-un final.

Ceasul de la Skin Deep arăta 12: 07 când am intrat eu pe uşă. Hazel vorbea deja la telefon, iar Calvin stătea lângă ea, încruntat.

— Cu ce naiba eşti îmbrăcată? m-a întrebat el.

M-am uitat în jos la jeanşii mei strâmţi vişinii şi la cămaşa cu dungi orizontale, albe şi negre, cu mânecă lungă.

— Cu haine.

— Te-am angajat să fii gagica sexy de la recepţie, iar tu arăţi ca vară-mea Annette. Cum se numeşte stilul ăsta? a întrebat-o pe Hazel.

— Hipster, a zis ea repede, înainte de a-şi vedea de discuţia ei.

— Da. Ca vară-mea Annette, hipsteriţa. Data viitoare, vreau să văd decolteu şi păr sexos! a spus el, ridicând mai întâi un deget, apoi şi pe cel de-al doilea.

— Ce mama naibii înseamnă păr sexos? am întrebat eu.

Calvin a ridicat din umeri.

— Ştii tu. Ciufulit, dar sexy. Ca şi cum tocmai ai fi făcut sex.

Hazel a trântit telefonul.

— Tot ce-ţi iese din gură este o insultă. Gagică sexy? Decolteu? Eşti un proces ambulant de hărţuire sexuală!

Calvin n-a părut afectat.

— Poate sunt de vină pantofii? am întrebat eu şi m-am uitat la bocancii mei negri preferaţi.

— Eşarfa! a făcut el şi a arătat către mine cu patru degete ridicate. Ce sens are să ai un gât reuşit dacă îl acoperi?

Hazel a zâmbit.

— E o eşarfă drăguţă. Îmi trebuie şi mie una neagră ca a ta.

Calvin s-a încruntat.

— Nu e drăguţă deloc! Nu vreau nimic drăguţ! Am angajat o barmaniţă sexy şi tupeistă şi am primit în loc o hipsteriţă cu coc şi fără tatuaje! Pot să accept că îţi iei liber şi vii când ai tu chef, dar e de-a dreptul aiurea să apari aici cu pielea netatuată. E nasol dacă propriii noştri angajaţi n-au încredere în noi să-i tatuăm!

— Ai terminat? a făcut Hazel, mucalită.

Mi-a aruncat o privire.

— Lui Cal tocmai i-a venit ciclul de dimineaţă.

— Du-te dracului, Hazel! s-a răstit Calvin şi s-a dus supărat către biroul lui.

— Du-te tu dracului! a strigat ea.

Calvin şi-a scos capul de după colţ.

— Bishop a apărut?

— La naiba, Calvin, nu! Pentru a treia oară pe ziua de azi, îţi zic că n-a apărut!

Calvin a dat din cap, apoi a dispărut iarăşi. Hazel s-a încruntat pentru o fracţiune de secundă, apoi mi-a zâmbit.

— Cred c-o să-i arăt degetele azi. Poate se mai calmează.

— Nici gând, a zis ea. Lasă-l să fiarbă.

N-a mai spus nimic preţ de un minut, apoi mi-a tras un cot.

— Aşa deci. California.

— Da, am zis şi m-am aplecat să-mi scot geanta.

Mi-am aruncat-o pe masă şi apoi am deschis computerul.

— Că veni vorba…

S-a auzit clopoţelul de la uşă, iar Trenton şi-a făcut apariţia, într-o jachetă bleumarin şi cu o şapcă de un alb murdar, trasă pe ochi.

— ’neaţa, doamnelor, a zis el şi a trecut pe lângă noi.

— Bună dimineaţa, soare, a spus Hazel, urmărindu-l din ochi.

A dispărut în atelierul lui, iar Hazel m-a săgetat cu privirea.

— L-ai ameţit de cap foarte tare.

Am oftat.

— N-am intenţionat asta.

— Îi prinde bine. Niciun bărbat n-ar trebui să aibă parte de toate femeile pe care şi le doreşte.

Le păstrează nesimţirea la un nivel tolerabil.

— O să… am zis eu şi-am arătat către hol.

Hazel a dat din cap.

Trenton îşi pregătea echipamentul când am intrat în cameră. M-a ignorat când m-am sprijinit de cadrul uşii cu braţele încrucişate şi a fost acceptabil pentru primele câteva minute, dar apoi am început să mă simt prost.

— O să mai vorbeşti cu mine vreodată? am întrebat.

Nu şi-a ridicat privirea de la echipament şi a râs scurt.

— Sigur, păpuşică. O să vorbesc cu tine. Ce s-a întâmplat?

— Calvin spune că îmi mai trebuie nişte tatuaje.

— Mai vrei tatuaje?

— Numai dacă mi le faci tu.

Tot nu s-a uitat la mine.

— Nu ştiu, Cami. Am o zi destul de plină.

M-am uitat la el preţ de un minut, în timp ce-şi făcea de lucru organizând diverse pachete albe cu tot felul de instrumente igienizate.

— Cândva. Nu e obligatoriu azi.

— Da, sigur. Nicio problemă, a spus el, căutând ceva printr-un sertar.

După încă un minut în care Trenton s-a prefăcut că nu sunt acolo, m-am întors în vestibul. Spusese adevărul. Avea client după client, dar chiar şi atunci când a avut pauză, a venit la recepţie o singură dată şi doar pentru a vorbi cu un potenţial nou client. Restul zilei şi l-a petrecut în

atelier sau a vorbit cu Calvin, în biroul acestuia. Hazel nu părea îngrijorată de comportamentul lui, dar, în general, ea nu părea deranjată de nimic.

Trenton n-a venit la Red în seara aceea, iar a doua zi au mai urmat şase ore din Operaţiunea Ignor-o pe Cami, la fel ca şi în ziua de după, şi în fiecare zi din următoarele trei săptămâni. Mi-am petrecut timpul mai mult scriind şi învăţând. Raegan a stat şi mai multă vreme cu Brazil, aşa că m-am bucurat când Coby a apărut pe nepregătite, într-o luni seară.

Pe masa din bucătărie se aflau două castroane identice de supă fierbinte cu pui şi tăieţei.

— Arăţi mai bine, am zis.

— Mă simt mai bine. Ai avut dreptate, a fost mai uşor în programul de dezintoxicare.

— Cum sunt lucrurile pe acasă? am întrebat.

Coby a ridicat din umeri.

— La fel.

Am ciugulit din tăieţeii care mi se plimbau prin supă.

— N-o să se schimbe niciodată, ştii asta.

— Ştiu. Încerc doar să-mi revin, ca să mă mut de unul singur.

— Bună idee, am zis şi am luat o îmbucătură.

— Hai să mergem cu mâncarea la canapea şi să punem un film, a spus Coby.

Am dat din cap, iar Coby mi-a pus castronul lângă al lui pe pernă, în vreme ce eu m-am uitat prin cutiile cu DVD-uri. Mi s-a oprit respiraţia când am dat peste *Spaceballs*. Trenton îl lăsase aici ultima oară când ne uitaserăm la el.

— Ce e? a întrebat Cody.
— Trent şi-a uitat un film.
— Pe unde umblă? Mă gândeam că e pe aici.
— Nu prea… mai vine pe aici.
— V-aţi despărţit?
— Eram doar prieteni, Coby.
— Nimeni nu mai crede asta în afară de tine.
Mi-am ridicat privirea spre frate-meu, apoi m-am apropiat de canapeaua mică, mi-am luat castronul şi m-am aşezat lângă el.
— Nu mă vrea.
— Dar te voia.
— Dar nu mă mai vrea. Am stricat totul.
— Cum?
— Chiar nu am chef să vorbesc despre asta. E o poveste lungă şi plicticoasă.
— Nimic din ce are de-a face cu fraţii Maddox nu e niciodată plicticos.
Şi-a băgat o lingură de supă în gură, apoi a aşteptat. Era o altă persoană când nu lua steroizi. Îi păsa. Mă asculta.
— Ne petreceam aproape fiecare zi împreună.
— Asta ştiu.
Am oftat.
— M-a sărutat. M-am speriat. Apoi mi-a spus că mă iubeşte.
— Două chestii oribile, de nesuportat, a zis el, dând din cap.
— Nu mă lua de sus.
— Scuze.
— Sunt nişte chestii foarte rele. T.J. mi-a cumpărat bilet de avion pentru California după ce

i-am spus despre sărut.

— Are sens din perspectivă masculină.

— Trent m-a implorat să nu mă duc. La aeroport mi-a spus că mă iubeşte, dar eu tot am plecat.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi când scena s-a derulat din nou în minte şi mi-am amintit de expresia de pe chipul lui Trenton.

— Cât am stat acolo, T.J. şi cu mine ne-am dat seama că ne iubim, dar că nu putem avea o relaţie la distanţă.

— Deci v-aţi despărţit?

— Într-un fel. Nu chiar.

— Hai, Camille. Sunteţi oameni mari. Dacă aşa s-a insinuat…

— Nu mai contează, am zis şi am împins un morcov tăiat prin zeamă. Trent de-abia mai vorbeşte cu mine. Mă urăşte.

— I-ai spus ce s-a întâmplat în California?

— Nu. Ce să-i spun: „T.J. nu mă mai vrea, deci poţi să mă iei tu?”

— Aşa stau lucrurile?

— Nu. Adică, da, într-un fel, dar Trenton nu e a doua opţiune. Nu vreau să-l fac să se simtă aşa. Chiar dacă m-ar ierta, va rămâne mereu senzaţia că e complet greşit să trec de la unul la altul.

— Sunt oameni în toată firea, Cami. Or să se descurce.

Ne-am terminat mâncarea în linişte, apoi Coby mi-a luat castronul şi l-a spălat la chiuvetă.

— Trebuie să mă tirez. Voiam doar să-ţi aduc asta.

A scos un cec din buzunar.

— Mulţumesc, am zis.

Am căscat ochii când am văzut suma.

— Nu trebuia să mi-i dai înapoi pe toţi odată.

— Mi-am mai luat o slujbă. Nu mă încurcă deloc.

L-am îmbrăţişat.

— Te iubesc. Sunt atât de mândră de tine şi mă bucur că eşti bine.

— Toţi vom fi bine. O să vezi, a zis el, cu un zâmbet scurt.

* * *

Sâmbăta următoare, Trenton a venit la Skin Deep cu o oră întârziere, roşu la faţă şi agitat. Camioneta tatălui său se stricase, iar el încercase s-o repare. Nu Trenton îmi furnizase aceste informaţii. Toate lucrurile despre Trenton care se întâmplaseră de la plecarea mea în California le aflasem de la Hazel.

Până la sfârşitul primei săptămâni din noiembrie, T.J. mă sunase o dată să-mi spună că se află în oraş cu treabă, dar că nu are timp să ne vedem, iar Trenton şi cu mine abia mai vorbiserăm. Venise la Red doar de câteva ori şi cumpăra băutură de la Raegan, Blia sau Jorie şi în fiecare seară, chiar înainte de ultima comandă, era văzut cum pleacă de acolo cu câte o fată.

Am încercat să nu mă comport diferit la Skin Deep. Tehnic vorbind, nu mai aveam nevoie de a doua slujbă, dar îmi plăcea să lucrez aici şi îmi

plăceau şi banii în plus. Nu-mi venea să plec deoarece voiam să-l văd pe Trenton, chiar dacă el nu mă băga în seamă.

Pe Calvin era uşor să-l duc de nas, dar Hazel ştia tot. Petrecea destul timp cu Trenton la el în atelier, apoi îmi făcea cu ochiul când ieşea de acolo. Nu eram sigură dacă voia să mă liniştească sau credea că aşa îmi oferă nişte informaţii cu care eu nu eram încă la curent.

S-a auzit clopoţelul de la uşă şi au intrat Travis şi Shepley.

— Bună, băieţi, am zis eu, cu un zâmbet.

— Îţi împrumuţi farmecele tuturor speluncilor din oraş? a întrebat Travis, cu unul dintre cele mai fermecătoare surâsuri ale sale.

— Cineva e-n toane bune, am zis. Cu ce vă putem ajuta astăzi?

— Nu întreba, a spus Shepley.

El cu siguranţă nu era în toane bune.

— Îmi fac nişte tatuaje. Unde e cretinul ăla de frate-meu?

Trenton şi-a scos capul de la el din atelier.

— Dobitocule!

L-am trecut pe Travis în registru şi, după ce a semnat formularele, fraţii Maddox s-au dus în atelierul lui Trenton.

— Îţi baţi joc de mine! a strigat Trenton, prăpădindu-se de râs. Eşti atât de fricos!

— Taci, idiotule, şi fă-mi tatuajul!

Hazel s-a dus pe hol şi s-a postat în faţa uşii lui Trenton. În curând, a izbucnit şi ea în râs. Aparatul de tatuat a început să bâzâie şi, vreme de oră, din

atelierul lui Trenton au răzbătut râsete şi jigniri glumeţe.

Când s-au întors la recepţie, Travis avea un bandaj peste încheietură. Radia de bucurie. Shepley nu era deloc fericit.

— Chestia asta o să mă nenorocească pentru multă vreme, a mormăit el.

Trenton i-a tras una în glumă lui Shepley, apoi l-a luat de umeri.

— Ah, Shep. O să fie totul bine. Travis îşi va pune şarmul în funcţiune, iar Abby va accepta.

— Abby? Eu vorbesc despre America, a spus el. Dacă o să se oftice că nu mi-am tatuat numele ei? Dacă Abby n-o să fie de acord, o să-l părăsească pe Travis şi apoi am eu probleme cu Mare din cauza asta? Sunt blestemat!

Fraţii au izbucnit în râs, iar Shepley i-a luat la mişto, în mod clar neamuzat de lipsa lor de empatie.

Trenton a zâmbit la fratele lui mai mic.

— Mă bucur pentru tine.

Trenton nu şi-a putut stăpâni un zâmbet larg ce i-a luminat toată faţa.

— Mersi, dobitocule.

Cei doi fraţi s-au îmbrăţişat, apoi Travis şi Shepley s-au urcat în Charger şi au plecat.

Trenton zâmbea când s-a întors, dar surâsul i-a dispărut atunci când a dat cu ochii de mine, după care s-a întors în atelierul lui.

M-am aşezat singură la recepţie şi i-am auzit pe el şi pe Hazel cum şuşoteau. M-am ridicat şi m-am dus în atelierul lui. Tocmai ştergea scaunul.

Hazel s-a îndreptat de spate, uitându-se în ochii lui Trenton şi apoi la mine, ca să-l anunţe că eram acolo.

— Despre ce şuşotiţi aici? am întrebat şi am încercat să zâmbesc.

— Cred că în curând îmi vine un client, a spus Hazel.

M-am uitat la micul ceas de metal de pe perete.

— Unsprezece minute. Trent, tu n-ai nicio programare prea curând. Poate clienţi întâmplători. Cred că e momentul să începi conturul tatuajului despre care am vorbit în urmă cu ceva vreme.

S-a uitat la mine în timp ce făcea curăţenie, apoi a scuturat din cap.

— Nu pot azi, Cami.

— De ce nu poţi? am întrebat.

Hazel a ieşit şi ne-a lăsat singuri.

Trenton a întins mâna şi a vârât-o în bolul cu bomboane de pe masa de lângă el. A desfăcut o caramelă şi a băgat-o în gură.

— Jason zicea că s-ar putea să treacă după-amiază pe aici, dacă scapă la timp de la antrenament.

M-am încruntat.

— Spune pur şi simplu că nu vrei, Trent. Nu mai minţi.

Am plecat şi m-am aşezat oftând pe scaunul din faţa recepţiei. Nici zece minute mai târziu, o camionetă a tras în parcare şi Jason Brazil a intrat pe uşă.

— Trent e ocupat? a întrebat el.

M-am încovoiat şi m-am scufundat înapoi pe scaunul meu Toată faţa parcă îmi ardea din cauza adrenalinei şi a umilinţei la care fusesem supusă.

— Te simţi bine? a întrebat Brazil.

— Mda, am zis. E acolo în spate.

Trenton mă ignora zi după zi, dar eu n-aveam curajul să-l trag la răspundere pentru asta. Era dureros, mai ales pentru că relaţia lui Hazel nu se schimbase şi era mai mult decât vorbăreţ cu Raegan când trecea pe la Red. Se purta rece cu mine în mod ostentativ, iar eu detestam chestia asta.

În cea de-a doua sâmbătă din noiembrie, Trenton a venit la Red de unul singur şi s-a aşezat pe noul lui scaun favorit, în faţa lui Raegan. Ea era ocupată cu clientul ei obişnuit, Marty, dar Trenton stătea acolo răbdător, fără să-mi ceară să-l servesc nici măcar o dată. Mă durea inima. Ultimele săptămâni petrecute în preajma lui Trenton m-au făcut să apreciez chinul prin care trecea Kody, de miercuri seara până duminică seara, de când el şi Raegan se despărţiseră. I-am privit pe Kody, care o privea pe Raegan cu tristeţe de câteva zeci de ori în fiecare seară.

Clientul meu obişnuit, Baker, avea halba plină şi rece, aşa că m-am dus pe partea de bar a lui Raegan, i-am deschis lui Trenton berea preferată şi i-am oferit-o.

A dat o singură dată din cap şi s-a întins după ea, dar mie mi s-a pus pata şi i-am smuls-o din faţă.

— Gata, Maddox, au trecut cinci săptămâni.

— Cinci săptămâni de la ce? a întrebat Trenton.

— Un Miller Lite! a strigat un tip din spatele lui Trenton.

Am încuviinţat, apoi mi-am înclinat capul către Trenton, cu braţele încrucişate şi cu berea aşezată înşelător în îndoitura braţului.

— Cinci săptămâni de prefăcătorie, am zis.

Trenton s-a uitat în spatele lui, apoi în toate părţile, dar numai la mine nu. A dat din cap de câteva ori.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Bine. Deci mă urăşti.

Vorbele mi-au ieşit, veninoase, din gură.

— Vrei să plec de la Skin Deep?

— Poftim? a zis el şi s-a uitat în sfârşit la mine, pentru prima câră în câteva săptămâni.

— Pot s-o fac dacă vrei tu.

— De ce să pleci? m-a întrebat.

— Răspunde-mi mai întâi la întrebare.

— Care întrebare?

— Mă urăşti?

— Cami, nu te-aş putea un niciodată. Nici dacă aş vrea. Crede-mă, am încercat.

— Atunci de ce nu vrei să vorbeşti cu mine?

S-a strâmbat, scârbit. A început să spună ceva, apoi s-a oprit. Şi-a aprins o ţigară şi a tras un fum.

I-am luat-o dintre degete şi i-am rupt-o în două.

— Haide, Cami!

— Îmi pare rău, bine? Putem măcar să vorbim despre asta?

— Nu! a spus el, din ce în ce mai agitat. Care e scopul, în morţii mă-sii?

— Uau. Mulţumesc.

— Tu m-ai părăsit, Cami.

— Nu sunt demnă să mi te adresezi, am priceput. O să-l anunţ mâine pe Cal de demisia mea.

Trenton s-a strâmbat.

— Asta e o tâmpenie.

— Suntem amândoi nefericiţi. Nici mie nu-mi place situaţia, dar e o prostie să stăm unul în preajma celuilalt când nu suntem obligaţi.

— Bine.

— Bine?

Nu ştiam exact ce mă aşteptam să spună, dar sigur nu asta. Am încercat să fac să-mi dispară nodul din gât, dar n-am reuşit, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi.

A întins mâna către mine.

— Acum poţi să-mi dai berea?

Am râs scurt, dispreţuitor.

— Voiai o reacţie când m-ai sărutat şi ai primit-o.

— Dacă ştiam că o să te urci într-un avion cu destinaţia California şi că o să ţi-o tragi cu altcineva câteva ore mai târziu, m-aş fi gândit de două ori înainte s-o fac.

— Chiar vrei să numărăm cine cu cine şi-a tras-o în ultima vreme?

Am pus berea jos şi am dat să mă întorc la locul meu.

— Încerc să fac faţă situaţiei!

M-am răsucit.

— Drept să-ţi spun, nu te descurci prea bine!

Raegan s-a uitat urât la noi, ea şi toată lumea care ne-a auzit strigând.

— L-ai văzut pe Travis de Halloween! A luat-o razna din cauza fetei ăsteia! A plecat dimineaţa, după ce şi-au tras-o prima oară, fără să-şi ia la revedere, iar el a făcut praf tot apartamentul! Crede-mă, mi-ar plăcea şi mie să dau în ceva sau în cineva, dar nu-mi permit acest lux, Cami. Trebuie să mă stăpânesc! N-am nevoie să-mi ţii prelegeri despre felul în care încerc să-mi iau gândul de la tine!

— Nu-ţi mai căuta scuze. Mai ales din alea tâmpite, mă jigneşti.

— Tu… eu… naiba să te ia, Camille! Credeam că asta îţi doreşti!

— De ce aş vrea aşa ceva? Eşti *cel mai bun prieten al meu!*

Am simţit cum îmi curge o lacrimă pe obraz şi am şters-o repede.

— Pentru că te-ai împăcat cu tâmpitul ăla din California!

— *M-am împăcat*? Dacă ai fi vorbit cu mine, aş fi lămurit şi povestea asta. Am fi putut…

— Nici măcar n-ai fost cu el vreodată, a mormăit şi a smuls sticla de pe bar.

A luat o înghiţitură, bolborosind ceva ca pentru sine.

— Poftim? m-am răstit eu.

— Am spus că dacă îţi convine să fii planul de rezervă, n-ai decât, din partea mea!

— Un Miller Lite, Cami! a strigat din nou tipul, nerăbdător.

M-am uitat urât la Trenton.

— Plan de rezervă? Îţi baţi joc de mine aşa, pe faţă? Tu nu ai decât planuri de rezervă! Cu câte planuri de rezervă ai plecat de aici în ultima lună?

Trenton s-a înroşit. S-a ridicat şi a tras un picior unui scaun, care a zburat până pe ringul de dans.

— Tu nu eşti un plan de rezervă, Cami! De ce îi permiţi să te trateze aşa?

— Nu mă tratează nicicum! N-am mai vorbit cu el de săptămâni întregi!

— Ah, deci acum, că el te ignoră, sunt suficient de bun să-ţi fiu prieten?

— Îmi pare rău, credeam că eram deja prieteni!

— Un Miller Lite! Vă faceţi vreuna treaba pe aici? a strigat din nou individul.

Trenton s-a răsucit şi l-a ameninţat pe tip cu degetul.

— Mai vorbeşte aşa cu ea şi te dau afară de nu te vezi!

Tipul a dat să mai spună ceva, zâmbind ironic, dar Trenton nu i-a oferit această şansă. S-a aruncat şi l-a apucat de guler. Au căzut la podea şi i-am pierdut din ochi. Mulţimea s-a adunat repede în cerc în jurul lor şi, după câteva secunde, fanii lui Trenton au tresărit, şi-au pus mâinile la gură şi au ţipat în cor:

— Ah!

În câteva secunde, Kody şi Gruber s-au năpustit asupra lor. Brusc, Trenton s-a ridicat în

picioare şi arăta de parcă nu s-ar fi bătut niciodată cu nimeni. Nici măcar nu gâfâia. S-a întors la berea lui şi a mai luat o înghiţitură. Avea tricoul rupt puţin la guler, iar pe gât şi pe obraz avea câteva picături de sânge.

Gruber s-a luptat s-o scoată pe victima lui Trenton pe uşa din spate, iar Kody a venit lângă Trenton, gâfâind.

— Îmi pare rău, Trent. Ştii regulile. Va trebui să te rog să pleci.

Trenton a dat scurt din cap, a mai luat o gură de bere, apoi a plecat. Kody a ieşit după el. Am deschis gura ca să-l strig, dar nu ştiam exact ce să mai spun.

Raegan a venit lângă mine.

— Uau.

15

Mâinile îmi tremurau şi, fără niciun motiv sau scuză bună, am condus până pe aleea lui Jim Maddox. Drumurile erau pline de lapoviţă şi zăpadă, iar eu n-ar fi trebuit să conduc, dar fiecare viraj mă ducea mai aproape de Trenton. Am stins farurile înainte de a le proiecta pe peretele casei, apoi am oprit motorul Jeepului.

Telefonul mi-a zbârnâit. Era Trenton, care se întreba dacă nu cumva e Jeepul meu pe alee… de parcă ar fi putut fi al altcuiva. Când i-am confirmat suspiciunea, uşa cu plasă s-a deschis şi Trenton a coborât scările. Purta nişte papuci cu blăniţă şi pantaloni scurţi de baschet, de culoare bleumarin,

şi îşi ţinea mâinile încrucişate. Tatuajele groase, negre, tribale, îi acopereau umerii şi pieptul, în vreme ce alte tatuaje, colorate, se înlănţuiau, îi coborau pe braţe şi i se opreau brusc la încheieturi.

Trenton s-a oprit lângă geamul maşinii mele, aşteptând să-l deschid şi să spun ceva. Şi-a aşezat mai bine şapca albă de baseball pe cap şi şi-a pus mâinile în şold.

Privirea mi-a alunecat către pectoralii lui definiţi, apoi mai jos, spre cei şase abdominali minunat sculptaţi.

— Te-am trezit? am întrebat.

A scuturat din cap.

— Tocmai am ieşit din cadă.

Mi-am muşcat buza şi am încercat să găsesc ceva inteligent de spus.

— Ce cauţi aici, Cami?

Am privit în faţă, am clătinat din cap şi mi-am lipit buzele.

— N-am nici cea mai vagă idee.

Şi-a încrucişat braţele, s-a sprijinit pe marginea geamului şi s-a aplecat înăuntru.

— Vrei să-ţi dai seama? E frig ca naiba aici.

— Ah! Doamne! Îmi pare rău, am zis şi am pornit motorul Ştrumfului.

Am dat drumul la căldură.

— Hai înăuntru.

— Dă-te mai încolo, a zis Trenton.

M-am târât peste schimbătorul de viteze, apoi m-am aşezat pe scaunul din dreapta. Trenton s-a urcat în maşină, a închis portiera şi a lăsat geamul întredeschis.

— Ai ţigări? m-a întrebat el.

I-am dat pachetul meu, iar el a scos două ţigări. Le-a aprins pe amândouă şi pe una mi-a înapoiat-o.

Am tras un fum şi l-am dat afară, iar el a făcut acelaşi lucru. Atmosfera era mai încărcată decât fumul gros care se învârtejea între noi. Mici bucăţi de gheaţă au început să bată în geamurile maşinii şi peste silueta metalică a Ştrumfului, apoi cerul s-a deschis şi sunetul gheţii care cădea pe maşină s-a intensificat.

— Ai dreptate. Am plecat acasă cu diverse fete, a rostit Trenton mai tare, ca să acopere zgomotul grindinei. Cu mai multe decât ai văzut tu la Red.

— Nu trebuie să-mi povesteşti.

— A trebuit să îmi iau gândurile de la tine.

A observat că nu zic nimic şi s-a întors către mine.

— Le-am lăsat pe fetele astea să mă vindece de chin în fiecare noapte din săptămână, dar chiar şi atunci când eram cu altcineva nu mă puteam gândi decât la tine.

— Ăsta nu-i tocmai... un compliment, am spus.

Trenton a lovit volanul cu dosul palmei, apoi a mai dat afară un fum de ţigară.

— Nu încerc să-ţi fac ţie complimente! Credeam c-o să-mi pierd minţile la gândul că eşti în California. Mi-am jurat să nu te sun şi, când te-ai întors, voiam să-ţi respect alegerea. Dar tu ai venit acasă la mine. Eşti aici. Nu ştiu ce să fac.

— Nu voiam decât să nu-mi mai fie dor de tine,

am zis eu, neştiind ce altceva să spun. E foarte egoist din partea mea, ştiu. N-ar trebui să fiu aici.

Am expirat tot aerul din plămâni şi m-am scufundat din nou în scaunul din dreapta. Faptul că fusesem atât de sinceră mă făcea foarte vulnerabilă. Era pentru prima oară când recunoşteam asta.

— Ce mama naibii vrea să-nsemne asta?

— Nu ştiu! am ţipat. Nu ţi-ai dorit niciodată ceva ce ştiai că n-ar trebui să-ţi doreşti? Ceva care era greşit în toate sensurile, dar de care aveai nevoie? Îmi plăcea cum eram, Trent! Apoi tu… nu mai putem da timpul înapoi.

— Haide, Cami. Nu rezist aşa.

— Ştiu că n-a fost cinstit faţă de tine. N-a fost faţă de nimeni, în afară de mine, pe bune. Dar tot îmi lipseşte, pentru că alternativele erau oribile: să fiu cu tine, prefăcându-mă, sau să te pierd de tot, am zis eu şi m-am şters la nas.

Am deschis portiera, am stins ţigara pe marginea geamului şi am aruncat-o pe jos.

— Îmi pare rău. E un lucru naşpa din partea mea. Plec.

Am dat să ies, dar Trenton m-a apucat de mână.

— Cami, stai. N-ai nicio logică. Tu ai venit aici. Acum pleci. Dacă n-ar fi fost… secretul ăla, care-o fi el… ce-ai fi făcut?

Am râs scurt dar a semănat mai degrabă a hohot de plâns.

— Te-am lăsat cu buza umflată la aeroport. Şi mi-am petrecut următoarele două zile dorindu-mi

să fi rămas cu tine.

O scânteie de fericire i s-a văzut în ochi.

— Atunci hai să…

— Dar e mai mult decât atât, Trenton. Aş vrea să-ţi pot spune adevărul, dar nu pot.

— Nu trebuie să-mi zici nimic. Dacă vrei să-ţi spun că nu mă deranjează ceea ce nu ştiu, atunci este în regulă. Nu-mi pasă câtuşi de puţin, a zis el şi a clătinat din cap.

— Nu poţi să zici asta. Dacă ai fi ştiut n-ai fi…

— Ştiu că e ceva ce vrei să-mi spui, dar nu poţi. Chiar dacă o să aflu mai târziu, indiferent ce e, ştiu că am ales să merg mai departe fără să-mi pese. Mi-am asumat-o.

— Chestia asta ar fi valabilă în oricare altă situaţie.

Trenton şi-a aruncat ţigara pe fereastră.

— N-are niciun sens. Deloc.

— Ştiu, îmi pare rău, am zis eu, luptându-mă cu lacrimile.

Trenton şi-a trecut mâinile peste faţă, enervat.

— Ce vrei de la mine? Îţi tot spun că mă doare în cot de secretul ăsta. Îţi spun că te doresc. Nu ştiu ce să-ţi mai spun ca să te conving.

— Trebuie să fii tu acela care să mă părăsească. Spune-mi să mă duc dracului, pune punct. O să plec de la Skin Deep, tu o să găseşti altă cârciumă. Nu pot… trebuie să fii tu acela.

A scuturat din cap.

— Eu *sunt* acela, Cami. Sunt cel potrivit pentru tine. Ştiu asta pentru că şi tu eşti aceea pentru mine.

— Nu mă ajuţi deloc.

— Foarte bine.

L-am privit cu ochi rugători. Era un sentiment atât de ciudat, să sper să-mi frângă cineva inima. Când mi-am dat seama cât era de încăpăţânat, m-am răzgândit.

— Bine atunci. O s-o fac eu. Trebuie s-o fac. Mai bine aşa, decât să mă urăşti mai târziu şi să te las să faci ceva total greşit.

— M-am cam săturat de tâmpeniile astea criptice. Ştii ce părere am eu despre ce e corect şi ce nu e? a întrebat el, dar, înainte să apuc să-i răspund, m-a prins cu ambele mâini de obraji şi şi-a lipit buzele de ale mele.

Am deschis imediat gura şi i-am lăsat limba să intre. Mi-a pus mâinile pe trup şi m-a atins peste tot, ca şi cum nu s-ar fi putut sătura de mine, apoi s-a întins, peste mine, după mânerul scaunului. Acesta s-a lăsat uşor pe spate şi, în acelaşi timp, Trenton a trecut, cu o mişcare agilă, peste consolă. Cu gura încă lipită de gura mea, m-a apucat de genunchi şi i-a ridicat în dreptul coastelor lui. Mi-am urcat picioarele pe bord, înălţându-mi şoldurile ca să mă lipesc de trupul lui. A gemut aproape de buzele mele. Pantalonii nu-i mai puteau ascunde excitarea şi mă apăsa în locul unde mi-aş fi dorit deja să fie.

Şoldurile i se mişcau şi se frecau de ale mele, iar el mă săruta şi mă muşca uşor de gât. Am simţit cum mi se umezesc instantaneu chiloţii, dar, exact când mi-am strecurat mâna pe sub pantalonii lui, săruturile lui au încetinit, apoi s-au

oprit de tot.

Amândoi gâfâiam, privindu-ne fix în ochi. Toate geamurile Jeepului se aburiseră.

— Ce e? am întrebat.

A scuturat din cap, şi-a lăsat privirea în jos şi a apoi a râs scurt, cu ochii din nou la mine.

— O să regret mai târziu, dar n-o să fac asta în maşină, cu siguranţă nu în papucii cu blăniţă.

— Scoate-i, am spus eu şi l-am sărutat de multe ori pe gât şi pe umăr.

A gemut şi a oftat în acelaşi timp.

— Aş fi la fel de rău ca orice alt cretin care nu te tratează aşa cum meriţi.

S-a îndepărtat de buzele mele, după ce m-a mai sărutat scurt o dată.

— Mă duc să încălzesc Intrepidul.

— De ce?

— Nu vreau să te duci acasă în porcăria asta, iar Intrepidul are tracţiune integrală. E mai bun pe vremea asta. Îţi aduc eu Jeepul dimineaţă, înainte să te trezeşti.

A tras de mânerul portierei şi a sărit afară. A dispărut repede în casă pentru câteva minute, apoi a revenit, de data aceasta cu tenişi, un hanorac şi cu cheile în mână. A pornit motorul Intrepidului, apoi a venit în fugă la Ştrumf A sărit înăuntru şi şi-a frecat mâinile.

— Rahat!

— E groaznic de frig, am zis eu.

— Nu e vorba de asta.

S-a uitat la mine.

— Nu vreau să pleci.

Am zâmbit, iar el s-a întins către mine şi şi-a trecut degetul cel mare peste buzele mele. După câteva clipe, am ieşit cu greu din Ştrumf şi am intrat la el în maşină.

Mă credeam fericită când stăteam întinsă în patul lui T.J. acum câteva săptămâni, dar să fiu aici, lângă Trenton, care mă ducea acasă în Intrepidul lui rablagit, era mult mai bine. Mâna lui era pe genunchiul meu şi a zâmbit mulţumit până când am ajuns la mine acasă.

— Eşti sigur că nu vrei să intri? l-am întrebat când a parcat.

— Nu, a zis el şi nu părea deloc mulţumit de răspunsul său.

S-a aplecat şi m-a sărutat cu buzele lui moi, mai întâi încet, apoi am reînceput să ne tragem reciproc de haine. Pantalonii lui Trenton se ridicaseră din nou, m-a apucat uşor de păr, dar, în cele din urmă, s-a retras.

— La naiba, a zis el, printre gâfâieli. O să te scot frumos în oraş mai întâi, chiar dacă o să mă omoare chestia asta.

Mi-am lăsat capul în spate pe tetieră şi mi-am ridicat privirea, plină de frustrare.

— Mişto. Poţi duce acasă o fată oarecare la 45 de minute după ce v-aţi cunoscut, dar pe mine mă respingi.

— Asta nu înseamnă că te resping, iubito. Nici pomeneală.

M-am uitat la el şi m-am încruntat. Voiam să cred că totul va fi bine şi că pot uita ceea ce ştiam, dar trebuia să-l mai avertizez o dată.

— Habar n-am ce e asta. Dar sunt sigură că dacă ai şti toată povestea, Trenton, ai fugi de lângă mine şi nu te-ai mai uita înapoi.

Şi-a lipit capul de scaunul lui, apoi mi-a pus palma pe obraz.

— Nu vreau toată povestea. Te vreau doar pe tine.

Am clătinat din cap, iar lacrimile erau pe punctul de a-mi izvorî din ochi pentru a treia oară pe ziua respectivă.

— Nu. Meriţi să ştii. Unele lucruri din vieţile noastre sunt foarte fragile… iar tu şi cu mine, Trent, le putem distruge definitiv.

A scuturat din cap.

— Ascultă bine ce-ţi zic, Cami. Dacă mă împiedică să fiu cu tine, ştiu despre ce e vorba.

M-am uitat la el, iar inima îmi bătea mai tare decât grindina care lovea în parbriz sau decât toba gălăgioasă a Intrepidului.

— A, da? Despre ce e vorba?

— E un obstacol.

S-a aplecat spre mine şi m-a atins cu mâna pe obraz în timp ce m-a sărutat.

— Doar să-ţi aminteşti mai târziu că-mi pare rău pentru ce se va întâmpla şi pentru că atunci când ai plecat, aşa cum te-am rugat, nu te-am lăsat în pace, am zis.

— Nu-mi pare rău şi n-o să-mi pară niciodată.

Pielea din jurul ochilor i s-a strâns atunci când m-a privit intens. Chiar credea ceea ce spunea şi mă făcea şi pe mine să-mi doresc să cred.

Am alergat în casă, am închis uşa şi m-am

sprijinit pe ea până când am auzit Intrepidul demarând. Era iresponsabil şi egoist din partea mea, dar voiam să-l cred pe Trenton când spunea că nu-l poate supăra ceva ce nu ştie.

* * *

Chiar înainte de răsăritul soarelui şi înainte de a deschide ochii, am simţit ceva cald de-a lungul trupului. M-am mutat doar un centimetru mai aproape, ca să fiu sigură că mintea nu-mi juca feste…

Am clipit de câteva ori, apoi m-am uitat mai bine şi am văzut o siluetă întinsă lângă mine. Ceasul de pe noptieră arăta ora 6: oo dimineaţa. În apartament era întuneric şi linişte, ca întotdeauna la această oră. Dar când amintirile de mai devreme mi s-au limpezit, totul mi s-a părut diferit.

Ah, Doamne. Ce făcusem? O limită fusese trecută şi nu mai puteam nici să mă întorc înapoi, nici să merg înainte fără consecinţe reale. În momentul în care Trenton se aşezase la masa mea de la Red, credeam că pot trece peste orice, dar era ca nisipurile mişcătoare. Cu cât mă zbăteam mai tare, cu atât mă afundam mai adânc.

Stăteam chiar pe marginea patului şi încercam să mă urc la loc fără succes.

— De ce eşti la mine în pat, Ray? am întrebat.

— Ha? a făcut Trenton, cu vocea joasă şi răguşită.

M-am cutremurat din tot trupul şi am căzut din pat, văicărindu-mă. Trenton s-a întins să mă

prindă, dar era prea târziu. Eram deja pe jos.

— Oh! La naiba! Te-ai lovit?

Cu spatele lipit de perete, mi-am dat repede părul la o parte din ochi. Când mi-am dat seama ce se întâmplă, am lovit în podea cu ambii pumni.

— Ce naiba cauţi la mine în pat? Cum ai ajuns aici?

Trenton a tresărit.

— Am adus Jeepul înapoi acum vreo oră. Brazil tocmai o aducea pe Raegan, ea mi-a dat drumul înăuntru.

— Şi te-ai băgat... pur şi simplu în pat lângă mine?

Aveam vocea piţigăiată, aproape ţipam.

— Am zis că n-o să intru, dar până la urmă am intrat. Mi-am zis că o să dorm pe jos, dar după aia m-am răzgândit. Pur şi simplu... trebuie să fiu lângă tine. La tata acasă zăceam în pat cu ochii deschişi.

S-a aplecat şi mi-a întins o mână. Muşchii se încordau pe braţul bine lucrat şi tatuat. M-a apucat şi m-a tras lângă el în pat.

— Sper că nu te-ai supărat.

— Mai contează acum?

Trenton aproape că a zâmbit. În mod evident, era amuzat de criza mea matinală de nervi.

Raegan a dat fuga pe hol şi a intrat grăbită în cameră, cu ochii mari.

— De ce urli?

— Tu l-ai lăsat să intre?

— Da. E-n regulă? a zis ea, gâfâind.

Avea părul ciufulit, iar rimelul i se întinsese sub

ochi.

— De ce mă mai întreabă toată lumea după ce deja s-a întâmplat? Nu! Nu e-n regulă!

— Vrei să plec? a întrebat Trenton, încă zâmbind.

M-am uitat la el, la Raegan şi apoi din nou la el.

— Nu! Dar nici nu vreau să te furişezi lângă mine în pat când dorm!

Raegan şi-a dat ochii peste cap şi a plecat, apoi a închis uşa camerei ei.

Trenton şi-a băgat mâna pe sub mijlocul meu şi m-a tras lângă el, punându-şi faţa între pernă şi gâtul meu. Am rămas acolo nemişcată, cu privirea în tavan. Îmi doream cu disperare să-mi împletesc mâinile şi picioarele cu ale lui. Şi am ştiut că, dacă nu-l dau afară pe uşă şi nu voi înceta să-i mai vorbesc, eu şi numai eu o să fiu vinovată de lucrurile care se vor întâmpla.

16

Cu o ureche lipită de telefon şi cu cealaltă sărutată şi linsă în linişte de Trenton, încercam să fac o programare pentru un tatuaj la trei şi jumătate. În mod normal, Trenton se comporta mai profesionist la muncă, dar era duminică, nu aveam deloc clienţi, iar Calvin o scosese pe Hazel la prânz, de ziua ei. Trenton şi cu mine eram complet singuri.

— Da. Te-am notat. Mulţumesc, Jessica.

Am închis telefonul, iar Trenton m-a apucat de şolduri şi m-a ridicat, apoi m-a aşezat cu fundul pe

masa de la recepţie. Mi-a pus gleznele în jurul lui, apoi şi-a strecurat degetele în părul meu, dându-l pe spate cât să-şi facă loc pentru limba sa, sus pe gât până la destinaţia finală: lobul urechii mele. M-a muşcat uşurel de piele, punând un strop de presiune între dinţii de sus şi limbă. Acesta devenise lucrul meu favorit… deocamdată. Mă torturase astfel toată săptămâna, dar a refuzat să mă dezbrace – sau să mă atingă undeva mai palpitant – până la cina de luni seară, după muncă.

Trenton m-a tras lângă el şi s-a lipit de mine.

— N-am aşteptat în viaţa mea ziua de luni aşa cum o aştept acum.

Am zâmbit, suspicioasă.

— Nu înţeleg de ce ai regulile astea bizare. Am putea să le încălcăm trei metri mai încolo, în atelierul tău.

Trenton a mormăit:

— Ah. Le vom încălca.

Mi-am răsucit încheietura ca să mă uit cât e ceasul.

— Nu ai nicio programare încă o oră şi jumătate. De ce nu începi conturul pentru tatuajul de pe umăr despre care am vorbit?

Trenton a rămas gânditor pentru un moment.

— Macii?

Am sărit de pe birou, am deschis un sertar şi am scos desenul pe care îl făcuse Trenton săptămâna trecută. I l-am ridicat în faţa ochilor.

— Sunt frumoşi şi au o semnificaţie.

— Asta mi-ai zis. Nu mi-ai zis care e semnificaţia.

— *Vrăjitorul din Oz.* Te fac să uiţi.

Trenton s-a strâmbat.

— Ce? E o tâmpenie? am întrebat eu, devenind imediat defensivă.

— Nu. Dar faptul că ai pomenit de Oz mi-a adus aminte de noul nume pe care iubita lui Travis i l-a dat lui Crook.

— Care e acela?

— Toto. Travis zicea că e din Kansas... de-asta i-a luat rasa asta.

— Sunt de acord. Crook e mai frumos.

Trenton şi-a mijit ochii.

— Chiar vrei macii?

Am dat din cap.

— Roşii? a întrebat el.

I-am arătat din nou desenul.

— Exact aşa.

A ridicat din umeri.

— Bine, păpuşică. Maci or să fie.

M-a luat de mână şi m-a condus în atelierul lui.

M-am dezbrăcat cât timp Trenton a finalizat pregătirile, dar s-a întrerupt ca să mă admire cum îmi scot tricoul peste cap şi braţul stâng din breteaua sutienului meu negru de dantelă. A clătinat din cap şi a zâmbit ironic, amuzat de spectacolul cenzurat de striptease pe care tocmai i-l oferisem.

Când aparatul a început să bâzâie, eram deja complet relaxată, aşezată confortabil pe scaun. Faptul că Trenton mă tatua mi se părea extraordinar de intim. Era ceva special în apropierea asta, în felul în care îmi zgâria pielea în

timp ce lucra, în privirea lui concentrată când îmi însemna pielea cu una dintre operele lui remarcabile. Durerea trecea cumva în plan secund.

Trenton tocmai termina conturul atunci când Hazel şi Calvin s-au întors. Hazel avea o pungă în mână când a intrat în atelierul lui Trenton.

— V-am adus o felie de plăcintă cu brânză, a zis ea, cu ochii la umărul lui. Ah, o să fie ceva grozav.

— Mulţumesc, am zis, cu un surâs.

— Aşa de slab a mers treaba? a întrebat Calvin. Presupun că nu v-a trecut prin cap să daţi cu mătura?

— Ăă… nu e îmbrăcată, Calvin, a spus Trenton, stupefiat.

— N-are nimic în plus faţă de ce n-am văzut înainte, a zis Calvin.

— Pe Cami n-ai mai văzut-o. Ieşi dracului de aici.

Calvin s-a mulţumit să se întoarcă pur şi simplu cu spatele la noi, cu braţele încrucişate.

— Nu-şi găseşte şi ea ceva de făcut când n-avem clienţi? O plătesc la oră.

— Totul e la locul lui, Cal, am zis eu. Şi am măturat. Am şters şi praful.

Trenton s-a încruntat.

— Te plângi că nu are tatuaje, iar acum te văicăreşti că o tatuez. Hotărăşte-te odată.

Calvin şi-a întins gâtul către Trenton, a rânjit şi a plecat.

Hazel s-a hlizit, deloc îngrijorată de încleştarea băieţilor.

După ce Trenton mi-a doftoricit zona tatuată, mi-am pus la loc breteaua sutienului – cu grijă – şi mi-am tras tricoul înapoi pe mine.

— O să te dea afară dacă-l mai enervezi mult.

— Neah, a zis Trenton, făcând curăţenie. În taină, e îndrăgostit de mine.

— Calvin nu iubeşte pe nimeni, a zis Hazel. E însurat cu magazinul ăsta.

Trenton a mijit ochii.

— Nici pe Bishop? Sunt destul de sigur că-l iubeşte pe Bishop.

Hazel a dat ochii peste cap.

— Va trebui să renunţi la ideea asta.

I-am lăsat şi m-am dus la recepţie, apoi am auzit un bâzâit care venea din sertarul unde îmi ţineam mobilul. L-am deschis încet şi m-am uitat la ecran. Era Clark.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Trenton, venind în spatele meu şi sărutându-mă pe umăr, acolo unde pielea nu era iritată şi roşie de la ac.

— E Clark. Îl iubesc, doar că n-am chef să-mi stric dispoziţia, ştii ce zic?

Buzele lui Trenton mi-au atins urechea.

— Nu trebuie să-i răspunzi, a spus el, încet.

Am luat telefonul în palmă şi am respins convorbirea, apoi am scris un mesaj.

@muncă. Nu pot vorbi. Ce s-a întâmplat?

Prânz în familie azi. Nu uita.

Nu pot azi. O să încerc săptămâna viitoare.

Proastă idee. Tata e deja nervos că n-ai venit săptămâna trecută.

Exact.

OK. O să-i anunţ mai încolo.

Ms.

Programarea lui Trenton a fost singura pe care am avut-o toată ziua. Cerul era plin de nori cenuşii şi apăsători; iarna ne ameninţa cu ninsoarea în orice moment. Cu cel puţin trei centimetri de zloată şi gheaţă pe şosele, nu mulţi se încumetau să iasă pe vremea asta. Salonul nu era foarte departe de campus, aşa că, de obicei, vedeam un număr constant de maşini care treceau în ambele direcţii. Dar acum, traficul era inexistent.

Trenton mâzgălea ceva pe o bucată de hârtie, iar Hazel stătea întinsă pe jos, în faţa canapelei de piele maronie care se afla în apropierea uşilor de la intrare. Eu îmi scriam la computer un referat. Calvin încă nu ieşise din biroul lui.

Hazel a oftat dramatic.

— Eu plec. Nu suport aşa ceva.

— Nu, nu pleci, a ţipat Calvin din spate.

Hazel a scos un strigăt înfundat. Apoi a tăcut vreme de o clipă şi s-a ridicat repede, cu ochi sclipitori.

— Lasă-mă să-ţi fac un piercing în nas, Cami.

M-am încruntat şi am scuturat din cap.

— Nici vorbă.

— Haide! Punem un diamant mititel. Ceva feminin, dar îndrăzneţ.

— Numai când mă gândesc că vrei să-mi împungi nasul, mi se umplu ochii de lacrimi, i-am zis.

— Mă plictisesc îngrozitor! Te rog! s-a văicărit ea.

M-am uitat la Trenton, care desenase ceva asemănător cu un trol şi acum îi adăuga umbre.

— Nu te uita la mine. E nasul tău.

— Nu-ţi cer permisiunea. Îţi cer părerea, am spus.

— Eu cred că e sexy, a zis el.

Mi-am înclinat puţin capul, nerăbdătoare.

— Grozav, dar doare?

— Mda, a zis Trenton. Am auzit că doare de te pişi pe tine.

Am stat un moment pe gânduri, apoi m-am uitat la Hazel.

— Şi eu mă plictisesc.

Hazel a zâmbit cu gura până la urechi. Obrajii i s-au ridicat, iar ochii s-au transformat în două linioare.

— Pe bune?

— Haide, i-am zis şi m-am dus la ea în atelier.

S-a ridicat repede în picioare şi m-a urmat.

Când am plecat de la Skin Deep în acea zi, aveam conturul unui tatuaj pe umărul stâng şi un piercing proaspăt în nas. Hazel avea dreptate. Era micuţ, chiar delicat. Nu îmi trecuse niciodată prin cap să-mi pun un cercel în nas, dar îmi plăcea la

nebunie.

— Ne vedem mâine, Hazel, am zis, în timp ce mă îndreptam către uşă.

— Mulţumesc că mi-ai păstrat sănătatea mintală, Cami! a spus Hazel, făcându-mi cu mâna. Data viitoare când n-avem clienţi o să-ţi pun nişte chestii în urechi.

— Nu, am zis eu şi am deschis uşa.

Am pornit motorul Ştrumfului şi Trenton a venit în fugă lângă maşină. Mi-a făcut semn să dau geamul jos. După ce am deschis fereastra, s-a aplecat înăuntru şi m-a sărutat pe buze.

— N-aveai de gând să-ţi iei la revedere? m-a întrebat el.

— Scuze, i-am zis. Mi-am cam pierdut antrenamentul la toată chestia asta.

Trenton mi-a făcut cu ochiul.

— Şi eu. Dar n-o să ne ia mult.

Mi-am mijit ochii.

— Când ai fost ultima oară într-o relaţie?

Expresia de pe faţa lui Trenton era una aproape indescifrabilă.

— Acum câţiva ani. Ce? a făcut el.

Am lăsat privirea în jos şi m-a pufnit râsul, iar Trent m-a luat de bărbie, obligându-mă să-l privesc în ochi.

— Nu ştiam că ai ieşit vreodată cu cineva.

— În ciuda părerii tuturor, sunt capabil să fiu bărbatul unei singure femei. Doar că trebuie să fie femeia potrivită.

Am zâmbit subtil.

— Eu de ce n-am ştiut aşa ceva? Cred că tot

campusul ar fi trebuit să vorbească despre asta.

— Pentru că era ceva nou.

M-am gândit o clipă, apoi am făcut ochii mari.

— Era Mackenzie?

— Pentru vreo patruzeci şi opt de ore, a spus Trenton.

Ochii i s-au întunecat, apoi s-a uitat brusc din nou la mine. S-a aplecat şi m-a sărutat uşor pe gură.

— Ne vedem mai încolo? a întrebat el.

Am dat din cap, am închis geamul şi am plecat din parcare. Am ajuns la Red un sfert de oră mai târziu. Drumurile nu se îmbunătăţiseră şi m-am întrebat dacă şi la Red avea să fie mişcarea la fel de slabă ca şi la Skin Deep.

Maşinile tuturor angajaţilor, în afară de cea a lui Jorie, erau parcate una lângă alta. Rămăsese un singur loc liber între ele şi maşina lui Hank. Am intrat rapid pe uşa din spate şi mi-am frecat mâinile, grăbindu-mă să ajung la scaunul meu de la barul de est. Hank şi Jorie stăteau pe partea cealaltă. Se îmbrăţişau şi se sărutau mai mult decât în mod obişnuit.

— Cami! a zis Blia cu un surâs.

Gruber şi Kody stăteau împreună, iar Raegan era aşezată vizavi de mine. Am simţit imediat că era cu fundul în sus, dar n-am îndrăznit să-ntreb de ce, atâta vreme cât Kody era prin preajmă.

— Credeam că nu eşti aici, Jorie, am zis. Nu ţi-am văzut maşina.

— Am venit cu Hank, a spus ea, cu un zâmbet jucăuş. Faptul că mă aduce cu maşina e un avantaj

în plus să ne cuplăm.

Am ridicat din sprâncene.

— Da? am zis eu, apoi m-am ridicat în picioare şi am deschis braţele. A zis da? V-aţi mutat împreună?

— Da! au spus amândoi într-un glas, apoi amândoi s-au aplecat peste tejghea şi m-au îmbrăţişat.

— Ura! Felicitări! le-am spus.

Eram prinsă între ei şi simţeam cum colegii de la Red, deşi îi consideram familia mea de la muncă, în ultima vreme îmi fuseseră mai apropiaţi decât adevărata mea familie.

Toţi ceilalţi i-au îmbrăţişat şi felicitat. Cred că aşteptaseră să ajung şi eu, înainte de a face anunţul, astfel încât să ne spună tuturor în acelaşi timp.

Hank a scos mai multe sticle de vin – chestii de calitate din rezerva personală – şi a început să toarne în pahare. Cu toţii sărbătoream, în afară de Raegan. M-am aşezat lângă ea după o vreme şi am înghiontit-o.

— Ce s-a întâmplat, Ray? am întrebat-o încet.

A zâmbit uşor.

— Drăguţ tatuaj.

— Mulţumesc, am zis, apoi m-am răsucit şi i-am arătat şi micul cercel din nas. Mi-am pus şi asta.

— Taică-tu o să se transforme într-un tigru.

— Spune tot, am zis.

Ea a oftat.

— Scuze. N-am chef să stric petrecerea.

M-am strâmbat la ea.

— Ce ai păţit?

— Se întâmplă din nou, a zis ea, cu umerii lăsaţi. Brazil are alte treburi. Mi-a spus destul de clar că preferă să stea cu colegii de la frăţie şi la petreceri cu jucătorii de fotbal decât cu mine. A organizat petrecerea tipei ăleia, Abby, la el în apartament, luna trecută şi pe mine nu m-a invitat. Am aflat aseară de la Kendra Collins. Adică... pe bune? Azi ne-am certat rău de tot. A zis aproape aceleaşi lucruri pe care le-a spus data trecută.

Am ridicat din sprânceană.

— Ce porcărie, Ray.

Ea a dat din cap şi şi-a coborât privirea la mâinile strânse în poală, pe urmă, pentru o fracţiune de secundă, s-a uitat la Kody. A râs scurt şi amar.

— Tata îl place mult pe Brazil. Tot ce aud acasă e că – s-a încruntat şi şi-a dres vocea ca să semene cu cea a tatălui ei – Jason Brazil va fi acceptat la Academia Navală într-o secundă. Jason Brazil va fi un candidat potrivit pentru trupele SEAL... bla bla bla. Tata crede că Jason va fi un soldat de nădejde.

— Nu lăsa asta să-ţi întunece judecata. Mie mi se pare că vrea să-l trimită la Academia Navală ca să scape de el.

Raegan a izbucnit în râs, dar apoi o lacrimă i s-a scurs pe obraz. Şi-a pus capul pe umărul meu. Am luat-o în braţe şi petrecerea din apropiere a murit instantaneu. Kody şi-a făcut apariţia lângă Raegan.

— Ce-ai păţit? a întrebat el, cu o îngrijorare

autentică în privire.

— Nimic, a spus ea şi s-a şters repede la ochi.

Kody părea rănit.

— Mie poţi să-mi spui, ştii bine. Îmi pasă dacă suferi.

— Nu pot să vorbesc cu tine despre asta, a zis ea, strâmbându-se.

Kody şi-a pus degetul mare sub bărbia lui Raegan şi i-a ridicat capul, să-l privească.

— Vreau doar să fii fericită. E singurul lucru de care îmi pasă.

Raegan s-a uitat în ochii lui mari şi verzi, apoi s-a aruncat la pieptul lui şi l-a luat în braţe. El a tras-o aproape şi a mângâiat-o pe păr cu mâna lui enormă. A sărutat-o pe tâmplă, apoi a ţinut-o aşa în braţe, fără să spună niciun cuvânt.

M-am ridicat şi m-am dus la ceilalţi, în timp ce Kody şi Raegan îşi trăiau momentul lor.

— Frate, asta înseamnă că s-au împăcat? a întrebat Blia.

Am scuturat din cap.

— Nu. Dar măcar sunt din nou prieteni.

— Kody e un băiat atât de bun, a zis Jorie. O să-şi dea ea seama în cele din urmă.

Mi-a bâzâit telefonul. Era Trenton.

— Alo? am răspuns.

— Nenorocitul de Intrepid nu vrea să pornească. Poţi tu să mă iei de la muncă?

— Acum ai terminat? am întrebat şi m-am uitat la ceas.

— Eu şi Cal mai discutam câte ceva.

— Bine… trebuie să ajung totuşi până acasă să

mă schimb pentru muncă.

S-a făcut linişte.

— Trenton?

— Da? Adică, da, desigur. Scuze, am nervi. Are motor din ăla de 2, 7 litri, deci ştiam eu că o să… n-ai nici cea mai vagă idee despre ce vorbesc eu aici, nu-i aşa?

Am zâmbit, chiar dacă el nu mă vedea.

— Nu. Dar vin într-un sfert de oră.

— Bravo. Mulţumesc, iubito. Nu te grăbi. Drumurile sunt proaste.

Am privit telefonul după ce am închis. Îmi plăcea la nebunie felul în care îmi vorbea. Micile porecle. Mesajele. Zâmbetul lui, cu gropiţa aceea uimitoare din obrazul stâng.

Jorie mi-a făcut cu ochiul.

— Cred că era un tip la telefon.

— Scuze, trebuie să plec. Ne vedem diseară.

Toată lumea mi-a făcut cu mâna şi şi-a luat la revedere, iar eu m-am repezit la Ştrumf, aproape luând o trântă pe gheaţă când m-am oprit. Reflectoarele înalte erau aprinse şi străpungeau întunericul. Ploaia îngheţată mă înţepa când îmi atingea pielea şi bătea în maşinile parcate, cu un sunet discret. Nu-i de mirare că Trenton zicea că drumurile sunt proaste. Nici nu-mi amintesc când am mai avut atâtea precipitaţii, aşa de timpuriu.

Ştrumful s-a împotrivit pentru câteva clipe, înainte să pornească, dar, la numai câteva minute după apelul lui Trenton, conduceam cu grijă înapoi către Skin Deep. Acesta mă aştepta afară, îmbrăcat cu jacheta lui pufoasă bleumarin şi cu

braţele încrucişate. A venit lângă portiera mea şi m-a privit de parcă aştepta ceva.

Am deschis geamul maşinii pe jumătate.

— Urcă!

A scuturat din cap.

— Hai, Cami! Ştii că am şi eu un fix.

— Renunţă la el, am zis.

— Trebuie să conduc eu, a zis el, tremurând.

— N-ai încredere în mine?

A scuturat din cap din nou.

— N-are deloc de-a face cu încrederea. Pur şi simplu… nu pot. Mă ia de cap.

— Bine, bine, am zis, am sărit peste consolă şi am aterizat în scaunul din dreapta.

Trenton a deschis portiera şi a urcat, frecându-și mâinile.

— Rahat, ce frig e! Hai să ne mutăm în California!

A regretat aceste cuvinte de îndată ce le-a rostit şi m-a privit fix, şocat şi plin de remuşcări.

Voiam să-i spun că e în regulă, dar mă copleşiseră vina şi ruşinea. T.J. nu mă contactase de săptămâni întregi, dar, lăsând la o parte perioada respectuoasă de timp în care am aşteptat înainte de a începe o nouă relaţie, povestea era jignitoare – şi pentru T.J., şi pentru Trenton.

Am scos două ţigări din pachetul meu şi le-am băgat în gură pe amândouă. Le-am aprins simultan. Trenton a luat una dintre ele şi a tras un fum. Când a parcat în faţa apartamentului meu, s-a răsucit către mine.

— Nu voiam…

— Ştiu, am zis. Chiar e-n regulă. Hai s-o lăsăm baltă.

Trenton a dat din cap, în mod evident uşurat că n-aveam de gând să fac scandal pentru asta. Nu voia să recunoască faptul că aveam lucruri neterminate cu T.J., aşa cum nici eu nu voiam. Ne prefăceam că suntem orbi şi era mult mai confortabil aşa.

— Pot să te rog totuşi ceva?

Trenton a dat din cap, aşteptându-mi rugămintea.

— Nu le spune nimic deocamdată fraţilor tăi! Ştiu că Thomas, Taylor şi Tyler nu prea sunt în oraş, dar nu sunt pregătită să port această discuţie cu Travis data viitoare când vine pe la Red. Ştie despre T.J. Doar că…

— Nu, înţeleg. În privinţa lui Travis, lucrurile rămân la fel. Dar îşi va da seama că se întâmplă ceva.

Am zâmbit.

— Dacă îi spui că lucrezi cu mine, n-o să fie surprins mai târziu.

Trenton a chicotit şi a dat din cap.

Am fugit amândoi până la uşa apartamentului şi eu am descuiat. Am intrat şi Trenton a închis uşa în urma lui. Am dat drumul centralei de apartament şi m-am îndreptat către dormitor, dar s-a auzit o bătaie la uşă. Am încremenit şi m-am întors încet pe călcâie. Trenton s-a uitat la mine, aşteptând să-i spun cine ar putea fi. Am ridicat din umeri.

Înainte ca vreunul dintre noi să ajungă să

deschidă, persoana de pe partea cealaltă a lovit violent cu pumnul. Am tresărit şi am ridicat din nou din umeri, cu putere. Când s-a lăsat din nou tăcerea, m-am uitat prin vizor.

— La naiba! am şoptit, uitându-mă în jur. E tata.

— Camille! Deschide dracului uşa asta! a urlat el.

Vorbea împleticit. Băuse.

Am apăsat pe clanţă, dar, înainte să trag de uşă, tata a dat buzna şi s-a năpustit direct asupra mea. M-am dat înapoi şi m-am oprit când m-am lovit cu spatele de cadrul uşii care dădea în hol.

— M-am săturat de tâmpeniile tale, Camille! Crezi că nu ştiu ce ai de gând? Crezi că nu-ţi văd lipsa de respect?

Trenton a venit imediat lângă mine, cu braţul între tata şi mine, punându-şi mâna pe pieptul tatii.

— Domnule Camlin, vă rog să vă daţi în spate. Acum.

Avea glasul calm, dar ferm.

Surprins să mai vadă pe altcineva înăuntru, tata s-a dat înapoi doar pentru o clipă, pe urmă s-a apropiat de Trenton.

— Cine mama dracului te crezi? E o problemă personală, aşa că ieşi naibii de aici! a zis el şi a făcut un semn brusc cu capul către uşă.

Am scuturat din cap şi l-am rugat din priviri pe Trenton să nu mă lase singură. Tata mă bătuse la fund când eram copil şi mă pocnise o dată sau de două ori, dar mama fusese mereu acolo, ca să-i distragă atenţia şi chiar să-i redirecţioneze furia

asupra ei. Era prima dată când îl vedeam devenind violent fizic din şcoala elementară, pentru că mama, în sfârşit, îi ţinuse piept şi îi spusese că data viitoare când va bea, va fi ultima – şi el ştia ce înseamnă asta.

Trenton s-a încruntat şi şi-a lăsat bărbia în jos, cu aceeaşi expresie pe faţă ca atunci când se pregătea să-şi atace un duşman.

— Nu vreau să mă bat cu dumneavoastră, domnule, dar dacă nu ieşiţi imediat, o să vă oblig eu.

Tata s-a repezit la Trenton şi amândoi au căzut peste măsuţa de lângă canapea. Veioza s-a prăbuşit pe jos odată cu ei. Pumnul tatii a zburat prin aer, dar Trenton l-a evitat şi s-a năpustit să-l imobilizeze.

— Nu! Opriţi-vă! Tată! Încetează! am ţipat eu.

Ei se băteau, iar eu mi-am pus mâinile la gură.

Tata s-a desprins de Trenton şi s-a ridicat, venind apăsat către mine. Trenton s-a ridicat şi el şi l-a apucat. L-a tras înapoi, dar tata şi-a continuat drumul către mine. Privirea din ochii tatii era monstruoasă şi, pentru prima oară, mi-am dat seama prin ce a trecut mama. Era îngrozitor să fii victima acestei furii.

Trenton l-a trântit pe tata la podea şi s-a ridicat deasupra lui.

— Stai! Dracului! Aici!

Tata gâfâia, dar s-a sculat din nou în picioare, încăpăţânat. Se bălăngănea când vorbea.

— O să te omor, nenorocitule. Apoi o să-i arăt şi ei ce înseamnă să nu mă respecte.

Foarte rapid, atât de rapid încât aproape că nici n-am văzut, Trenton s-a dat în spate şi i-a tras tatii un pumn în nas. Sângele a sărit peste tot şi tata s-a dat înapoi şi a căzut pe burtă, lovind podeaua atât de tare încât s-a cutremurat. Totul a plutit în linişte şi nemişcare pentru câteva secunde. Tata nu mişca, doar zăcea acolo, cu faţa în jos.

— Ah, Dumnezeule! am zis şi m-am dus la el într-un suflet.

Mi-era teamă că murise, nu pentru că mi-ar fi fost dor de el, dar pentru că Trenton ar fi intrat în bucluc. L-am tras pe tata de umăr până l-am răsucit cu faţa în sus. Sângele îi curgea dintr-o rană care-i spărsese nasul. Capul i-a căzut într-o parte. Era inconştient.

— Ah, slavă Cerului. Trăieşte, am spus.

Mi-am acoperit gura şi m-am uitat la Trenton.

— Îmi pare atât de rău. Îmi pare *atât* de rău.

El s-a aşezat în genunchi. Nu-i venea să creadă.

— Ce mama naibii s-a întâmplat?

Am clătinat din cap şi am închis ochii. Dacă fraţii mei aflau despre asta, urma să înceapă războiul.

17

— O, Doamne! a spus mama când a deschis uşa. Ce-ai făcut, Felix? Ce s-a întâmplat?

Tata a gemut.

Ne-a ajutat să-l cărăm pe canapea, apoi şi-a

dus mâinile la gură. A alergat să aducă o pernă şi o pătură şi l-a acoperit. M-a îmbrăţişat.

— A băut, i-am spus.

S-a îndepărtat de mine şi a încercat să respingă veştile cu un zâmbet îngrijorat.

— Nu mai bea. Ştii bine asta.

— Mamă, am zis. Miroase-l. E beat.

Şi-a aruncat privirea spre soţul ei şi şi-a dus degetele tremurânde la gură.

— A venit la mine acasă. M-a atacat.

S-a uitat brusc la mine cu ochii căscaţi.

— Dacă nu era Trent acolo, mamă… era hotărât să mă usuce în bătaie. Trent a trebuit să-l ţină şi tot voia să dea în mine.

Mama s-a uitat din nou la tata.

— Era supărat că n-ai venit la prânz. Apoi a început să se certe cu Chase. O, Doamne. Familia asta se duce naibii.

S-a întins şi i-a tras perna de sub cap. Ţeasta i-a pocnit de braţul canapelei. L-a lovit odată cu perna, apoi încă o dată.

— Să te ia naiba! a strigat ea.

Am prins-o de mâini, iar ea a scăpat perna şi a început să plângă.

— Mamă? Dacă băieţii află că Trent a făcut asta… mi-e teamă că vin să-i ceară socoteală.

— Mă descurc, iubito. Nu-ţi face griji pentru mine, a zis Trenton şi a întins mâna către mine.

M-am ferit de el.

— Mamă?

Ea a dat din cap.

— O să am eu grijă. Promit.

Mi-am dat seama din privirea ei că vorbea serios. S-a uitat din nou la tata, aproape rânjind.

— Mai bine plecăm, am zis şi i-am făcut semn lui Trenton.

— Ce mama dracului? a spus Coby, care şi-a făcut apariţia de pe holul întunecat şi a venit în living.

Nu avea pe el decât o pereche pe pantaloni scurţi. Avea ochii grei şi somnoroşi.

— Coby, am spus. Ascultă-mă. N-a fost vina lui Trent.

— Am auzit, a zis Coby şi s-a încruntat. Chiar te-a atacat?

Am dat din cap.

— E beat.

Coby şi-a ridicat privirea la mama.

— Ce ai de gând să faci?

— Poftim? a întrebat ea. Ce vrei să spui?

— A atacat-o pe Camille. E om în toată firea, în gâtu' mă-sii, şi a sărit la fiica ta, care are 22 de ani. Ce mama naibii ai de gând să faci?

— Coby, l-am avertizat eu.

— Lasă-mă să ghicesc, a spus el. O să-l ameninţi că-l părăseşti şi apoi o să rămâi. Aşa cum faci mereu.

— De data asta nu mai sunt atât de sigură, a zis mama.

L-a privit o vreme, apoi l-a lovit din nou cu perna.

— Tâmpitule! a spus ea, cu glas răguşit.

— Coby, te rog să nu zici nimic, l-am implorat. N-avem nevoie de încă un conflict între familiile

Maddox şi Camlin.

Coby s-a uitat urât la Trenton, apoi a dat din cap către mine.

— Îţi sunt dator.

Am oftat.

— Mulţumesc.

Trenton a condus până acasă la tatăl său, a tras pe alee şi a lăsat Ştrumful cu motorul pornit.

— Doamne, Cami. Încă nu-mi vine să cred că l-am pocnit pe taică-tu. Îmi pare rău.

— Nu-ţi cere scuze, am zis şi mi-am acoperit ochii cu mâna. Umilinţa era prea greu de suportat.

— Facem Ziua Recunoştinţei acasă anul ăsta. Adică, aşa facem în fiecare an, dar de data asta gătim. Curcan adevărat. Sos. Desert. Tot ce trebuie. Poate vii şi tu.

Am izbucnit în plâns, iar Trenton m-a luat în braţe.

Mi-am tras nasul şi mi-am şters ochii, apoi am deschis portiera.

— Trebuie să mă duc la muncă.

Am ieşit, Trenton la fel, lăsând portiera deschisă. M-a luat în braţe ca să mă încălzească.

— Mai bine nu te duci. Stai aici cu mine şi cu tata. Ne uităm la westernuri vechi. O să fie cea mai plictisitoare seară din viaţa ta.

Am clătinat din cap.

— Trebuie să muncesc. Trebuie să-mi găsesc o ocupaţie.

Trenton a dat din cap.

— Bine. O să vin şi eu cât de repede pot.

Mi-a luat faţa în palme şi m-a sărutat pe frunte.

M-am îndepărtat de el.

— Nu poţi veni diseară. Dacă fraţii mei află ce s-a întâmplat…

Trenton a râs scurt.

— Nu mi-e frică de fraţii tăi. Nici de toţi trei în acelaşi timp.

— Trent, sunt familia mea. Uneori sunt nişte tâmpiţi, dar doar pe ei îi am. Nu vreau să păţească nimic, aşa cum nu vreau să păţeşti nici tu.

Trenton m-a îmbrăţişat, de data asta tare de tot.

— Nu mai sunt ei tot ce ai.

Mi-am îngropat faţa la pieptul lui.

M-a sărutat pe creştetul capului.

— În plus, ăsta e un lucru cu care nu te pui.

— Care? am întrebat şi m-am lipit cu obrazul de pieptul lui.

— Familia.

Am înghiţit în sec, apoi m-am ridicat pe vârful picioarelor şi l-am sărutat pe buze.

— Trebuie să plec.

M-am suit în Ştrumf pe scaunul şoferului şi am trântit portiera.

Trenton m-a aşteptat să deschid geamul, înainte să-mi răspundă.

— Bine. O să stau diseară acasă. Dar o să-l rog pe Kody să fie cu ochii pe tine.

— Te rog să nu-i spui ce s-a întâmplat, l-am implorat eu.

— Nu-i zic. Ştiu că o să-i spună lui Raegan, şi ea o să-i spună lui Hank, iar apoi vor afla şi fraţii tăi.

— Exact, am zis, remarcând cu plăcere că mai observă cineva cât de tare simte Hank nevoia să mă ocrotească. Ne vedem mai târziu.

— E în regulă dacă vin pe la tine după ce ajungi acasă?

M-am gândit la asta o clipă.

— Poţi să fii acolo când ajung acasă?

— Speram să spui asta, a zis el şi a zâmbit cu subînţeles. O să fiu în camioneta tatii.

Trenton a rămas în curte şi m-a privit cum ies cu spatele de pe alee. Am ajuns la Red şi m-am bucurat că era cea mai aglomerată duminică seară din ultima vreme. Gerul dăuna grav tatuajelor, dar în mod clar nu şi băuturii, flirtului şi dansului. Fetele încă purtau bluze fără mâneci şi rochiţe, iar eu clătinam din cap la fiecare tipă care intra pe uşă dârdâind. Am muncit până la epuizare, desfăcând beri şi preparând cocktailuri, o schimbare bine-venită faţă de ziua plictisitoare de la Skin Deep, apoi m-am dus acasă. După cum promisese, Trenton stătea în camioneta arămie a lui Jim, chiar lângă locul meu de parcare.

M-a condus înăuntru şi m-a ajutat să curăţăm haosul pe care l-am lăsat în urmă când l-am cărat pe tata la Jeep. Bucăţile din veioză zdrăngăneau şi se bălăngăneau când le-am aruncat în tomberon. Trenton a sprijinit măsuţa de cafea pe picioarele ei rupte.

— O să repar mâine asta.

Am dat din cap, apoi m-am retras la mine în cameră. Trenton mă aştepta în pat, în vreme ce eu m-am spălat pe faţă şi pe dinţi. Când m-am băgat

sub pături lângă el, m-a tras lângă trupul lui aproape gol. Rămăsese doar în boxeri şi se afla la mine în pat doar de câteva minute, dar aşternuturile erau deja calde. Am tremurat, iar el m-a strâns şi mai tare în braţe.

După câteva clipe de tăcere, Trenton a oftat.

— M-am tot gândit la cina de mâine seară. Cred că ar mai trebui să aşteptăm un pic. Mi se pare că… habar n-am. Mi se pare că ar trebui să mai aşteptăm.

Am dat din cap. Nici eu nu voiam ca prima noastră întâlnire să fie marcată de evenimentele de azi.

— Hei, a şoptit el, cu o voce joasă şi ostenită. Desenele astea de pe pereţi. Tu le-ai făcut?

— Da, am zis.

— Sunt bunicele. De ce nu-mi desenezi şi mie ceva?

— Nu prea mai fac asta.

— Ar trebui să te apuci. Ai operele mele pe pereţi, a zis el, cu ochii la câteva desene înrămate.

Unul era o schiţă în creion a mâinilor mele, puse una peste alta, cu degetele care purtau pe ele primul meu tatuaj. Celălalt era un desen în cărbune care reprezenta o fată foarte slabă ţinând în mână un craniu, pe care trebuia să mi-l tatuez când îl termina.

— Mi-ar plăcea să-mi dai câteva dintre desenele tale.

— Poate, am zis şi m-am aşezat mai bine în pernă.

Niciunul dintre noi n-a mai spus nimic după

asta. Respiraţia lui Trenton a devenit egală, iar eu am adormit cu obrazul lipit de pieptul lui, care se ridică şi cobora într-un ritm lent.

* * *

În fiecare seară din următoarea săptămână şi jumătate, camioneta lui Jim a devenit o prezenţă nelipsită în parcarea de lângă apartamentul meu. Deşi ar fi trebuit să-mi fac griji că fraţii mei ar putea veni peste mine să mă bată la cap sau să-mi fie teamă că tata s-ar putea întoarce, nu m-am simţit niciodată mai în siguranţă. După ce şi-a reparat Intrepidul, Trenton a început să vină la Red aproape de ora închiderii şi să mă conducă la Jeep.

Dis-de-dimineaţă, de Ziua Recunoştinţei, stăteam întinsă cu spatele la Trenton, iar el mă mângâia uşor pe braţ.

Mi-am tras nasul şi mi-am şters o lacrimă care era gata să-mi cadă. Tata încă locuia acasă. Cei care ştiam ce se întâmplase am hotărât să nu le spunem şi celorlalţi fraţi şi, ca să păstrăm liniştea cel puţin până după Ziua Recunoştinţei, am preferat să sărbătoresc în altă parte.

— Îmi pare rău că eşti supărată. Mi-aș dori să pot face ceva în sensul ăsta, a zis Trenton.

— Sunt tristă pentru mama. Este prima Zi a Recunoştinţei când nu ne vedem. Nu crede că e corect ca el să fie acolo şi eu nu.

— De ce nu-l dă afară? a întrebat Trenton.

— S-a gândit şi la asta. Dar nu voia să-i supere pe băieţi de sărbători. A încercat mereu să facă tot

ce e mai bun pentru noi.

— Asta nu e bine pentru niciunul dintre voi. Nimeni n-are de câştigat din situaţia asta. Ar trebui să-l dea afară pe uşă şi să te lase să-ţi petreci Ziua Recunoştinţei în familie.

Buzele au început să-mi tremure.

— Băieţii vor da vina pe mine, Trent. Ştie ea ce face.

— N-or să întrebe de tine?

— N-am mai fost la prânzul în familie de săptămâni întregi. Mama crede că tata nu-i va lăsa să pună prea multe întrebări.

— Hai la mine acasă, Cami. Te rog. Vin toţi fraţii mei.

— Toţi? am întrebat.

— Da. E prima dată când ne strângem toţi de când a plecat Thomas la muncă.

Am scos un şerveţel din cutia de pe noptieră şi mi-am şters nasul.

— M-am oferit deja să lucrez la bar. Suntem doar Kody şi cu mine.

Trenton a oftat, dar n-a mai insistat.

Când a răsărit soarele, Trenton m-a sărutat de la revedere şi s-a dus acasă. Eu am mai dormit o oră şi apoi m-am trezit forţat. La bucătărie, am dat de Raegan care îşi făcea nişte ouă. Pentru o clipă, m-am aşteptat să-l văd pe Kody, dar era doar ea, cu un aer rătăcit.

— Te duci diseară la părinţii tăi? am întrebat-o.

— Da. Îmi pare rău că ai rămas tu să munceşti.

— Eu m-am oferit.

— De ce? N-o să se oftice taică-tu?

— E prima Zi a Recunoştinţei pentru Hank şi Jorie în casa lor şi, da, Felix deja s-a ofticat.

— Ah, ce frumos din partea ta, a zis ea, în timp ce punea în farfurie omleta din fetuşi de găină. Vrei şi tu? m-a întrebat ea, deşi ştia răspunsul.

M-am strâmbat.

— Deci, a zis ea, îndesându-şi o furculiţă plină cu mâncare în gură. Trenton s-a mutat practic la tine.

— El doar… vrea să fie sigur că sunt în regulă.

— Ce vrea să însemne chestia asta? a întrebat ea şi s-a uitat la mine dezgustată.

— Să zicem că Felix a trecut pe aici weekendul trecut, după ce m-am întors de la întâlnirea angajaţilor. Şi să zicem că a încercat să mă snopească în bătaie.

Reagan a îngheţat cu furculiţa în aer, iar privirea i-a trecut de la confuzie, la şoc şi apoi la furie.

— Poftim?

— Trenton era aici. Dar eu nu prea… mai vorbesc cu tata şi cu nimeni din familie, de altfel.

— Cum? a zis şi s-a înfuriat din ce în ce mai tare. De ce nu mi-ai spus şi mie? s-a lamentat ea.

— Pentru că tu exagerezi. Ca în acest moment.

— Şi cum ar trebui să reacţionez, mai precis? Felix a fost la noi în apartament, a sărit la tine – ce mama naibii o fi însemnând asta – şi tu te-ai hotărât să nu-mi spui? Şi eu locuiesc aici!

M-am încruntat.

— Ai dreptate. Doamne, Ray. Îmi pare rău. Nici nu m-am gândit că ai fi putut veni acasă şi el ar fi

fost aici.

Şi-a pus palma, hotărâtă, pe bar.

— Trent stă aici diseară?

Am clătinat din cap şi am ridicat din sprâncene.

— Nu, îi vine familia în vizită.

— Nu te las singură.

— Ray…

— Tacă-ţi fleanca! Vii acasă la părinţii mei, cu mine.

— Nici nu mă gândesc…

— Ba da, şi o să-ţi placă, drept pedeapsă că nu mi-ai spus că psihopatul de taică-tu, ăla care o bate pe maică-ta, a dat buzna la noi în apartament şi te-a atacat şi este încă în libertate!

— Mama îl ţine sub control. Nu ştiu ce a făcut, dar tata nu s-a întors, iar Colin, Chase şi Clark habar n-au ce s-a întâmplat.

— Trent l-a pocnit bine?

— Sunt destul de sigură că i-a spart nasul, am zis eu, cu o tresărire.

— Bravo! a strigat ea. Fă-ţi bagajul! Plecăm în 20 de minute.

M-am supus şi mi-am adunat câteva lucruri într-o geantă. Am pus bagajele în portbagajul maşinii lui Raegan şi, chiar când ea a început să dea în marşarier ca să iasă din parcare, mi-a sunat telefonul. L-am ridicat şi m-am holbat la ecran.

— Ce e? a făcut Raegan, cu ochii ba la mine, ba la drum. E Trent?

Am scuturat din cap.

— T.J. Spera că-l pot duce mâine la aeroport.

Raegan s-a încruntat.

— Nu poate taică-su sau altcineva?

— „Nu pot”, am zis eu, scriindu-i răspunsul.

I-am dat drumul în poală.

— S-ar strica multe lucruri dacă aş face asta.

Raegan m-a bătut uşor pe genunchi.

— Bravo, fată.

— Nu-mi vine să cred că e în oraş. Era sigur că nu va putea veni acasă de Ziua Recunoştinţei.

Telefonul mi-a zbârnâit din nou. M-am uitat la el.

— Ce spune? a întrebat Raegan.

— „Ştiu la ce te gândeşti, dar n-am ştiut până acum câteva zile că o să vin acasă”, am zis eu, citind mesajul cu voce tare.

Raegan a strâns din ochi şi m-a privit cum scriu un răspuns scurt.

— „Nu mai înţeleg nimic”.

— Nu ştiu ce legătură are Eakins cu munca lui, dar probabil acesta e adevărul.

— Ce te face să spui asta? a întrebat ea.

— Pentru că altfel n-ar veni aici.

Când am ajuns la Raegan, părinţii ei au fost surprinşi, dar bucuroşi să mă vadă şi m-au primit cu braţele deschise. M-am aşezat la masa din bucătărie, în timp ce Sarah o necăjea pe Raegan, povestind cât de greu i-a fost să se despartă de păturica ei, iar Raegan povestea întâmplări cu Bo, tatăl ei. Casa era decorată în roşu, alb şi albastru, steaguri ale Americii şi steluţe. Pe pereţi, aveau înrămate fotografii alb-negru, din timpul carierei militare a lui Bo.

Raegan şi părinţii ei mi-au făcut cu mâna când am plecat să-mi fac tura. Parcarea de la Red Door era cam goală, iar puţinii clienţi n-au stat prea mult. M-am bucurat că eram singura barmaniţă. De-abia am strâns suficient bacşiş cât să merite faptul că am muncit în seara aceea.

Trenton mi-a dat vreo zece mesaje, în care mă ruga în continuare să trec pe la el. Jucau domino şi apoi se uitau la un film. Mi-am imaginat cum ar fi să mă cuibăresc pe canapeaua tatălui lor cu Trenton şi am fost un pic geloasă pe Abby că a apucat să petreacă puţin timp cu familia Maddox. Într-un fel, îmi doream să fiu acolo mai mult decât orice pe lume.

Când mi-am verificat mesajele după închidere, am văzut că Trenton îmi scrisese că Travis şi Abby s-au despărţit. Chiar când credeam că nu mai pot suporta o altă dezamăgire, telefonul a sunat şi numele lui Trenton a apărut pe ecran.

— Alo? am răspuns.

— Mă simt îngrozitor, a spus el încet.

Părea teribil de trist.

— Nu cred că pot scăpa de aici în seara asta. Travis e într-o stare destul de proastă.

Mi-am înghiţit nodul din gât.

— E-n regulă.

— Nu. N-are cum să fie.

Am încercat să zâmbesc.

— Te poţi revanşa mâine.

— Îmi pare atât de rău, Cami. Nici nu ştiu ce să zic.

— Spune-mi că te vezi cu mine mâine.

— Mă văd cu tine mâine. Îţi promit.

După ce am încuiat, Kody m-a condus până la maşină. Respiraţia ne strălucea, albicioasă, sub reflectoarele de securitate.

— O Zi a Recunoştinţei cu bine, Cami, a zis Kody şi m-a îmbrăţişat.

L-am strâns în braţe cum am putut, în ciuda staturii lui impunătoare.

— Şi ţie la fel, amice.

— Transmite-i şi lui Raegan.

— O să-i transmit.

Kody a început să scrie un mesaj imediat ce a plecat de lângă mine.

— Presupun că nu e Ray, am spus.

— Nu, a strigat el. E Trenton. M-a pus să-i dau mesaj după ce te las la Jeep.

Am zâmbit şi am sărit pe scaunul şoferului. Mi-aş fi dorit să fiu în drum către el.

Când am ajuns înapoi la Sarah şi la Bo, ferestrele erau luminate. Mă aşteptaseră cu toţii. Am coborât din Jeep şi am trântit portiera. Aproape că ajunsesem la uşa de la intrare când o maşină a parcat chiar lângă bordură. Am încremenit. Nu era o maşină pe care s-o fi recunoscut.

Din ea a coborât T.J.

— Ah, Doamne, am spus şi am dat afară aerul pe care-l ţinusem în plămâni. M-ai speriat de moarte.

— Eşti nervoasă?

Am ridicat din umeri.

— Un pic. De unde ştiai unde sunt?

— Mă pricep să găsesc oameni.

Am dat scurt din cap.

— Trebuie să recunosc asta.

Privirea lui T.J. s-a îmbunat.

— Nu pot sta mult. Voiam doar să... nici măcar nu ştiu de ce sunt aici. Voiam doar să te văd.

Eu n-am răspuns şi el a continuat.

— M-am gândit foarte mult la noi doi. În unele zile, cred că putem face relaţia să meargă, dar apoi mă trezesc la realitate.

Am ridicat din sprânceană.

— Ce vrei de la mine, T.J?

— Vrei adevărul? a întrebat el.

Am dat din cap, iar el a continuat.

— Sunt un nemernic egoist şi te vreau numai pentru mine... chiar dacă ştiu că n-am timp să-l petrec cu tine. Nu te vreau cu el. Nu te vreau cu nimeni. Încerc să mă comport ca un om în toată firea, dar m-am săturat să ţin totul în mine, Cami. Mi-e teamă de mine. Poate dacă te-ai muta în California? Nu ştiu.

— Nu ne-am vedea nici atunci. Uită-te la ultimul weekend pe care l-am petrecut acolo. Eu nu sunt prioritatea ta.

Nu m-a contrazis. Nici măcar nu mi-a răspuns. Dar trebuia să-l aud spunând-o.

— Nu sunt, nu-i aşa?

Şi-a ridicat bărbia, iar blândeţea din ochi i-a dispărut.

— Nu, nu eşti. Niciodată n-ai fost şi ştii bine asta. Dar nu din cauză că nu te iubesc. Pur şi simplu aşa stau lucrurile.

Am oftat.

— Mai ţii minte când am venit în California şi-am zis că am un sentiment care nu-mi trece? Tocmai a dispărut.

T.J. a dat din cap, a privit în jur şi a încercat să-mi priceapă spusele. S-a întins către mine, m-a sărutat pe colţul gurii, apoi s-a întors la maşină şi a demarat. Când luminile stopurilor au dispărut după colţ, am aşteptat să mă cuprindă o senzaţie de goliciune, sau să mă bufnească lacrimile, sau să mă doară cumva. Nu s-a întâmplat nimic. Era posibil să nu mă fi lovit încă. Sau poate că nu mai eram îndrăgostită de el de multă vreme. Poate că mă îndrăgosteam de altcineva.

Raegan a deschis uşa, înainte să bat, şi mi-a oferit o sticlă de bere.

— E Vinerea Neagră! a spus Sarah de pe canapea şi a zâmbit.

Bo avea şi el o bere şi m-a primit înăuntru.

— Mai puţin de cinci săptămâni până la Crăciun, am spus şi am ridicat berea ca să dau noroc cu Raegan şi Bo.

Gândul unui Crăciun petrecut de una singură mă îmbolnăvea de stomac. Hank va închide Red, deci nu va exista varianta mersului la serviciu. M-am întrebat cum le va explica Felix ruptura asta băieţilor.

Poate că nu va avea ocazia. Poate că mama îl va da afară şi peste toate se va aşeza uitarea, ca să mă pot întoarce acasă.

Am stat în living şi am pălăvrăgit pentru o vreme, apoi Raegan şi cu mine ne-am cocoţat în patul ei roz şi dantelat. Afişe cu Zac Efron şi Adam

Levine acopereau pereţii. După ce ne-am schimbat în pijamale şi ne-am pus şosete, ne-am aşezat pe spate şi ne-am rezemat cu picioarele de peretele din spatele tăbliei, încrucişându-le. Raegan şi-a ciocnit sticla de a mea.

— La mulţi ani, colega, a zis ea şi şi-a ridicat bărbia ca să ia o înghiţitură.

— Şi ţie la fel, am spus.

Mi-a zbârnâit telefonul. Era Trenton, care mă întreba dacă am ajuns acasă.

Am scris: „Rămân cu Raegan la părinţii ei. În seara asta”.

El a răspuns: „Bravo. Mi-ai luat o piatră de pe inimă. Mi-am făcut griji pentru tine toată ziua”.

I-am trimis o feţişoară care face cu ochiul, pentru că nu ştiam ce să-i mai scriu, apoi am lăsat telefonul să cadă pe saltea, lângă capul meu.

— Trenton sau T.J? a întrebat Raegan.

— Dumnezeule, când o spui aşa, sună oribil.

— Se întâmplă să cunosc situaţia. Cine era?

— Trenton.

— Nu îţi faci griji că T.J. e în oraş?

— E ceva foarte ciudat. Tot mă aştept să-mi dea un mesaj în care să-mi spună că a auzit toate zvonurile porcoase despre Trent şi mine.

— E un oraş mic. Probabil se va întâmpla.

— Sper că treaba care l-a adus aici să-l ţină departe de discuţiile cu oricine.

Raegan a ciocnit din nou cu mine.

— Pentru lucruri imposibile.

— Mulţumesc, am spus şi am băut restul berii din câteva înghiţituri.

— Nu e ca şi cum ar fi prea multe detalii porcoase, nu-i aşa?

M-am crispat Trenton nu era nici vreun virgin, nici vreun timid, deci în mod clar am fost mai mult decât surprinsă că în niciuna dintre nopţile pe care şi le-a petrecut în patul meu n-a încercat să mă dezbrace.

— Poate că ar trebui să-i spui că sunt nişte prezervative fosforescente în noptiera ta, rămase de la petrecerea de burlăciţe a Audrei, a zis ea şi a mai luat o gură de bere. Întotdeauna e o replică bună de spart gheaţa.

Am chicotit.

— Am şi normale.

— A, desigur. Magnum. Pentru colosul lui T.J.

Am izbucnit amândouă în râs până când au început să mă doară fălcile şi m-am relaxat. Am oftat, apoi m-am răsucit şi mi-am pus capul pe pernă. Raegan m-a imitat, dar în loc să se pună pe o parte, s-a aşezat pe burtă, cu braţele sub piept.

A aruncat o privire prin cameră.

— Mi-era dor să vorbim despre băieţi aici.

— Cum e? am întrebat-o.

Raegan şi-a mijit ochii la mine şi a zâmbit, curioasă.

— Ce să fie?

— Să ai genul ăsta de copilărie. Eu nu-mi pot închipui cum ar fi să-mi doresc să mă duc înapoi în trecut. Nici măcar pentru o zi.

Raegan a strâmbat din gură.

— Mă întristează când spui asta.

— Nu trebuie. Acum sunt fericită.

— Ştiu, a spus ea. Meriţi asta, ştii bine. Nu te mai gândi că nu meriţi.

Am oftat.

— Încerc.

— T.J. ar trebui să te lase să spui secretul. Nu e normal să-ţi pună povara asta pe umeri. Mai ales acum.

— Ray?

— Da?

— Noapte bună.

18

Sâmbătă de dimineaţă, la prima oră, Trenton mi-a dat un mesaj că e la mine la uşă, aşa că am sărit de pe canapeaua mică şi i-am deschis.

— Am şi sonerie, să ştii, i-am zis.

S-a încruntat, apoi şi-a scos haina şi a agăţat-o pe spătarul celui mai apropiat scaun.

— Păi unde trăim? În 1997?

M-a prins şi am căzut amândoi pe canapea, cu mine deasupra lui.

— Tare, am zis, cu ochii la buzele lui.

S-a aplecat şi m-a sărutat, apoi şi-a ridicat privirea.

— Unde e Ray?

— Cu Brazil. Sunt la o întâlnire. De asta a plecat mai devreme de la muncă.

— Păi ieri nu se certau?

— De aici şi întâlnirea.

Trenton a dat din cap.

— Sunt eu nebun sau era mai fericită cu Kody?

— Simte că asta e a doua ei şansă cu Jason, aşa că încearcă să înlăture toate neplăcerile, cred. A zis că în seara asta rămâne la el acasă.

S-a ridicat şi m-a luat cu el.

— Ţi-ai scris referatul?

— L-am scris, am spus şi mi-am ridicat bărbia. Şi tema de la statistică.

— Ah! a zis Trenton, luându-mă în braţe. E şi frumoasă, şi deşteaptă!

— Nu mai fi atât de surprins, nemernicule! m-am prefăcut eu jignită.

Trenton şi-a întors şapca roşie de baseball cu cozorocul la spate, iar eu am chicotit când a început să mă sărute mărunt pe gât. Când ne-am dat seama – în acelaşi timp – că suntem singuri şi aşa o să fim toată noaptea, mi-a pierit râsul de pe buze.

Trenton s-a înclinat şi s-a uitat fix la buzele mele timp de o clipă, apoi şi-a lipit gura de gura mea. Sărutul a fost diferit de toate cele dinainte. A fost lent, plin de sens. Chiar mă ţinea în braţe de parcă era pentru prima oară. Dintr-odată m-au cuprins emoţiile şi nu ştiam de ce.

S-a împins scurt cu şoldurile în mine şi mă întrebam dacă nu cumva a fost în imaginaţia mea. M-a sărutat din nou, de data asta mai ferm, şi respiraţia i-a devenit sacadată.

— Doamne, te doresc atât de rău.

Mi-am trecut degetele peste tricoul lui, l-am apucat de margine şi apoi i l-am tras peste cap. Dintr-o singură mişcare, tricoul lui Trenton a dispărut, iar pielea lui goală şi caldă era lipită de

mine. Limba lui se împletea cu a mea, iar eu i-am mângâiat pielea catifelată, de data aceasta oprindu-mă pe spatele lui.

Trenton s-a sprijinit pe coate, să nu se lase pe mine, dar tot îi simţeam umflătura din pantaloni cum mă apăsa pe bazin. Se mişca reţinut, însă îmi dădeam seama că vrea să scape de jeanşi, aşa cum voiam şi eu. Mi-am încolăcit picioarele în jurul lui, prinzându-mi gleznele sub fundul lui. El a gemut şi mi-a şoptit undeva, aproape de gură.

— Nu aşa voiam să o fac.

M-a sărutat din nou.

— Voiam să te scot la cină mai întâi.

— Iubita ta e barmaniţă şi lucrează în toate serile acceptabile pentru o întâlnire. O să facem o excepţie, am spus.

Trenton s-a smuls imediat de lângă mine, studiindu-mi faţa.

— Iubita?

Mi-am acoperit gura cu o mână şi am simţit cum faţa îmi ia foc.

— Iubita? a făcut Trenton din nou, iar de data asta a sunat mai degrabă ca o întrebare, nu ca o replică stânjenitoare.

Am închis ochii şi mi-am dus mâna de la gură la frunte, prinzându-mă de păr.

— Nu ştiu de ce am zis asta. Aşa mi-a ieşit.

Mutra lui Trenton a trecut de la confuzie la surprindere şi a zâmbit apreciativ.

— Eu sunt de acord, dacă îţi convine şi ţie.

Am surâs.

— Într-un fel, chestia asta e mai marfă decât o

întâlnire.

M-a privit îndelung.

— Camille Camlin e a mea. Ce nebunie.

— Nu chiar. Era de aşteptat.

A scuturat încet din cap.

— Nici n-ai tu idee.

A zâmbit larg.

— Iubita mea e foarte sexy!

Şi-a lipit gura de a mea şi mi-a tras tricoul peste cap. Am rămas în sutienul meu cel roşu. Şi-a întins mâna pe spatele meu şi mi l-a desfăcut. Mi-a tras bretelele în jos pe braţe, apoi m-a sărutat de o mie de ori pe gât şi pe piept. Cu blândeţe, Trenton mi-a luat un sân în mână şi a început să-l sărute şi să-l lingă până când m-am excitat atât de tare, încât i-am strâns şoldurile între coapsele mele.

Mi-am lăsat capul pe braţul canapelei, iar el a continuat să mă lingă şi să mă sărute în jos pe abdomen. Cu ambele mâini, mi-a scos jeanşii şi am rămas în chiloţii de dantelă, negru cu roşu. A dat din cap şi şi-a ridicat privirea la mine.

— Dacă ştiam că porţi chestii din astea, n-aş mai fi aşteptat atât.

— Deci fă-ţi treaba, am zis eu zâmbind.

După câteva tentative eşuate de a ne mişca pe canapea, Trenton a oftat.

— La naiba, a zis el ridicându-se în picioare cu mine încolăcită în jurul mijlocului său şi m-a dus în dormitor.

Atunci am auzit voci înfundate dincolo de uşă, care s-a deschis mai apoi, dată de perete.

Raegan avea obrajii mânjiţi de rimel şi purta

cea mai frumoasă rochie roz de cocktail pe care o văzusem vreodată.

— Nu pricepi! a ţipat ea. Nu mă poţi duce la o petrecere şi apoi să mă laşi singură toată seara, ca să bei cu tovarăşii tăi din frăţie direct din butoi!

Brazil a trântit uşa.

— Puteai să vii şi tu mine acolo, dar ai fost cu fundul în sus şi ofticată tot timpul!

Trenton a încremenit cu spatele la Raegan şi Brazil. Eu m-am bucurat, pentru că îmi acoperea goliciunea sânilor cu capul.

Raegan şi Brazil s-au holbat la noi câteva secunde, apoi Raegan a început să plângă şi a fugit la ea în cameră. Brazil s-a dus după ea, dar mai întâi l-a bătut pe Trenton prieteneşte pe umăr.

Trenton a oftat şi m-a coborât din braţe. S-a întins spre canapea ca să-mi culeagă tricoul, în timp ce eu mi-am pus sutienul. Raegan şi Brazil încă urlau pe când noi ne îmbrăcam cu tricourile. Nu voiam deloc ca telenovela asta să fie fundalul pentru prima noastră noapte împreună şi mi-am dat seama că nici Trenton nu voia aşa ceva.

— Îmi pare rău, am zis.

Trenton s-a hlizit.

— Iubito, fiecare clipă din ce-am făcut împreună a fost minunată. N-ai de ce să-ţi ceri scuze.

S-a auzit uşa camerei lui Raegan, iar ea a strigat:

— Unde te duci?

Brazil ieşise valvârtej. Ea a fugit după el şi s-a postat între el şi uşă.

— Nu pleci nicăieri!

— N-o să ascult cum mă baţi la cap toată noaptea!

— Nu mă asculţi deloc! De ce nu vrei să pricepi ce-ţi spun? Am putea fi bine-mersi dacă am…

— Tu nu vrei să ascult ce spui! Tu vrei să mă opun! Mai erau şi alţi oameni în jurul tău la petrecere, Ray! Când o să te obişnuieşti cu ideea că nu sunt proprietatea ta?

— Nu asta vreau, eu…

— Dă-te la o parte din uşă! a ţipat el.

M-am încruntat.

— Brazil, nu ţipa aşa la ea. Aţi băut amândoi şi…

Brazil s-a răsucit, mai furios decât îl văzusem vreodată.

— Nici de tine n-am nevoie să-mi spui ce să fac, Cami!

Trenton a făcut un pas în faţă, iar eu mi-am pus mâna pe umărul lui.

— Nu-ţi spun ce să faci, am zis.

Brazil a arătat cu toate degetele către Raegan.

— Ea ţipă la mine. Asta e-n regulă, să înţeleg? Voi, femeile, sunteţi toate la fel, ce naiba! Noi suntem mereu personajele negative!

— N-a spus nimeni că eşti personajul negativ, Jason, calmează-te, am zis.

— Ba da! Eu am spus că-i personajul negativ! s-a răstit Raegan.

— Ray… am avertizat-o eu.

— Aşa deci, eu sunt personajul negativ? a zis Brazil şi s-a bătut cu ambele mâini pe piept. Nu eu

sunt aia dezbrăcată pe jumătate, cu Trenton pe aici, când aseară îşi săruta fostul gagic la tine pe peluză!

Raegan a oftat, iar eu am încremenit. Brazil a părut la fel de surprins că a spus asta ca noi, ceilalţi.

Trenton s-a foit agitat, apoi şi-a mijit ochii către Brazil.

— N-ai niciun haz, prietene.

Brazil s-a albit la faţă. Furia i se risipise şi fusese înlocuită de remuşcări.

Trenton m-a privit.

— Vorbeşte numai prostii, nu-i aşa?

— Dumnezeule, Cami, îmi cer scuze, a spus Brazil. Mă simt ca un imbecil acum.

Raegan l-a împins cât colo.

— Asta pentru că eşti imbecil!

S-a dat într-o parte.

— Greşeala mea! Ieşi dracului de aici!

Trenton nu şi-a luat deloc ochii de la mine. Raegan a trântit uşa, apoi s-a apropiat de Trenton şi de mine. Furia îi dispăruse, dar ochii injectaţi şi rimelul împrăştiat pe faţă o făceau să arate ca regina psihopată a balului.

— Te-am auzit când ai parcat, dar nu mai intrai odată. Aşa că m-am uitat pe fereastră şi am văzut… ce am văzut. I-am povestit lui Brazil, a recunoscut ea, cu privirea în podea. Îmi pare rău.

Trenton a râs scurt şi s-a strâmbat scârbit.

— La naiba, Raegan. Îţi pare rău că am aflat? E grozav.

Raegan şi-a înclinat capul, hotărâtă să

lămurească lucrurile.

— Trent, am văzut cum T.J. o implora pe Cami să-l primească înapoi. Dar ea l-a refuzat. Aşa că el… a sărutat-o de rămas-bun. Nici măcar n-a fost un sărut adevărat, a zis ea şi a ridicat din umeri. A fost un sărut pe obraz.

— Gata, Ray. N-am nevoie de ajutorul tău, am spus.

M-a mângâiat pe umăr. Avea faţa tumefiată, iar rimelul i se întinsese peste tot în jurul ochilor şi pe obraji. Mi-era milă de ea.

— Îmi pare rău că am…

M-am uitat urât la ea şi am văzut cum se cocoşează. A dat din cap şi apoi s-a dus la ea în cameră.

Trenton se uita la mine cu coada ochiului, în mod clar încercând să îşi ţină nervii în frâu.

— Ai auzit ce-a zis? l-am întrebat.

Şi-a pus cum trebuie şapca şi şi-a tras cozorocul peste ochi.

— Mda.

Tremura.

— Nu mi-am sărutat fostul iubit pe peluza lui Raegan. N-a fost vorba de aşa ceva, deci poţi să-ţi ştergi imaginea asta din cap.

— De ce nu mi-ai spus? a întrebat el, cu vocea gâtuită.

Am întins braţele în lateral.

— N-a fost nimic de spus.

— Altcineva şi-a pus buzele pe tine. Mi se pare că aveai ce să-mi spui, Camille.

M-am crispat toată.

— Nu-mi mai spune Camille când eşti ofticat. Parcă eşti Colin. Sau tata.

Ochii lui Trenton s-au aprins de mânie.

— Să nu mă compari pe mine cu ei. Nu-i corect.

Mi-am încrucişat braţele.

— Cum de-a ştiut că o să fii acolo? Tot mai vorbeşti cu el? a întrebat el.

— Habar n-am de unde a aflat. Asta l-am întrebat şi eu. N-a vrut să-mi spună.

A început să se plimbe în sus şi-n jos, de la uşa de intrare până la pragul holului. Îşi tot aranja şapca, s-a scărpinat pe ceafă şi s-a oprit preţ de o clipă să-şi pună mâinile în şold şi să scrâşnească din maxilar. Apoi a luat-o de la capăt.

— Trenton, opreşte-te.

A ridicat degetul arătător. Nu-mi dădeam seama dacă se aţâţa sau încerca să se calmeze. S-a oprit, apoi a făcut câţiva paşi către mine.

— Unde stă?

Am dat ochii peste cap.

— În California, Trent. Ce-ai de gând să faci? Să te urci în avion?

— Poate că da! a urlat el.

Tot trupul i s-a încordat şi tremura când a ţipat la mine. Venele de pe gât şi de pe tâmple i s-au ridicat la suprafaţă.

Eu n-am tresărit, dar Trenton s-a dat câţiva paşi înapoi. S-a speriat şi el că a luat-o razna.

— Te simţi mai bine? l-am întrebat.

S-a aplecat şi s-a prins de genunchi. A tras de câteva ori aer în piept, apoi a dat din cap.

— Dacă te mai atinge o dată – s-a ridicat şi s-a uitat fix în ochii mei – îl omor.

Şi-a luat cheile şi a trântit uşa în urma lui.

Am rămas nemişcată o clipă, nevenindu-mi să cred, apoi m-am dus la mine în dormitor. Raegan stătea pe hol, lângă uşa mea, şi mă ruga din ochi s-o iert.

— Nu acum, am zis şi am trecut pe lângă ea.

Am închis uşa şi m-am aruncat cu faţa în jos pe pat.

Uşa s-a deschis cu un scârţâit, apoi a urmat o tăcere grea. Am tras cu ochiul de sub pernă. Raegan se foia agitată în prag, cu buza de jos tremurând şi cu mâinile la piept.

— Te rog? m-a implorat ea.

Am strâmbat din buze şi am ridicat pătura. I-am făcut semn să vină în pat. S-a strecurat repede sub aşternuturi, apoi s-a ghemuit lângă mine. Am acoperit-o cu pătura şi am ţinut-o în braţe. Iar ea a plâns până când a adormit.

***

M-am trezit cu o bătaie discretă la uşă. Raegan a intrat cu un platou de clătite, unse cu unt de arahide şi sirop de arţar. Din mijlocul grămezii, răsărea o scobitoare cu un steag alb făcut dintr-un şerveţel pe care scria ÎMI PARE RĂU, COLEGA TA DE APARTAMENT E O VACĂ.

Avea ochii obosiţi şi mi-am dat seama că ea suferă mai mult decât mine pentru ce a făcut. Iertarea nu era ceva uşor pentru cineva ca mine.

Când o acordam, mai rar sau mai des, dădeam cuiva şansa de a mă răni şi pentru a doua oară. Cei mai mulţi oameni nu meritau să investesc sentimente în ei. Şi asta nu din cauza copilăriei mele, ci era adevărul adevărat. Aveam încredere în puţini oameni şi erau încă şi mai puţini cei în care aş fi avut încredere din nou, iar Raegan se afla pe primul loc în ambele liste.

Am chicotit şi m-am ridicat în şezut, apoi i-am luat farfuria din mâini.

— Nu trebuia să faci asta.

A ridicat un deget, a ieşit din cameră pentru câteva secunde, apoi s-a întors cu un păhărel cu suc de portocale. Mi l-a pus pe noptieră, apoi s-a aşezat pe podea, cu picioarele încrucişate. Avea faţa curată, părul periat şi era îmbrăcată cu o pijama dungată de flanel, nou-nouţă.

A aşteptat până am băgat prima îmbucătură în gură, apoi a zis:

— Nu mi-ar fi trecut prin cap nici într-un milion de ani că Jason o să spună ceva, dar asta nu-i o scuză. N-ar fi trebuit să-i zic nimic. Ştiu cum vorbesc între ei băieţii la sediul frăţiei studenţeşti şi ar fi trebuit să mă ducă mintea şi să nu le dau motiv de bârfă. Îmi pare foarte rău. O să vin azi cu tine la Skin Deep şi-o să-i explic.

— Ai explicat deja, Ray. Cred că dacă vii la noi la muncă şi insişti, faci mai rău.

— Bine, atunci îl aştept după ce termină.

— O să fii la lucru până atunci.

— La naiba! Trebuie să repar chestia asta.

— Nu ai cum s-o repari. Eu am greşit. Acum

Trent zice că vrea să se ducă în California şi să-l omoare pe T.J.

— Păi, T.J. n-ar fi trebuit să vină acasă la părinţii mei şi să te sărute. Ştie că eşti cu Trent. Indiferent ce crezi tu, T.J. e la fel de vinovat.

Mi-am acoperit faţa.

— Nu vreau să-l rănesc... nici pe el, nici pe altcineva. Nu vreau să fac nimănui probleme.

— Trebuie să-i laşi să şi le rezolve singuri.

— Scenariul ăsta mă înspăimântă.

Raegan s-a întins şi mi-a luat mâna într-a ei.

— Mănâncă-ţi clătitele. Şi apoi hopa sus, că Skin Deep se deschide în patruzeci de minute.

Am luat o gură şi am mestecat înciudată, chiar dacă era cel mai gustos lucru pe care îl mâncasem în ultima vreme. Nu m-am omorât cu mâncatul, iar apoi m-am dus să fac duş. Am ajuns la salon cu zece minute întârziere, dar nu mai conta, pentru că şi Hazel şi Trenton întârziau şi mai mult. Calvin era acolo, pentru că uşa de la intrare era descuiată, computerul era pornit, la fel şi luminile, dar nici măcar nu s-a obosit să mă întâmpine.

Zece minute mai târziu, Hazel a intrat pe uşă, încotoşmănată cu multe pulovere şi înfăşurată într-o eşarfă groază, de un roz intens, cu picăţele negre. Purta ochelari cu rame negre şi colanţi negri, cu cizme.

— M-am săturat de iarnă! a zis ea şi s-a năpustit în atelierul ei.

Peste încă zece minute a sosit şi Trenton. Purta canadiana lui bleumarin cu capse, jeanşi, bocanci şi îşi pusese şi o căciulă cenuşie, trasă pe-o

ureche. Nu şi-a scos ochelarii de soare şi s-a dus valvârtej la el în atelier.

Am ridicat din sprâncene.

— Bună dimineaţa, am zis pentru mine însămi.

Peste alte zece minute, uşa s-a deschis din nou, clopoţelul a sunat şi în încăpere a intrat un tip înalt şi slab. Avea cercei mari şi negri în urechi şi era tatuat pe fiecare centimetru de piele pe care i-l puteam vedea de la bărbie în jos. Avea părul lung, ţepos, blond şi despicat la vârfuri, iar restul şaten-deschis. Afară, temperatura era probabil sub zero grade, însă el purta tricou şi bermude.

S-a oprit chiar lângă uşă şi s-a uitat fix la mine, cu ochii lui verzi-căprui, migdalaţi.

— ’neaţa, a zis. Nu te supăra, dar tu cine mama dracului eşti?

— Nu mă supăr, am spus. Eu sunt Cami. Dar tu cine mama naibii eşti?

— Eu sunt Bishop.

— Era momentul să apari. Calvin întreabă de tine de vreo două luni.

A zâmbit.

— Serios?

S-a apropiat de recepţie şi s-a sprijinit pe coate.

— Eu sunt şmecherul pe aici. Nu ştiu dacă te uiţi sau nu la emisiuni cu tatuaje, dar am apărut într-un episod anul trecut şi acum călătoresc destul de mult, am joburi peste tot. E ca şi cum îmi câştig pâinea fiind în vacanţă. Uneori, totuşi, mă simt singur…

Trenton a venit la recepţie, a luat o revistă şi a

început s-o răsfoiască, având ochelarii de soare tot la ochi.

— E luată, imbecilule. Du-te şi pregăteşte-ţi atelierul. Aparatul tău a făcut pânze de păianjen.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, a spus Bishop şi ne-a lăsat singuri.

S-a dus în atelierul lui, aflat în capătul celălalt al culoarului.

Trenton a mai dat câteva pagini, a aruncat revista pe masă, apoi a plecat.

M-am ţinut după el, mi-am încrucişat braţele şi m-am sprijinit de cadrul uşii.

— O, nici să nu te gândeşti. Nu ai dreptul să-l alungi pe Bishop şi apoi să nu mă bagi în seamă.

S-a uitat la mine, aşezat pe scaunul fără spătar de lângă fotoliul pentru clienţi, dar nu-i puteam vedea ochii din cauza ochelarilor de soare.

— M-am gândit că n-o să vorbeşti cu mine, a zis el, morocănos.

— Scoate-ţi ochelarii, Trenton. E enervant ca dracu'.

Trenton a şovăit, apoi şi-a scos ochelarii Ray-Ban, arătându-şi ochii roşii.

M-am îndreptat de spate.

— Eşti bolnav.

— Într-un fel. Mahmur. Am băut Maker's Mark cât a încăput, până la patru dimineaţa.

— Măcar ai ales o marcă decentă de whisky ca să demonstrezi cât de tâmpit eşti.

Trenton s-a încruntat.

— Deci… să-l aud.

— Ce anume?

— Discursul cu „hai să fim prieteni”.

Mi-am încrucişat din nou braţele şi am simţit cum îmi ia foc faţa.

— Credeam că te-ai făcut de rahat azi-noapte... n-am ştiut că îl şi mănânci.

— Numai iubita mea poate face o astfel de analogie şi poate rămâne la fel de sexy.

— Ah, serios? Iubita ta? Că mi s-a părut că tocmai mi-ai cerut să mă despart de tine!

— Nu cred că oamenii se mai despart după liceu, Cami... a zis el şi şi-a dus mâna la tâmplă.

— Te doare capul? l-am întrebat eu.

Apoi am luat un măr din coşul cu fructe de plastic de pe masa de lângă uşă şi i l-am aruncat în cap.

S-a ferit.

— Haide, Cami! Ce naiba!

— Am nişte veşti pentru tine, Trenton Maddox! am zis eu şi am smuls o banană din castron. N-o să omori pe nimeni pentru că s-a atins de mine, decât dacă nu vreau să fiu atinsă! Şi chiar şi atunci, eu voi fi aceea care va comite crima! Ai priceput?

Am aruncat cu banana în el, iar el a blocat-o cu mâinile încrucişate şi a făcut-o să ricoşeze pe podea.

— Hai, iubito, mă simt ca naiba, a gemut el.

Am luat o portocală.

— Nu vei mai pleca de la mine de acasă în goană şi nici nu-mi vei mai trânti de pereţi nenorocita aia de uşă!

I-am azvârlit-o direct în cap şi mi-am nimerit ţinta.

A încuviinţat şi a ridicat mâinile, în încercarea de a se proteja.

— Bine! Bine!

Am luat un ciorchine de struguri de plastic.

— Şi primul lucru pe care mi-l vei spune după ce te-ai comportat ca un adevărat nesimţit nu va fi o invitaţie să te părăsesc, cretinule şi beţivule!

Am urlat în gura mare ultimele trei cuvinte, subliniind fiecare silabă. Am aruncat cu strugurii, pe care el i-a prins în dreptul abdomenului.

— O să-ţi ceri scuze şi după aia o să fii superdrăguţ cu mine tot restul zilei şi-o să-mi cumperi gogoşi!

Trenton s-a uitat în jurul lui, la podea şi la toate toate fructele azvârlite, apoi a oftat, ridicându-şi privirea la mine. Un zâmbet obosit i-a luminat toată faţa.

— Te iubesc, naiba să te ia!

L-am privit îndelung, surprinsă şi flatată.

— Mă-ntorc imediat. O să-ţi aduc un pahar cu apă şi o aspirină.

— Şi tu mă iubeşti! a strigat el după mine, pe jumătate în glumă.

M-am oprit, m-am răsucit şi m-am întors în cameră. M-am dus lângă el, m-am suit pe el şi l-am mângâiat pe ambii obraji. M-am uitat prelung în ochii lui roşietici şi am zâmbit.

— Şi eu te iubesc.

A surâs larg, privindu-mă direct în ochi.

— Vorbeşti serios?

M-am aplecat şi l-am sărutat, iar el s-a ridicat şi a făcut o piruetă cu mine-n braţe.

19

O mare de oameni fericiţi şi beţi au venit la Red Door şi petrecerea s-a dezlănţuit la maximum. Raegan şi cu mine ne agitam la bar, îmbrăcate în rochii metalice şi încălţate cu pantofi cu tocuri. Borcanele cu bacşiş dădeau pe dinafară, iar trupa cânta o versiune foarte reuşită a melodiei „Hungry Like the Wolf”. O coadă imensă de oameni care încercau şi ei să intre înconjura clădirea. Barul era plin şi nici nu părea că treaba se va linişti până la ora închiderii – un Revelion obişnuit.

— Da! a zis Raegan, dând din cap pe ritmul muzicii. Îmi place la nebunie cântecul ăsta!

Am aprobat-o şi am turnat un cocktail în pahar.

Trenton, Travis şi Shepley şi-au croit drum prin mulţime către bar, iar eu m-am simţit instantaneu fericită.

— Ai ajuns! am zis.

Am luat berile din frigider, am scos capacele şi le-am pus pe bar.

— Ţi-am zis că ajung, a spus Trenton.

S-a aplecat peste tejghea şi m-a sărutat pe buze. M-am uitat la Travis.

— Ai spus ceva?

— Nu.

Mi-a făcut cu ochiul. Un tip de la coada din spatele lui Trenton a cerut un Jack cu Cola, iar eu am început să prepar băutura şi m-am străduit să nu mă holbez când am văzut că Trenton se îndepărtează. Sărbătorile erau mereu distractive şi

mie îmi plăcea să lucrez când era foarte aglomerat, dar, pentru prima dată, mi-am dorit să fi fost de cealaltă parte a barului.

Băieţii au găsit o masă liberă şi s-au aşezat. Shepley şi Trenton păreau să se simtă bine, dar Travis sorbea din bere şi încerca să se prefacă, de fapt, că nu era trist. Dar nu-i ieşea deloc.

— Jorie! am strigat. Ai grijă de masa aia, să fie plină cu bere şi shoturi.

Am umplut o tavă, iar ea le-a dus-o.

— Da, doamnă, a zis ea, dând din fiind pe muzică.

O roşcată voluptuoasă s-a apropiat de masa fraţilor Maddox şi l-a îmbrăţişat pe Trenton. M-a cuprins un sentiment ciudat şi stânjenitor. Nu ştiu ce era exact, dar nu mi-a plăcut. A vorbit cu el câteva clipe, apoi s-a aşezat între cei doi fraţi. Avea acea privire plină de speranţă pe care am văzut-o la multe tipe care vorbeau cu Travis. În curând, mulţimea mi-a obturat priveliştea. Am luat banii din mâna cuiva şi i-am dat băutura şi restul. Câţiva dolari mi s-au rostogolit în borcanul cu bacşiş şi am început să pregătesc următoarea comandă. Raegan şi cu mine ştiam că noaptea asta ne va asigura chiria pe următoarele trei luni.

Trupa s-a oprit din cântat, iar cei care stăteau la bar s-au uitat în jurul lor. Solistul a început numărătoarea inversă de la 10 la 1 şi toată lumea a numărat odată cu el. Fetele se împingeau prin mulţime şi se grăbeau să fie alături de iubiţii lor pentru primul sărut de pe noul an.

— Cinci! Patru! Trei! Doi! Unu! La mulţi ani!

Benzi aurii şi argintii şi baloane au căzut din tavan, chiar la miezul nopţii. Am ridicat privirea, mândră de Hank. Pentru un bar dintr-un orăşel de provincie, se întrecea mereu pe sine. M-am uitat la masa lui Trenton şi am văzut cum roşcata îşi lipise buzele de ale lui. Mi s-a făcut rău şi, pentru o fracţiune de secundă, mi-am dorit să sar peste tejghea şi s-o dau jos de pe el.

Brusc, Trenton a apărut în faţa mea. M-a observat cum mă uitam la masă şi a zâmbit.

— Voia să se combine cu Travis înainte să ajungă el aici.

— Toate vor, am zis şi am răsuflat uşurată.

Să-i ia naiba pe fraţii Maddox, cu asemănarea lor tulburătoare.

— La mulţi ani, iubito, a zis Trenton.

— La mulţi ani, am spus şi eu, în timp ce ofeream berea persoanei care o comandase.

El a dat din cap într-o parte şi mi-a făcut semn să vin mai aproape. M-am înclinat peste bar, iar el m-a sărutat uşor, cuprinzându-mi ceafa cu mâna. Avea buzele calde, moi şi minunate, apoi, când mi-a dat drumul, m-am simţit puţin ameţită.

— Acum sunt blestemat, a zis Trenton.

— De ce? am întrebat.

— Pentru că tot restul anului va trebui să mă ridic la înălţimea acestor prime treizeci de secunde.

Am strâns din buze.

— Te iubesc.

Trenton s-a uitat în spate şi a observat că Travis era din nou singur la masă.

— Trebuie să plec, a zis el, dezamăgit. Şi eu te iubesc. Sunt în echipa de sprijin a părăsiţilor. Mă voi întoarce!

Peste nici măcar un minut, l-am văzut pe Trenton făcându-mi haotic cu mâna. Travis era roşu la faţă. Era supărat şi plecau. I-am făcut şi eu cu mâna şi m-am întors la mulţimea însetată, bucuroasă că am de făcut ceva care să-mi ia gândul de la buzele lui Trenton Maddox.

Când am plecat de la muncă, Trenton m-a aşteptat la ieşirea angajaţilor şi m-a condus la Ştrumf. Şi-a îndesat mâinile în buzunarele jeanşilor cât am deblocat eu portiera. Când m-am pus pe scaunul şoferului, Trenton s-a încruntat.

— Ce e?

— De ce nu mă laşi să te duc acasă?

M-am uitat pe lângă el, la Intrepid.

— Vrei să-ţi laşi maşina aici?

— Vreau să te duc eu acasă.

— Bine. Vrei să-mi explici de ce?

A clătinat din cap.

— Nu ştiu. Pur şi simplu am un sentiment prost în privinţa ta la volan, când pleci spre casă. Mă zgândăre de câte ori văd că te urci în maşină.

L-am privit preţ de o secundă.

— Te-ai gândit vreodată să vorbeşti cu cineva? Despre ce s-a întâmplat?

— Nu, a spus el, dispreţuitor.

— Mi se pare că eşti încă neliniştit. Te-ar putea ajuta.

— N-am nevoie de psihologi, iubito. Trebuie doar să conduc eu până acasă.

Am ridicat din umeri şi am trecut pe scaunul din dreapta.

Trenton a băgat cheile în contact şi şi-a pus mâna pe coapsa mea cât timp a aşteptat să se încălzească motorul.

— Travis m-a întrebat despre tine în seara asta.

— Da?

— I-am spus că încă eşti cu prietenul tău din California. Aproape mi s-a făcut rău când am zis asta.

M-am aplecat şi l-am sărutat pe buze, iar el m-a tras mai aproape.

— Îmi pare rău c-a trebuit să-l minţi. Ştiu că e o prostie, dar ar fi început o discuţie pe care nu sunt în stare s-o port deocamdată. Dacă am mai fi avut puţin timp la dispoziţie…

— Nu-mi place să-mi mint fraţii, dar mi-a displăcut profund să-i spun că eşti cu altcineva. M-a făcut să mă gândesc cum ar fi să te pierd. M-a făcut să mă gândesc cum se simte acum Trav.

A scuturat din cap.

— Nu-mi permit să te pierd, Cami.

Mi-am dus degetele la gură şi am dat din cap. Avea încredere în mine şi îşi punea sufletul înaintea mea, iar eu îi ascundeam atât de multe lucruri.

— Poţi să rămâi cu mine în noaptea asta? l-am întrebat.

Mi-a luat mâna şi a dus-o la gură, a întors-o şi mi-a sărutat pielea fină de pe încheietură.

— O să rămân cu tine cât timp o să mă laşi, a

spus, de parcă ar fi trebuit deja să ştiu asta.

A ieşit cu spatele din parcare, apoi a demarat către apartamentul meu. Încruntătura de mai devreme de pe faţa lui Trenton dispăruse total şi acum părea pierdut în gânduri, în timp ce conducea ţinându-mi mâna într-a lui.

— Când o să strâng suficienţi bani, mă gândeam că poate mă ajuţi să-mi găsesc o casă.

Am zâmbit.

— Cu mare plăcere.

— Poate o să-ţi placă atât de mult, încât o să te muţi cu mine.

M-am uitat la el preţ de un moment şi am aşteptat să-mi spună că a glumit, dar el n-a spus asta. În schimb, s-a încruntat.

— Ţi se pare un plan prost?

— Nu. Nu neapărat. Dar mai e mult până acolo.

— Da. Mai ales că am spart un sfert din economii pe fosta iubită a lui Travis.

M-am hlizit.

— Cum? Vorbeşti serios? Cum aşa?

— Seara de poker. Tipa e un fenomen. Ne-a bătut măr.

— Abby?

A dat din cap.

— Jur pe Dumnezeu.

— E marfa rău.

— Presupun. Dacă-ţi plac hoţii.

— Păi… pe câinele ei îl cheamă Crook.

Trenton a izbucnit în râs şi m-a strâns de genunchi chiar când parca. A stins farurile, lăsând în beznă intrarea apartamentului. Am intrat în casă

ţinându-l pe Trenton de mână, apoi am închis uşa cu lanţul.

— Ray nu vine?

Am scuturat din cap.

— Rămâne la Brazil.

— Credeam că s-au despărţit.

— Aşa credea şi ea. Apoi a primit un buchet imens de flori a doua *zi* şi s-a răzgândit.

Am mers cu spatele înspre dormitor, trăgându-l pe Trenton de ambele mâini. Mi-a zâmbit, căci îşi dăduse seama după mutra mea ce aveam de gând.

M-am aşezat în mijlocul camerei şi m-am descălţat. Apoi mi-am dus o mână la spate, mi-am desfăcut fermoarul rochiei şi am lăsat-o să cadă la podea, în jurul gleznelor.

Trenton şi-a descheiat cămaşa albă, apoi şi-a desfăcut cureaua. M-am dus către el, i-am descheiat jeanşii şi i-am tras fermoarul în jos. Ne uitam unul în ochii celuilalt cu acea privire somnoroasă şi serioasă care îmi făcea coapsele să doară. Privirea care însemna că era pe cale să se întâmple ceva minunat.

Trenton s-a înclinat şi de-abia mi-a atins gura cu buzele lui moi şi a coborât apoi pe gât. Când a ajuns la umăr, s-a întors cu privirea la mine. Mi-am trecut mâinile peste pieptul lui, apoi peste abdomen, şi am îngenuncheat. L-am prins de talia jeanşilor şi i-am tras uşor în jos. Boxerii lui negri erau chiar în faţa ochilor mei şi, când Trenton şi-a scos de tot jeanşii, am ridicat privirea către el, am apucat elasticul şi i-am scos şi chiloţii.

Penisul îi era erect în întregime şi m-am bucurat că aveam prezervativele în sertarul noptierei, pentru că era cât se poate de clar că o să avem nevoie de ele.

L-am sărutat pe abdomen şi am urmat drumul de la buric până mai jos. Când i-am luat penisul în gură, şi-a încolăcit degetele în părul meu şi a gemut.

— O, Doamne Dumnezeule.

Mi-am legănat capul înainte şi înapoi şi mi-am ridicat ochii către el. Se uita la mine, cu aceeaşi privire superbă şi serioasă. Mi-am trecut degetele, apoi toată palma, peste pielea lui delicată, pe urmă i-am luat penisul în gură şi mai adânc, făcându-l să geamă şi să strige şi mai tare.

Mi-am mutat mâna pe spatele lui şi i-am prins fundul cu ambele mâini, împingându-l şi mai mult înspre gura mea. Avea degetele încâlcite în părul meu şi, timp de zece minute, a mormăit şi a gemut şi m-a implorat să-l las să mi-o tragă.

Când părea că nu mai poate suporta, m-am îndepărtat şi m-am întins în pat pe spate, cu genunchii desfăcuţi. Trenton m-a urmat, dar în loc să mi se bage între picioare, m-a întors pe burtă şi şi-a lipit pieptul de spatele meu. Avea penisul între fesele mele, iar buzele îi ajunseseră la urechea mea. Şi-a lins arătătorul şi degetul mare şi apoi şi le-a strecurat între saltea şi abdomenul meu, ajungând cu degetele lui umede şi calde până la punctul meu cel mai fierbinte.

Am gemut cât m-a mângâiat şi mi-a sărutat pielea moale din spatele lobului urechii. Când

cearşaful de sub mine era efectiv umed, m-am întins să deschid sertarul. Trenton şi-a dat seama ce vreau şi a făcut o pauză pentru a lua cutia pătrată, pe care a desfăcut-o cu dinţii. Apoi şi-a pus prezervativul.

Când i-am simţit din nou pe spate căldura pieptului şi abdomenului, aproape am înnebunit de plăcere. A băgat o mână sub mine, mi-a ridicat şoldurile şi m-a pătruns uşor şi controlat. Am gemut amândoi, iar eu mi-am arcuit spinarea şi mi-am lipit şoldurile de ale lui, ca să-l las să intre mai adânc în mine.

A început să se mişte înăuntrul meu şi m-am agăţat cu mâinile de cearşafuri. Când m-a atins din nou acolo jos cu degetele, am ţipat de plăcere. Era incredibil să-i simt şoldurile şi coapsele lipite de fundul meu gol şi îl voiam mai adânc, mai aproape, mai tare.

Trenton mi-a îndepărtat şuviţele de păr de pe faţă şi din ochi. Îmi simţeam trupul copleşit de o senzaţie minunată şi intensă. Senzaţia aceasta m-a cuprins şi am ţipat din nou, de parcă un curent electric mi-ar fi traversat trupul.

— La naiba, mai scoate sunetul ăsta, a zis el, printre gâfâieli.

Nici măcar nu ştiam exact ce sunet era ăla, atât de pierdută şi de captivată eram în emoţia momentului. A început să se legene şi mai tare şi fiecare mişcare a sa îmi transmitea şocuri electrice până în vârful degetelor de la picioare. M-a muşcat de ureche, cu fermitate şi blândeţe, exact aşa cum mi-o trăgea. Dinţii lui mi-au eliberat urechea, apoi

şi-a înfipt degetele în şoldurile mele. A gemut, m-a pătruns pentru ultima oară şi a zvâcnit din tot trupul, gâfâind.

S-a prăbuşit lângă mine, zâmbind, cu respiraţia tăiată, cu pielea plină de transpiraţie. Ştiam că şi eu aveam pe faţă aceeaşi expresie înflăcărată şi satisfăcută.

Trenton mi-a dat părul la o parte cu blândeţe.

— Eşti nemaipomenită.

— Poate. Dar cu siguranţă sunt îndrăgostită de tine.

Trenton a râs scurt.

— E o nebunie să mă simt atât de fericit… şi tu eşti la fel de fericită cum sunt eu?

Am zâmbit.

— Cea mai fericită.

Şi de atunci toate au început să se prăbuşească.

20

— Semnează aici şi aici şi eşti liber să pleci, am zis eu.

Landen Freeman a făcut câteva mâzgăleli pe fiecare rând, apoi s-a sprijinit pe coate pe tejghea. Îl văzusem prin campusul de la Eastern State când mă duceam la cursuri, dar nu ne mai întâlniserăm de vreun an şi nu m-a surprins faptul că nu m-a recunoscut.

— La ce oră se închide locul ăsta?

M-a privit fix în ochi şi mi-a aruncat un zâmbet sexy, pe care mi-am imaginat că şi-l

perfecţionează în oglindă încă din vremea pubertăţii.

Am arătat cu pixul către semnul de pe uşă, apoi m-am adâncit în mod intenţionat în acte.

— La 11.

— Te superi dacă trec pe aici? Mi-ar plăcea să te scot la Red Door. Ai fost acolo vreodată?

— Dar tu ai fost? am întrebat eu, oarecum amuzată.

— Câteodată. M-am aglomerat cu 20 de ore semestrul ăsta. Încerc să termin facultatea şi să plec dracului odată de aici.

— Cunosc senzaţia, i-am zis.

— Deci… ce zici, bem ceva împreună?

— Ce să bem? am întrebat.

— O băutură pe care o să ţi-o cumpăr eu.

Trenton a apărut lângă mine, a luat actele şi a început să se uite prin ele.

— Dacă vrei tatuajul făcut cu mâna liberă, Calvin e omul tău, dar el nu vine azi.

Landen a ridicat din umeri.

— N-are importanţă. Nu trebuie să fie făcut cu mâna liberă.

— Vrei să ţi-l fac eu? a întrebat Trenton.

— Da, ţi-am văzut lucrările pe site. Sunt şmechere.

— Ţi-l fac, dar va trebui să încetezi să te mai holbezi la ţâţele iubitei mele.

Mi-am întins gâtul către el. Nu-l prinsesem pe Landen uitându-se la sânii mei nici măcar o dată.

— Ăă… s-a bâlbâit Landen.

— De fapt, mai bine suni şi faci programare la

Cal. Eu am treabă.

Trenton a aruncat în sus formularele, care s-au risipit peste tot în jurul nostru. Şi-a întors cozorocul şepcii într-o parte, iar eu l-am privit, total neimpresionată, până când s-a întors la el în atelier. S-a îndepărtat cu un aer arogant – aşa cum făcea înainte să snopească în bătaie pe cineva.

Landen s-a uitat la mine, apoi pe hol după Trenton, apoi din nou la mine.

— Îmi… îmi pare rău, am spus şi i-am oferit cartea noastră de vizită. Uite numărul salonului. Calvin lucrează miercurea şi joia, doar cu programare.

Landen a luat cartea de vizită.

— Nu ştiam, a zis el şi a zâmbit timid.

Clopoţelul de la uşă a sunat când a plecat, iar eu m-am răsucit pe călcâie şi m-am dus valvârtej în atelierul lui Trenton.

— Ce mama dracului a fost asta?

— Te-a invitat în oraş!

— Aşa, şi?

— Şi? Trebuia să-i trag o mamă de bătaie!

Am oftat şi am închis ochii.

— Trent, m-am descurcat. Nu poţi alunga clienţii de fiecare dată când flirtează cu mine. De-asta m-a angajat Cal.

— *Nu* te-a angajat ca să flirtezi. A angajat…

— O bucăţică sexy care să lucreze la recepţie. O slujbă pe care tu mi-a propus-o, nu uita.

— Nici măcar nu te-a întrebat dacă ai pe cineva, mai întâi! Putea să înceapă cu asta, cretinul ăla.

— Eram stăpână pe situaţie.

— N-am auzit că l-ai fi refuzat…

Am strâmbat din nas.

— Îi evitam întrebarea! Nu puteam să-i închid gura cât timp era în sala noastră de aşteptare! Se numeşte profesionalism.

— Ah, aşa se numeşte?

Mi-am mijit ochii la el.

— Puteai să-i spui că ai un iubit.

— Despre asta e vorba? Că nu mă agăţ de noul meu statut ca de un semn de pe autostradă? Ce-ar fi mai bine să-mi tatuez GAGICA LUI TRENTON pe frunte şi gata?

Expresia i s-a îndulcit şi a început să chicotească.

— Îţi tatuez chestia asta în altă parte bucuros.

M-am încruntat şi m-am întors la recepţie. Trenton a venit în fugă după mine.

— Nu e o idee atât de rea, a zis el, pe jumătate în glumă.

— Nu-mi tatuez numele tău pe mine, i-am spus, dezgustată la gândul că lui îi plăcea ideea.

Trenton îmi colorase deja macii în prima săptămâna a vacanţei de iarnă cu un roşu aprins şi apoi, cu două zile înainte de Crăciun, adăugase un desen tribal şi nişte nori, negru cu verde intens, pe acelaşi braţ. Cu o săptămână înaintea Revelionului, căpătasem un minunat trandafir roşu, cu umbre galbene. Eram pe cale să-mi acopăr toată mâna cu tatuaje şmechere şi elaborate. Începuserăm să numim sesiunile de tatuaje terapia prin durere. Eu vorbeam, iar Trenton mă tatua şi asculta. Îmi

plăcea să-mi petrec cu el timpul astfel, ştiind că voi duce cu mine peste tot aceste opere de artă.

S-a aşezat pe masă şi s-a sprijinit cu palmele pe muşama.

— Poate că o să-ţi tatuez asta într-o bună zi, fără să ştii.

— Poate o să-ţi sparg eu aparatul într-un milion de bucăţele, i-am zis.

— Uau. Vorbeşte serios, a spus el, după care a sărit lângă mine. Îmi pare rău dacă te-ai supărat că l-am pus pe tipul ăla pe fugă. Nu-mi pare rău că l-am alungat, îmi pare rău că te-ai enervat. Totuşi, gândeşte-te. N-aveam de gând să-l tatuez după ce s-a dat la gagica mea. Crede-mă. Aşa e mai bine pentru toată lumea.

— Nu mai fi atât de logic, m-am răstit eu.

Trenton m-a luat în braţe, apoi şi-a îngropat faţa în gâtul meu.

— Aproape că nu-mi pare rău, de fapt, că te-am enervat. Eşti supersexy când te înfurii.

I-am tras în joacă un cot în coaste, iar clopoţelul de la uşă s-a auzit din nou. Colin şi Chase s-au oprit la recepţie, iar Chase şi-a încrucişat braţele.

— Vreţi tatuaje? i-am întrebat.

Nu păreau să se amuze.

Trenton m-a slăbit din îmbrăţişare.

— Cum vă putem ajuta, băieţi?

Colin s-a încruntat.

— Trebuie să vorbim cu Camille. Singură.

Trenton a dat din cap.

— Nu se va întâmpla.

Chase a mijit ochii şi s-a înclinat către noi.

— Face parte din familia noastră. Nu-ţi cerem permisiunea, Maddox.

Trenton a ridicat din sprânceană.

— Ba mi-o cereţi, doar că nu vă daţi încă seama.

Colin a clipit nervos.

— Chase a venit aici ca să discute cu sora lui. E o problemă de familie, Trent. Nu te băga. Camille, afară. Acum.

— Puteţi să vorbiţi cu mine aici, Colin. Ce vreţi?

S-a uitat urât la mine.

— Chiar vrei să discutăm despre asta aici?

— Despre ce vreţi să discutăm? am întrebat, încercând să-mi păstrez calmul.

Eram sigură că, dacă am fi mers afară, Colin sau Chase şi-ar fi pierdut cumpătul şi ar fi izbucnit o ceartă. Era mai sigur să rămân aici.

— N-ai apărut de Ziua Recunoştinţei. Tata a zis că a trebuit să lucrezi. Mă rog. Dar n-ai apărut nici de Crăciun. Locul tău la masă a fost gol şi pe 1 ianuarie. Ce mama dracului se întâmplă, Camille? a întrebat Chase, iritat.

— Am două slujbe şi mă duc şi la cursuri. Aşa au mers lucrurile anul ăsta.

— Ziua tatii e săptămâna viitoare, a zis Chase. Sper să fii acolo, în gâtu' mă-sii.

— Că altfel ce? a zis Trenton.

— Ce pizda mă-tii ai spus acolo, Maddox, s-a răstit Chase.

Trenton a ridicat bărbia.

— Speri să fie acolo, că altfel ce? Ce faci dacă

nu vine?

Chase s-a sprijinit pe masă.

— Vin după ea.

— Ba nu. Nu vii, a spus Trenton.

Colin s-a înclinat şi el, păstrându-şi un ton liniştit.

— O să mai spun asta o singură dată. E o chestiune de familie, Trent. Nu trebuie să-ţi bagi nasul.

Trenton a scrâşnit din maxilar.

— Cami e problema mea. Şi faptul că rataţii ei de fraţi vin la locul ei de muncă încercând s-o intimideze este tot treaba mea.

Colin şi Chase s-au uitat urât la Trenton şi amândoi au făcut un pas în spate. Colin a vorbit primul, aşa cum făcea întotdeauna.

— Camille, vino cu noi afară imediat sau fac praf tot locul ăsta şi-l bat măr şi pe amicul tău.

— Nu sunt amicul ei sunt iubitul ei şi-o să te dau afară înainte să apuci să faci prima mişcare.

Calvin a apărut lângă mine. Am coborât privirea şi am văzut că avea pumnii strânşi.

— Ai spus cumva că vrei să-mi faci salonul praf?

— Cum mă poţi împiedica?

Chase a scuipat pe podea.

— Chase, Doamne Dumnezeule! am strigat. Ce e cu tine?

Trenton m-a ţinut, deşi nu voiam să mă duc nicăieri.

Bishop şi Hazel au ieşit din atelierele lor, curioşi să afle ce e cu larma asta. Bishop s-a dus

lângă Calvin, iar Hazel la capătul rândului şi şi-a încrucişat braţele.

— Poate că nu mă credeţi, dar când unul dintre malacii ăştia o să vă pună la pământ, iar eu o să vă scot ochii cu unghiile, o să pricepeţi de ce mă aflu aici. Dar, vedeţi voi... nu vreau să vă scot ochii, pentru că sunteţi rudele lui Cami. Şi nu vrem s-o rănim. Niciodată. Pentru că acum face parte şi din familia noastră. Şi nu trebuie să-ţi răneşti familia. Deci învăţaţi lecţia asta, ştergeţi-vă încruntăturile de pe feţele alea roşcovane şi duceţi-vă acasă. Când te calmezi, Chase... sun-o pe sora ta. Şi vorbeşte-i frumos. Dacă vrei să mai ai ochi.

— Sau mâini, a completat Trenton. Pentru că dacă mai vorbeşti vreodată cu ea nerespectuos, o să-ţi rup mâinile şi-o să te bat cu ele. Ne-am înţeles?

Colin şi Chase s-au uitat la noi cu prudenţă, de la Trenton la Hazel. Erau depăşiţi numeric şi am citit în ochii lui Colin că nu avea de gând să se pună cu toţi.

Chase m-a privit.

— Te sun mai târziu. Merităm o explicaţie pentru faptul că familia noastră se duce naibii.

Am dat din cap, iar ei s-au răsucit şi au ieşit prin uşile duble. Când am auzit cum Colin porneşte maşina, am coborât privirea, stânjenită.

— Îmi pare foarte rău, Calvin.

— Salonul n-a păţit nimic, puştoaico. Nici noi.

S-a întors la el în birou, iar Hazel a venit la mine, mi-a cuprins mâinile şi m-a luat în braţe.

— Avem noi grijă de tine, a spus ea simplu.

Îmi ţineam privirea în podea, dar când mi-a fost clar că Hazel n-avea de gând să-mi dea drumul, am strâns-o şi eu în braţe.

Bishop ne-a privit o clipă.

— Mulţumesc, am zis.

Bishop a ridicat din sprânceană.

— Eu n-aveam de gând să mă bat. Am venit doar ca să mă uit. S-a întors la el în atelier, iar eu am început să chicotesc.

Hazel mi-a dat drumul şi a făcut un pas în spate.

— Bine. Circul s-a terminat. Întoarceţi-vă la lucru.

A plecat şi ea în atelierul ei.

Trenton m-a tras în braţe şi şi-a lipit buzele de părul meu.

— Or să priceapă în cele din urmă.

Am ridicat privirea înspre el, căci nu ştiam exact ce vrea să spună.

— N-o să-i mai las niciodată să te intimideze.

Mi-am lipit din nou obrazul de pieptul lui.

— Doar asta ştiu ei, Trent. Nici nu pot să-i condamn.

— De ce nu? Ei te condamnă pentru orice. Şi nu sunt roboţi. Sunt oameni în toată firea şi pot alege lucruri diferite. Ei aleg să rămână cu ceea ce ştiu.

— Cum aţi ales tu şi fraţii tăi?

Nu mi-am ridicat ochii, iar Trenton nu mi-a răspuns imediat, în cele din urmă a inspirat adânc.

— Noi nu reacţionăm pentru că ăsta ar fi singurul lucru pe care-l ştim. La noi e exact invers.

Noi n-avem nici cea mai vagă idee ce facem.

— Dar măcar încercaţi, am zis şi m-am apropiat şi mai tare. Încercaţi să fiţi oameni buni. Vă străduiţi să fiţi mai buni, mai răbdători, mai înţelegători. Doar pentru că poţi rupe în bătaie pe cineva… nu înseamnă că trebuie s-o şi faci.

Trenton s-a hlizit.

— Ba da, trebuie.

Am încercat – şi nu prea – să-l împing. M-a strâns şi mai tare în braţe.

— Diseară îţi fac orez cu carne de vită, i-am zis.

Trenton s-a strâmbat.

— Îmi place la nebunie cum găteşti, păpuşică, dar nu mai pot să-mi mănânc cina la ora trei dimineaţa.

Am izbucnit în râs.

— Bine, o să-ţi fac înainte. E o cheie de rezervă sub piatra aşezată lângă stâlp din faţa uşii. O s-o las acolo.

— Pot să iau o pauză? I-am promis lui Olive că o duc la Chicken Joe. Am zâmbit, dar m-am întristat că ratez timpul petrecut cu Olive.

— Stai. Tocmai mi-ai spus unde e cheia de rezervă?

— Da.

— Deci pot s-o folosesc oricând?

Am ridicat din umeri.

— Da.

Trenton a zâmbit din colţul gurii, apoi surâsul i s-a întins până la urechi.

— O să pariez pe Travis la bătaia următoare. O

să încerc să recuperez banii pe care i-am pierdut în favoarea lui Abby şi ceva pe deasupra. Voi începe să caut o locuinţă săptămâna viitoare. Vreau să vii cu mine.

— Bine, i-am zis, fără să ştiu exact de ce avea mutra aia serioasă. Ştiam deja că strânge bani să-şi închirieze un apartament. Trenton zâmbea larg.

— Este bătaia de final de an. Bani mulţi. Probabil că-i vor aduce ca adversar un fost luptător de MMA, aşa cum au făcut şi anul trecut.

— Pe cine au adus anul trecut?

— Pe Kelly Heaton. A pierdut campionatul acum patru ani. Travis l-a bătut măr.

Lui Trenton îi făcea plăcere amintirea, în mod evident.

— Am câştigat 1.500 de dolari. Dacă o să câştig tot atât şi anul ăsta, suntem aranjaţi.

— Tu eşti aranjat. Eu am unde să stau.

— Da, mă rog, poate că într-o bună zi o să te hotărăşti să rămâi peste noapte şi n-o să te mai întorci acasă.

— Nu te baza pe asta. Îmi place să am propriul meu spaţiu.

— Poţi avea propriul tău spaţiu. Poţi să ai ce vrei tu.

M-am ridicat pe vârfurile degetelor, mi-am încolăcit mâinile în jurul gâtului său şi l-am sărutat pe buzele moi.

— Am deja ce vreau.

M-a strâns şi mai tare în braţe.

— Haide. Ştii şi tu că vrei.

— Nu, mulţumesc. Nu aşa de curând.

Trenton s-a întristat pentru o clipă, apoi mi-a făcut cu ochiul şi mi-a luat cheile.

— Mă duc să pornesc Jeepul. Mă întorc imediat.

Şi-a pus haina pe el şi a ieşit în fugă.

Hazel a venit la recepţie şi a scuturat din cap.

— Trenton te iubeşte, *kaibigan*[4]*.* Profund şi pentru totdeauna. Nu l-am văzut niciodată aşa, să facă gesturi pentru alte fete.

Aproape că gângurea fiecare cuvânt.

M-am întors la ea.

— Cum mi-ai spus?

A zâmbit.

— Ţi-am spus „prietenă”, nemernico. În dialectul Tagalog. Ai o problemă cu asta?

Am izbucnit în râs şi am împins-o, dar de-abia i-am clintit trupul micuţ.

— Nu. Am o problemă cu faptul că aproape am rămas fără ţigări şi nu mai vreau să dau banii pe alt pachet.

— Atunci lasă-te naibii. Oricum e scârbos.

— Tu nu fumezi? am întrebat-o.

Toţi ceilalţi de la salon fumau, deci mă gândisem că şi ea fumează. Hazel s-a strâmbat.

— Nu. Şi numai din cauza asta nu m-aş combina niciodată cu tine. E dezgustător. Nimănui nu-i place să lingă o scrumieră.

Mi-am băgat o ţigară în gură. Trenton a intrat valvârtej, dârdâind.

— Am pornit căldura, iubito!

Mi-a tras ţigara din gură şi m-a sărutat,

---

4 Kaibigan – cuvânt în Tagalog, care înseamnă prieten sau chiar iubit. *(N.t.)*

aplecându-mă un pic pe spate.

Când mi-a dat drumul, m-am răsucit către Hazel.

— Cuiva îi place.

Hazel a scos limba la mine.

— Vino mâine mai devreme. Îţi dau găuri în urechi.

— Nu. Nu-mi dai.

— Ba da, a ciripit ea şi s-a întors în atelierul ei.

— Vrei să te duc până la Red? Nu vreau ca tâmpiţii tăi de fraţi să apară la tine acasă. Mai este şi urât afară.

— Brazil e acolo. Şi mă descurc cu puţină zăpadă.

Era jumătate de metru de zăpadă murdară pe jos, iar vântul bătea violent, dar era mult mai bine decât să fie polei. Iar orăşelul nostru se pricepea să-şi ţină şoselele curate.

Obrajii şi nasul lui Trenton erau roşii, iar el tremura în continuare.

— Brazil nu le poate face faţă fraţilor tăi, a zis el şi s-a încruntat.

Am chicotit şi mi-am luat haina groasă neagră şi geanta.

— Mulţumesc că ai pornit Jeepul. Stai aici la căldură.

Mi-a dat înapoi ţigara, nu înainte de a mă mai săruta o dată.

— Ziua îndrăgostiţilor e peste o săptămână.

— Da. Peste fix o săptămână. Deci pică într-o sâmbătă. E bine pentru toată lumea, dar pentru noi e naşpa.

— Cere o seară liberă. Ai lucrat de Ziua Recunoştinţei.

— Mă mai gândesc.

Trenton a rămas în prag cât timp am ieşit cu spatele din parcare. Am ajuns acasă fără nicio problemă. Am închis uşa în urma mea, mi-am aruncat cheile pe masă şi m-am dus direct la baie. Am făcut un duş fierbinte extrem de plăcut, dar, imediat ce am închis apa, i-am auzit pe Brazil şi pe Raegan cum se ciondăneau. Până m-am spălat pe dinţi şi m-am îmbrăcat în halatul alb şi pufos şi până am ajuns pe hol, ei ajunseseră, tot certându-se, la uşa de la intrare.

Brazil m-a văzut şi a oftat.

— Plec, Ray. Le-am spus că mă duc şi mă duc.

— Dar aveam alte planuri. Nu e cinstit să anulezi planurile făcute cu mine ca să bei cu prietenii tăi de la frăţie! De ce nu înţelegi asta?

Brazil şi-a pus căciula pe ochi, şi-a tras fermoarul hainei şi a plecat.

Raegan s-a dus direct în camera mea şi s-a aşezat pe pat. Eu m-am aşezat pe jos în faţa oglinzii imense şi mi-am desfăcut trusa de machiaj.

— E atât de *mitocan!* a zis ea şi a izbit în saltea cu pumnii.

— Nu e pregătit să aibă o relaţie. Vrea să păstreze beneficiile de a avea o iubită fără să-şi asume angajamente.

A scuturat din cap.

— Atunci ar fi ca Travis Maddox şi ar fute orice, până s-o găsească pe aceea, în loc să încerce aşa tare să facă relaţia asta să meargă.

Am ridicat din sprânceană.

— Nu vrea să fii fericită cu altcineva.

Furia lui Raegan s-a transformat în tristeţe.

— M-a sunat Kody azi. E îngrijorat de starea drumurilor şi vrea să mă ia de la muncă. Ne-am certat ca proştii, dar mi-e dor de el.

Mi-am fardat ochii şi m-am dat cu ruj, apoi am băgat uscătorul de păr în priză şi l-am pornit.

— Ce mai aştepţi, Ray? am zis tare, ca să acopăr zgomotul.

Nu mi-a răspuns, doar s-a mulţumit să se uite la mine cum îmi usuc părul, răvăşindu-l în toate direcţiile. Când am terminat, a ridicat din umeri.

— Brazil m-a părăsit anul trecut cam pe vremea asta, după petrecerea cuplurilor de la frăţie. Mi-am cumpărat rochia, le-am spus tuturor că m-a invitat. O să mă duc la nenorocita aia de petrecere.

M-am uitat urât în oglindă şi am privit-o fără să-mi vină să cred.

— Îţi baţi joc de mine? Suporţi toate tâmpeniile astea cu frăţia studenţească doar ca să te duci la o petrecere?

— Mi-am cumpărat rochia! a spus ea. N-ai cum să înţelegi.

— Ai dreptate. Nu înţeleg.

S-a auzit soneria, iar Raegan şi cu mine ne-am uitat una la alta.

— Poate e Brazil, a zis ea.

— Colin şi Chase au trecut azi pe la Skin Deep. Aproape că s-au luat la bătaie cu Trenton… şi cu toţi ceilalţi.

— Rahat, crezi că ei sunt? a întrebat.

M-am ridicat, m-am dus furiş la uşă şi m-am uitat pe vizor. Mi-am dat ochii peste cap şi am scos lanţul, deschizând uşa. Kody stătea în prag, înfofolit într-o haină de lână, cu un fular la gât, cu mănuşi şi căciulă.

— Ce cauţi aici? a întrebat Raegan.

— Afară e din ce în ce mai rău, Ray. Nu cred că e o idee bună să te urci la volan. Pentru niciuna dintre voi.

Ea a lăsat privirea în jos.

— Nu sunt gata pentru muncă încă.

Kody s-a aşezat pe canapeaua mică.

— Aştept. O să las camioneta pornită, ca să fie cald înăuntru când veniţi.

Raegan a zâmbit subtil, apoi s-a dus repede la ea în cameră şi a închis uşa.

— De-abia am ajuns acasă acum 20 de minute. Nu e aşa de rău, am zis eu şi am zâmbit cu subînţeles.

— Şşşt, a făcut Kody. Ea nu trebuie să ştie asta.

— Te pricepi, am spus şi m-am dus înapoi în dormitor.

21

Sâmbătă noapte, după o seară epuizantă la Red, m-am târât acasă şi-am aprins lumina din dormitor. Trenton zăcea peste aşternuturi, într-o pereche de boxeri bleumarin… şi-n şosete.

Mi-am scos hainele, am închis la loc lumina şi

m-am băgat în pat lângă el. S-a luptat un pic cu pătura în încercarea de a mă înveli, apoi m-a luat în braţe cât de strâns a putut. Şi-a băgat capul lângă gâtul meu şi am stat aşa mult timp, liniştiţi, la căldură. Nu mă mai aşteptase nimeni niciodată acasă, dar nu era deloc un sentiment nasol. Mă aflam într-un pat călduros, cu un bărbat cald, cu trup irezistibil, care mă iubea mai mult decât mă iubise cineva vreodată. Putea fi şi mai rău. Mult mai rău.

— Ce mai face Olive?

— Îmmm?

— Olive. E bine?

— Îi e dor de tine. I-am promis că o aduc să te vadă mâine.

Am zâmbit.

— La Chicken Joe cum a fost?

— Unsuros. Zgomotos. Minunat.

I-am tras mâna mai aproape de pieptul meu.

— Văd că ai găsit cheia.

— Nu, n-am găsit-o, aşa că am intrat pe fereastra dormitorului tău. Ştiai că era deschisă?

Am încremenit.

Trenton a izbucnit în râs, aproape în şoaptă. I-am tras un cot.

Uşa de la intrare s-a trântit, iar Trenton şi cu mine ne-am ridicat amândoi.

— Încetează! Nu-i mai face cu mâna! Raegan! a urlat Brazil.

— Era doar amabil! Nu voia să conduc pe zăpadă!

— Nu e deloc zăpadă pe drumuri! Sunt doar

ude!

— Da! Acum! a zis ea.

Raegan a bocănit pe culoar, iar Brazil a urmat-o şi a trântit uşa dormitorului.

Am gemut.

— Nu în noaptea asta. Vreau să dorm.

Vocea înfundată a lui Brazil a răzbătut prin perete.

— Pentru că nu poţi să mergi cu maşina cu fostul tău iubit, de-aia!

— Poate că dacă m-ai fi dus tu la muncă…

— Nu, nu, nu, nu îmi pune asta mie în cârcă! Dacă aş fi făcut acelaşi lucru…

— Cine spune că n-ai făcut?

— Ce vrea să-nsemne asta? Ce vrei să spui, Raegan? Ţi-a zis cineva ceva?

— Nu!

— Atunci?

— Nimic! Eu nu ştiu ce faci când eşti în oraş! Nici măcar nu mai ştiu dacă-mi pasă!

Apoi s-a lăsat tăcerea şi, după câteva minute, au continuat să vorbească pe un ton mai coborât. Zece minute mai târziu s-a făcut linişte şi exact când voiam să mă duc să văd ce face Raegan, am auzit-o cum gemea şi gâfâia, iar patul ei se izbea de perete.

Bleah.

— Serios? am făcut.

— Să locuieşti cu mine pare o idee din ce în ce mai bună, nu-i aşa? mi-a şoptit Trenton la ureche.

M-am aşezat lângă el.

— N-au trecut decât vreo patru luni. Hai să ne

calmăm puţin.

— De ce?

— Pentru că e o decizie importantă. Şi de-abia te cunosc.

Trenton mi-a pus mâna pe genunchi, apoi a urcat până la chiloţi.

— Eu te cunosc destul de intim.

— Pe bune? Vrei să faci şi tu ce fac Buffy şi Spike în camera de lângă?

— Ha?

— Se ceartă, apoi se… nu contează.

— N-ai chef? a întrebat el.

Strigătele lui Raegan au devenit şi mai ascuţite.

— Nu… chiar acum, nu.

— Vezi? Practic suntem căsătoriţi deja.

— Ce glume ai! am zis şi mi-am înfipt degetele mari în coastele lui. A încercat să mă fenteze, gemând şi râzând în timp ce-l gâdilam.

În cele din urmă, a început să imite strigătele piţigăiate ale lui Raegan. Mi-am dus mâna la gură, hlizindu-mă fără oprire. Raegan a încetat, iar Trenton m-a dat la o parte. Ne-am întins din nou în pat.

O jumătate de oră mai târziu, Brazil şi Raegan s-au furişat pe hol, după care am auzit uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se. Câteva secunde mai târziu, uşa dormitorului meu s-a deschis larg şi s-a aprins lumina.

— Cretinilor!

Mi-am acoperit ochii, dar am auzit-o pe Raegan cum respira greu.

— La naiba, Trenton, ce-ai păţit?

M-am răsucit ca să-l privesc. Trei zgârieturi însângerate îi brăzdau obrazul, iar buza îi era spartă. M-am ridicat imediat în capul oaselor.

— Ce-ai păţit la faţă, Trenton?

— N-am găsit o minciună suficient de bună pe care să ţi-o torn deocamdată.

— Credeam că te-ai dus la Chicken Joe cu Olive aseară. Ai fost la barul ăla de motociclişti, nu-i aşa? am zis, cu o voce acuzatoare.

Trenton a chicotit.

— Nu, m-am dus la Chicken Joe. Dar au venit şi Chase cu Colin.

Raegan a oftat, la fel şi eu. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Au sărit la tine? Când erai cu Olive? Ea e în regulă?

— Au încercat. Ea e bine. Ne-am dus afară. N-a văzut prea multe.

Raegan a făcut un pas în faţă.

— Ce s-a întâmplat?

— N-or să mai încerce niciodată să mă bată, hai să spunem aşa.

Mi-am acoperit faţa.

— La naiba! Să-i ia toţi dracii!

Mi-am luat telefonul şi le-am trimis acelaşi mesaj lui Colin şi lui Chase. Conţinea un singur cuvânt.

DOBITOCILOR!

Lui Trenton i-a bâzâit telefonul. S-a uitat la el şi

şi-a dat ochii peste cap. Îi trimisesem şi lui mesajul.

— Hei. Au venit după mine.

— Ei sunt bine? am întrebat.

— Suferă. O să sufere şi mai tare mâine dimineaţă. Dar asta e.

M-am strâmbat.

— Trent! La naiba! Chestia asta trebuie să înceteze!

— Ţi-am zis, iubito, s-a întâmplat deja. Era şi Coby cu ei. El nu s-a băgat. A încercat să-i convingă să nu facă asta. I-am bătut măr. Au fost de acord să se care.

Telefonul mi-a bipăit. Era Chase.

Scuze. Ne-am descurcat. Totul e în regulă.

Ce-ţi face faţa.

Nu prea bine.

Mă bucur.

Raegan s-a mai holbat un pic, după care a plecat la ea în cameră.

M-am uitat urât la Trenton.

— Ce voiai să fac? Să-i las să mă rupă în bătaie?

M-am relaxat un pic.

— Nu. Nu-mi place că s-a întâmplat de faţă cu Olive. Îmi fac griji pentru ea.

Trenton s-a dat jos din pat, a stins lumina şi s-a băgat la loc lângă mine.

— O s-o vezi mâine. E în regulă. I-am explicat, apoi le-am explicat şi părinţilor ei.

M-am crispat.

— S-au supărat?

— Puţin. Dar nu pe mine.

— Vrei nişte gheaţă?

Trenton a chicotit.

— Nu, scumpo, mă simt bine. Culcă-te.

M-am întins lângă el, dar mi-a luat ceva timp până să adorm. Gândurile îmi zburau aiurea şi, după cum respira, mi-am dat seama că nici Trenton nu dormea. În cele din urmă, pleoapele mi-au devenit din ce în ce mai grele şi am adormit.

* * *

Când am deschis în cele din urmă ochii, ceasul arăta ora 10, iar Olive stătea lângă patul meu şi mă privea fix. Mi-am ridicat cearşaful peste piept, ştiind că sunt goală sub aşternuturi.

— Hei, Olive, am zis eu, mijind ochii. Unde-i Trent?

— Aduce cumpălătulile.

— Cumpărăturile? am zis eu şi m-am ridicat în fund. Ce cumpărături?

— Am fost la cumpălătuli de dimineaţă. Zicea că ai rămas fală câteva lucluli, dal ale deja şase sacoşe.

M-am aplecat, dar n-am văzut decât uşa de la intrare.

Brazil a apărut pe hol, cu pielea lui bronzată, purtând doar o pereche de boxeri verzi. A căscat,

s-a scărpinat în fund, apoi s-a întors şi a dat cu ochii de Olive. Şi-a încrucişat mâinile peste partea din faţă a boxerilor, care se trezise şi ea din somn.

— Ea ce caută aici?

— A venit cu Trent. Te-ai întors deja?

— Am ajuns când pleca Trent.

— Pune naibii nişte haine pe tine, nu locuieşti aici.

Olive a clătinat din cap, dojenindu-l cu ochii ei de un verde strălucitor.

Brazil s-a retras în camera lui Raegan, iar eu am arătat către uşă.

— Dispari, puştoaico. Şi eu trebuie să mă îmbrac.

I-am făcut cu ochiul, iar a zâmbit cu subînţeles înainte să se ducă în living.

Am închis uşa dormitorului şi-am scotocit într-un sertar după şosete şi după sutien, apoi mi-am tras pe mine o pereche de jeans şi un pulover crem. Părul încă îmi puţea de la cele patruzeci de pachete de ţigări fumate la Red noaptea trecută, aşa că l-am prins într-o codiţă la spate, am dat cu spray de corp şi mi s-a părut că am rezolvat problema.

Când m-am dus la bucătărie, Trenton glumea cu Olive şi aranja conserve, pe lângă alte lucruri. Toate dulapurile erau deschise şi pline ochi.

— Trenton Allen! am oftat eu şi mi-am acoperit gura cu mâna. De ce ai făcut asta? Ar trebui să pui deoparte bani!

— Am stat mult timp pe aici, am consumat o grămadă de mâncare şi deja am 300 de dolari în

plus, mai ales după lupta de sfârşit de an a lui Travis.

— Dar nu ştii când va fi şi nici măcar dacă va avea loc. Travis e cu mintea doar la Abby acum. Dacă nu se mai luptă? Dacă abandonează celălalt?

Trenton a zâmbit şi m-a tras la el în braţe.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta. Îmi permit să fac cumpărături din când în când. Am făcut şi pentru tata.

L-am îmbrăţişat, apoi am scos ultima ţigară din pachet.

— N-ai luat cumva şi ţigări, nu-i aşa? l-am întrebat.

Trenton a părut descumpănit.

— Nu. Nu mai ai? Mă duc înapoi să-ţi cumpăr.

Olive şi-a încrucişat braţele.

— Fumatul îţi face tău.

Mi-am scos ţigara din gură şi am pus-o pe masă.

— Ai dreptate. Îmi pare rău.

— Nu-mi volbi mie de sus. Al tlebui să te laşi. Şi Tlent ar tlebui să se lase.

Trenton a privit-o pe Olive o clipă, apoi s-a uitat la mine.

Am ridicat din umeri.

— Oricum, e din ce în ce mai scump.

Trenton şi-a scos pachetul din haină şi a storcit ţigările cu o mână, iar eu am luat-o pe ultima şi am rupt-o în jumătate. Trenton le-a aruncat la gunoi, şi eu după el.

Olive stătea acolo, în mijlocul bucătăriei, mai fericită decât o văzusem vreodată şi, dintr-odată

din ochii ei verzi şi frumoşi au început să curgă lacrimi.

— Au! OO! Nu plânge! a zis Trenton şi a luat-o în braţe.

Ea l-a îmbrăţişat şi tot trupul ei micuţ tremura.

— Sunt atât de nolocoasă! a zis ea, trăgându-şi nasul.

L-am îmbrăţişat pe Trenton, cu Olive prinsă la mijloc între noi. Trenton a ridicat din sprâncene, amuzat şi surprins în acelaşi timp de reacţia mea.

— Dumnezeule, dacă aş fi ştiut că e aşa de important pentru tine, le-aş fi aruncat cu mult timp în urmă.

Ea i-a apăsat palmele pe obraji, făcându-i gura ca de raţă.

— Mami spune că e mai mândră că s-a lăsat de fumat decât de orice altceva. În afară de mine.

Ochii lui Trenton s-au îmbunat şi a strâns-o şi mai tare în braţe.

Olive s-a uitat la desene animate pe canapea, cât timp Trenton s-a dus acasă să se pregătească pentru muncă. Am ajuns înaintea lui la Skin Deep şi m-am hotărât să şterg praful şi să aspir, deoarece Calvin deschisese deja salonul şi aprinsese toate luminile şi computerul, lucruri pe care le făceam eu, de obicei, când ajungeam.

Hazel a intrat repede pe uşă, aproape ascunsă sub haina ei voluminoasă şi portocalie şi sub fularul gros.

— Îmi pare rău! Îmi pare rău! a zis ea şi a fugit în atelierul ei.

Am urmat-o, plină de curiozitate.

A pulverizat Madabide pe scaun, apoi a dezinfectat şi restul camerei. Scotocea prin sertare, aranjând diverse pachete, apoi s-a întors cu faţa la mine.

— Mă duc să mă spăl pe mâini, îmi pun mănuşile şi sunt gata!

M-am încruntat.

— Gata pentru ce? N-ai nicio programare în dimineaţa asta.

Un zâmbet neastâmpărat i-a înflorit pe faţă.

— Ba da, am!

A ieşit vreme de vreo cinci minute şi apoi s-a întors şi şi-a pus mănuşile.

— Ei? a făcut ea, întrebătoare.

— Ei ce?

— Stai jos! Hai s-o facem!

— Nu-mi pun cercei mari, Hazel. Ţi-am mai zis asta. În rânduri repetate.

S-a bosumflat.

— Dar mi-am pus mănuşile! Sunt gata! Ai văzut noii cercei imitaţie de leopard pe care i-am primit săptămâna trecută? Sunt mişto rău de tot!

— Nu vreau urechi clăpăuge. E scârbos.

— Nu trebuie să punem unii mari. Începem cu unul mic. Mic de tot! Uite, cam aşa…

Şi-a apropiat degetul de arătător, formând la mijloc un cerculeţ minuscul.

Am scuturat din cap.

— Nu, dulceaţă. Mi-ai făcut la nas. Îmi place la nebunie. Mi-a ajuns.

— Da-ţi place cercelul meu! a zis ea, din ce în ce mai dezumflată.

— Da. Al tău. Eu nu vreau aşa ceva în urechi.

Hazel şi-a scos nervoasă mănuşile şi le-a aruncat la gunoi, după care s-a apucat să înjure la greu, în Tagalog.

— Trent trebuie să apară dintr-un moment în altul, i-am spus. Fă-ţi un tatuaj. Îţi mai trec nervii.

— Asta merge la tine. Eu trebuie să înţep chestii. Doar asta îmi aduce linişte.

— Ciudato, am zis, întorcându-mă la recepţie.

Trenton a intrat precipitat, cu cheile agăţate de deget, zdrăngănind. Clar, era în toane bune.

— Iubito, a zis el şi a venit lângă mine într-o suflare.

M-a prins de braţe.

— Am pornit maşina. Vreau să vii cu mine o secundă.

— Trent, salonul e deschis. Nu pot...

— Cal! a strigat Trenton.

— Da? s-a auzit Calvin din spate.

— O duc pe Cami să-l vadă! Ne întoarcem în mai puţin de o oră!

— Cum vreţi!

Trenton s-a uitat la mine, cu ochi strălucitori.

— Haide! a spus el şi m-a tras de mână.

M-am opus.

— Unde mergem?

— O să vezi, a spus, ducându-mă la Intrepid.

Mi-a deschis portiera, iar eu am intrat. A ocolit maşina prin spate şi s-a urcat apoi la volan.

A condus repede până la destinaţia secretă, cu radioul dat mai tare decât de obicei, bătând uşor în volan în ritmul muzicii. Am ajuns la Highland Ridge,

unul dintre cele mai drăguţe complexe de apartamente din oraş, şi am parcat în faţa recepţiei. O tipă cam de vârsta mea stătea afară, îmbrăcată cu un costum şi încălţată în pantofi cu tocuri.

— Bună dimineaţa, domnule Maddox. Tu trebuie să fii Camille, a zis ea şi mi-a întins mâna. Eu sunt Libby. De-abia aşteptam să vă întâlnesc.

I-am strâns mâna. Habar n-aveam ce se petrece.

Trenton m-a luat de mână şi am urmat-o pe Libby într-o clădire din spatele complexului. Am urcat scările, iar ea a scos un set de chei, cu care a deschis uşa.

— Deci, acesta e apartamentul cu două camere.

A întins mâna şi a rotit-o încet, circular. Îmi amintea de una dintre femeile alea de la *Preţul corect.*

— Două băi, 215 metri pătraţi, spaţiu pentru maşina de spălat şi uscător, frigider, container de gunoi, maşină de spălat vase, şemineu, mochetă peste tot şi aveţi dreptul să ţineţi două animale de companie. 880 pe lună, 880 avans.

A zâmbit.

— Asta e fără animale şi include apa şi gunoiul. Gunoiul se ridică marţea. Piscina e deschisă din mai până în septembrie, clubul tot anul, sala de fitness 24 de ore din 24 şi veţi avea, desigur, loc de parcare asigurat şi acoperit.

Trenton s-a uitat la mine.

Am ridicat din umeri.

— E minunat.

— Îţi place?

— Cum să nu-mi placă? E cu cinci clase peste apartamentul meu.

Trenton i-a zâmbit lui Libby.

— Îl luăm.

— Ă… Trenton… ne permitem…?

L-am tras într-unul dintre dormitoare şi am închis uşa.

— Ce e, iubito? Locul ăsta nu va mai fi liber multă vreme.

— Credeam că n-o să ai bani decât după lupta lui Travis.

Trenton a izbucnit în râs şi şi-a încolăcit braţele în jurul meu.

— Am economisit ca să am bani de chirie şi facturi timp de un an. Putem să ne mutăm chiar acum.

— Stai, stai, stai… ai zis cumva putem?

— Ce-am făcut? a întrebat Trenton, derutat. Ai zis că-ţi place şi că e mai mişto decât apartamentul tău.

— Dar n-am spus că o să mă mut aici! Aseară ţi-am zis exact pe dos!

Trenton a rămas acolo cu gura căscată. A închis-o repede şi s-a scărpinat la ceafă.

— Bine, deci… Eu am cheia de la tine, tu ai cheia de la mine. Să vedem cum merge. Nicio presiune.

— Nu trebuie să-mi dai cheia de la apartamentul tău chiar acum.

— De ce nu?

— Pentru că… n-am nevoie. Nu ştiu, mi se pare ciudat. Şi de ce ai nevoie de două dormitoare?

Trenton a ridicat din umeri.

— Ai zis că ai nevoie de spaţiu. Camera aia poate fi ce vrei tu să fie.

Voiam să-l îmbrăţişez, să-i spun da şi să-l fac fericit, dar eu nu aveam chef să mă mut cu iubitul meu. Nu încă şi, chiar dacă aş fi făcut-o, ar fi trebuit să fie o evoluţie naturală, nu o ambuscadă tâmpită.

— Nu.

— Nu la ce?

— La tot. Nu iau nicio cheie. Nu mă mut cu tine. Nu-mi pun cercei în urechi. Pur şi simplu… nu!

— Cercei… ce?

Am ieşit în grabă, am trecut pe lângă Libby, am coborât scările şi m-am dus înapoi la maşină. Trenton nu m-a lăsat să stau prea mult în frig. A intrat lângă mine şi a pornit motorul. În timp ce maşina se încălzea, a oftat.

— Mi-am ales săptămâna greşită să mă las de fumat.

— Mie-mi spui?

22

Fiind ocupat cu împachetatul şi mutarea, Trenton n-a prea venit pe la mine săptămâna care a urmat. L-am ajutat când am putut, dar lucrurile păreau ciudate. Trenton era mai mult decât dezamăgit că nu m-am mutat cu el. Nu-şi putea ascunde sentimentele aşa cum nici eu nu puteam,

ceea ce nu era întotdeauna un lucru bun.

Sâmbătă seara, Raegan stătea pe canapeaua noastră mică şi schimba canalele, îmbrăcată într-o rochie de cocktail care îţi tăia respiraţia. Breteaua de pe un umăr strălucea de parcă ar fi fost făcută din diamante, în rest era satin roşu voluptuos. Decolteul în formă de inimă făcea toată ţinuta şi mai sexy. Avea pantofi argintii cu toc şi îşi îndreptase părul lucios, pe care pe jumătate îl prinsese, jumătate îl lăsase liber.

— Mi-ar fi plăcut să fie Blia aici. Momentul ăsta cere una dintre replicile ei personalizate. Eşti desăvârşită.

Glossul de pe buze i-a lucit când a zâmbit larg.

— Mulţumesc, Cami. Tu ce planuri ai pentru seara asta?

— Trenton s-a dus să mai despacheteze după ce a plecat de la Skin Deep, dar a zis că trece pe aici pe la şapte. Travis are o perioadă grea, aşa că se duce mai întâi să vadă ce face şi apoi vine încoace.

— Deci îţi iei liber diseară?

Am dat din cap.

— Brazil vine să mă ia pe la şapte şi jumătate.

— Nu pari deloc fericită pentru asta.

A ridicat din umeri.

M-am dus la mine în dormitor şi am deschis uşile dulapului. Cea din stânga se desprinsese din balama, aşa că trebuia să fiu atentă. Hainele mele erau cu grijă aranjate pe categorii şi după culoare. Puloverele erau atârnate în partea stângă, apoi urmau diversele tricouri, jeanşi şi, în dreapta,

rochiile. Nu aveam foarte multe – fusesem mai concentrată să-mi plătesc facturile decât să-mi lărgesc garderoba, iar Raegan mă lăsa, oricum, să împrumut o grămadă de chestii de la ea. Trenton voia să mă scoată la un ştiu ce restaurant italian simandicos din oraş, apoi urma să bem ceva la Red. Trebuia să fie o seară relaxată. Felicitarea şi darul pentru el stăteau într-un săculeţ roşu de cadouri, aşezat la mine pe dulap. Era oarecum siropos, dar ştiam că va aprecia gestul.

Am scos singurul lucru mai potrivit ocaziei: o rochie neagră croşetată, cu căptuşeală albă şi cu mâneci trei-sferturi. Cu un decolteu modest, era singura rochie care nu-mi scotea sânii în evidenţă şi n-ar fi atras atenţia asupra mea într-un restaurant drăguţ. M-am încălţat cu o pereche de pantofi roşii cu tocuri, mi-am pus cercei şi-am fost mulţumită de rezultat.

Chiar înainte de ora şapte s-a auzit o bătaie în uşă şi am dat buzna să deschid.

— Nu te ridica. Probabil e Trent.

Dar nu era. Era Brazil. S-a uitat la ceas.

— Scuze că am venit atât de devreme. O frecam aiurea pe acasă şi…

Raegan s-a ridicat şi Brazil a rămas fără replică preţ de un moment. A zâmbit uşor.

— Arăţi tare drăguţ.

M-am încruntat. Raegan arăta de milioane şi mi-am dat seama că Brazil făcea tot posibilul să pară neimpresionat. Nu era răutăcios, dar i-am citit o urmă de regret în ochi. Raegan nu s-a plâns de lipsa lui de reacţie, doar a părut la fel de

dezinteresată ca el, apoi şi-a luat geanta de pe masă.

— Mai bine ia-ţi o haină, Ray, a zis Brazil. E răcoare.

Am deschis dulapul de la intrare şi i-am dat haina ei neagră. Mi-a mulţumit cu un zâmbet slab, apoi au închis uşa în urma lor.

M-am întors la mine în cameră şi mi-am terminat coafura. S-a făcut ora şapte, s-a făcut şapte şi jumătate. La opt, am luat telefonul şi m-am uitat la ecran. Nimic. Am încercat să sun, dar intra direct căsuţa vocală.

La nouă fără un sfert, stăteam pe canapea, jucându-mă un joc cretin cu păsări pe telefon. Nu mă ajuta deloc să-mi calmez nervii cauzaţi de faptul că Trenton nu sunase să-şi explice întârzierea.

Cineva a bătut la uşă, iar eu am sărit în picioare. Am deschis uşa şi am dat cu ochii de Trenton, ascuns pe jumătate în spatele unei vaze pline cu câteva duzini de trandafiri.

Am tras aer în piept şi mi-am dus mâna la gură.

— Doamne Dumnezeule, sunt pentru mine? am întrebat.

Trenton a intrat şi a pus vaza pe masă. Era în aceleaşi haine pe care le purtase la muncă şi, brusc, m-am simţit îmbrăcată prea pretenţios.

Când s-a răsucit, nu zâmbea deloc.

— Ce e? Travis e bine? am întrebat.

— Motorul lui era parcat la Ugly Fixer Liquor’s, deci probabil că nu.

L-am îmbrăţişat strâns.

— Mulţumesc pentru flori.

Când mi-am dat seama că el nu m-a luat în braţe, m-am dat înapoi.

Trenton încerca din răsputeri să-şi păstreze calmul.

— Au fost livrate la salon târziu, după ce ai plecat. Nu sunt de la mine.

— Atunci de la cine sunt? am întrebat.

A arătat către vază.

— E o felicitare.

M-am dus şi am scos plicul minuscul roşu din învelitoarea lui de plastic. Când am luat felicitarea, am început să citesc, dar buzele mi se mişcau fără să se audă niciun sunet.

Am încercat de câteva ori săptămâna asta să mă conving să n-o fac, dar a trebuit.

Cu dragoste pentru totdeauna,

T.

Am închis ochii.

— La naiba.

Am întors felicitarea invers pe muşama şi am apăsat-o cu mâna, cu ochii la Trenton.

— Ştiu ce crezi.

— Nu, nu ştii.

— Nu vorbesc cu el. N-am mai vorbit de săptămâni întregi.

— Deci T.J. era, a zis Trenton şi s-a înroşit ca focul pe faţă şi pe gât.

— Da, dar nici măcar nu cred că ştie de ce mi-a

trimis florile. Hai să…

M-am întins către el, dar el s-a ferit.

— Hai să uităm de asta, am zis, arătând către trandafiri, şi să ne distrăm în astă-seară.

Trenton şi-a băgat mâinile în buzunare, cu buzele strânse.

— Te rog, l-am implorat eu.

— Le-a trimis ca să se joace cu mintea ta. Şi cu a mea.

— Nu, i-am zis, n-ar face una ca asta.

— Nu-i lua apărarea! Ce porcărie! a zis el, răsucindu-se către uşă, apoi s-a întors la mine. Am stat la muncă în tot acest timp şi m-am tot holbat la chestiile astea. Voiam să mă calmez înainte să ajung aici, dar chestia asta e… e o lipsă de respect, asta e! Eu fac toate eforturile să-ţi demonstrez că sunt mai potrivit pentru tine decât a fost el vreodată. Dar el tot apare şi… Nu pot concura cu băiatul de la colegii înalte din California. Eu de-abia mă descurc, fără studii, şi până acum câteva zile locuiam cu taică-miu. Dar sunt atât de îndrăgostit de tine, Cami, a spus el şi a întins mâna. Eram îndrăgostit de când eram copii. Prima oară când te-am văzut la terenul de joacă, am învăţat ce înseamnă frumuseţea. Prima dată când m-ai ignorat, am învăţat ce înseamnă suferinţa în dragoste. Credeam că fac ce trebuie, din momentul în care m-am aşezat la tine la masă în Red. N-am dorit niciodată pe cineva aşa cum te doresc eu pe tine. De *ani întregi* eu…

Gâfâia şi şi-a încleştat maxilarul.

— Când am auzit despre tatăl tău, am vrut să

te salvez, a zis el şi a chicotit amar. Şi în seara aceea, la tine la apartament, credeam că în sfârşit am înţeles şi eu ceva cum trebuie.

S-a uitat în pământ.

— Că scopul meu în viaţă e să te iubesc şi să te protejez... dar nu eram deloc pregătit să te împart cu altcineva.

Habar n-aveam dacă pot repara chestia asta. Era primul nostru Valentine împreună şi el era furios. Dar mai ştiam că florile acelea n-aveau nicio legătură cu Trenton, ci cu T.J., care era nefericit. Mă iubea, dar nu reuşiserăm s-o scoatem la capăt. Trenton nu înţelegea, pentru că orice încercare de a oferi explicaţii ducea inevitabil la întrebări – întrebări la care nu puteam răspunde. Era greu să fiu supărată pe oricare dintre ei şi foarte uşor să fiu nervoasă pe mine însămi pentru că i-am pus pe toţi în situaţia asta.

Am mers la bucătărie, am scos coşul de gunoi, am apucat vaza şi am lăsat-o să cadă.

Trenton m-a privit cu o strâmbătură, apoi toată faţa i s-a îmbunat.

— Nu trebuia să faci aşa ceva!

M-am dus degrabă la el şi l-am cuprins cu braţele de mijloc. Mi-am lipit obrazul de umărul lui. Chiar dacă aveam tocuri, tot era mai înalt decât mine.

— Nu voiam florile alea.

Am ridicat privirea către el.

— Dar pe tine te vreau. Tu nu eşti cel cu care am rămas doar pentru că prima mea opţiune s-a dus. Dacă ai senzaţia că eşti îndrăgostită de doi

oameni, îl alegi pe al doilea, nu-i aşa? Pentru că, dacă l-aş fi iubit cu adevărat pe T.J., nu m-aş mai fi îndrăgostit de tine.

Trenton m-a privit, cu ochii plini de tristeţe.

— În teorie, a zis el scurt.

— Aş vrea să te poţi vedea prin ochii mei. Toate femeile care te-au cunoscut şi-ar dori să aibă o şansă cu tine. Cum te poţi gândi că eşti un premiu de consolare?

Trenton mi-a pus palma pe obraz, apoi s-a îndepărtat de mine.

— La naiba! Am stricat seara! Sunt un cretin nenorocit, Cami! M-am stresat pentru că voiam să-ţi cumpăr şi eu flori, dar sunt atât de scumpe... şi apoi buchetul ăla ridicol de mare îşi face apariţia din senin. Sunt un dobitoc. Sunt un dobitoc iraţional, egoist şi nesigur, căruia îi e teamă că te poate pierde. Îmi e greu să cred că eşti deja a mea.

Avea nişte ochi atât de trişti, încât mi-a sfâşiat inima.

— De când eram copii? N-ai vorbit niciodată cu mine, totuşi. Credeam că nici nu ştii cine sunt.

A râs scurt.

— Mă înspăimântai.

Am ridicat din sprânceană.

— Un băiat Maddox? Înspăimântat?

S-a strâmbat.

— O pierdusem deja pe prima femeie pe care o iubisem vreodată. Gândul că poţi trece prin asta din nou te sperie la culme.

Ochii mi s-au umplut imediat de lacrimi, apoi au dat pe dinafară. M-am agăţat de tricoul lui cu

pumnii şi l-am tras lângă mine, sărutându-l cu putere. Apoi am fugit la mine în cameră, am înşfăcat săculeţul şi felicitarea şi m-am întors la el. Am ridicat săculeţul.

— La mulţi ani de Ziua îndrăgostiţilor!

Trenton s-a albit la faţă.

— Sunt cel mai mare imbecil din toată istoria imbecililor.

— De ce?

— M-am consumat atât de mult cu florile, că ţi-am uitat cadoul la salon.

— E-n regulă, am zis. Nu e mare scofală.

A deschis felicitarea, a citit-o şi a ridicat privirea la mine.

— Felicitarea pe care ţi-am luat-o eu nu e atât de bună.

— Încetează. Deschide-ţi cadoul, am zis, tâmp.

A băgat mâna în săculeţ şi a scos ceva împachetat în hârtie aibă de şerveţel. L-a desfăcut şi a ridicat tricoul în faţa ochilor. Ţinându-l sus, şi-a dat una peste cap.

— Nici cadoul nu e atât de mişto.

— Nu e mişto. E un tricou.

L-a întors cu faţa la mine şi a arătat la caracterele rupte din *Războiul Stelelor.*

— „Sforţa fie cu tine”? Este regele tricourilor!

Am clipit.

— Şi ăsta e un lucru bun?

Cineva a ciocănit la uşă, iar amândoi am sărit în sus. M-am şters la ochi în timp ce Trenton se uita prin vizor. S-a răsucit către mine, absolut derutat.

— E… e Kody.

— Kody? am întrebat eu şi am deschis uşa.

— Ray a încercat să dea de tine, a zis el. Ea şi Brazil s-au certat din nou. Are nevoie s-o ia cineva cu maşina. Voiam să mă duc eu, dar crede că e mai bine dacă vii şi tu.

— Rahat, am zis şi m-am grăbit să-mi pun haina.

— Camioneta mea e pornită, a spus Kody. Conduc eu.

Am arătat către el.

— Să nu te pună naiba să începi.

Kody a ridicat mâinile, iar eu am trecut pe lângă el. Ne-am înghesuit cu toţii în camionetă şi ne-am dus la sediul frăţiei Sig Tau.

Maşinile erau aliniate pe toată strada, iar casa era decorată cu luminiţe roşii, şiraguri de cutii de bere şi inimioare decupate. Unii pierdeau vremea pe afară, dar cei mai mulţi fugeau în casă, la căldură.

Trenton m-a ajutat să mă dau jos din camioneta înaltă a lui Kody, apoi ne-am reunit cu acesta pe partea şoferului. Simţeam basul melodiei înăuntrul pieptului şi mi-am adus aminte de Red. Exact când făceam primul pas către casă, Trenton m-a oprit. Se uita fix la locul de parcare din faţa camionetei lui Kody.

— Să mă ia naiba, a zis el şi a făcut semn cu capul către casă.

Harley-ul lui Travis era parcat pe stradă şi o sticlă goală de whisky zăcea lângă el, stând în picioare în iarba moartă şi îngheţată.

S-a auzit ţipătul unei fete.

— Pune-mă jos, naiba să te ia!

Era Abby, care atârna pe umărul lui Travis şi-l lovea cât putea cu pumnii şi cu picioarele. El s-a dus grăbit spre o maşină şi a aruncat-o pe bancheta din spate. După o scurtă conversaţie cu tipul de pe locul şoferului, Travis s-a strecurat în spate cu Abby.

— Vrei să...? am început eu, dar Trenton a scuturat din cap.

— S-au tot certat şi împăcat în ultimele câteva săptămâni. Nu vreau să pic la mijloc în dezastrul ăsta.

Maşina s-a îndepărtat, iar noi am intrat. În clipa în care am păşit în camera principală, oamenii au început să se holbeze şi să şoptească între ei.

— Trent! a făcut Shepley, cu un zâmbet larg pe chip.

— Tocmai l-am văzut pe Travis, a spus Trenton, făcând un gest în spate.

Shepley a chicotit.

— Da. Se vor împăca în seara asta.

Trenton a dat din cap.

— Sunt nebuni.

Kody a făcut un pas în faţă.

— Îi căutăm pe Brazil şi pe Raegan. I-ai văzut cumva?

Shepley s-a uitat în jur şi apoi a ridicat din umeri.

— În ultima vreme nu.

I-am căutat la parter, la etajul unu şi la mansardă. Kody n-a ratat nicio cameră, nici măcar

debaralele. Când am ajuns pe balcon, l-am găsit pe Brazil.

— Jason, am spus eu.

El s-a întors. A dat din cap către Trenton, dar pe Kody l-a privit în fugă.

— Asta e o petrecere Sig Tau, băieţi. Îmi pare rău, dar nu puteţi rămâne.

— Eu fac parte din Sig Tau, a zis Trenton.

— Nu te supăra, omule, dar nu mai faci.

Kody s-a întors cu umărul către Brazil, încercând din răsputeri, în mod evident, să se stăpânească şi să nu-l atace.

— Unde-i Ray?

Brazil a scuturat din cap şi a privit în jos. Apoi şi-a ridicat ochii spre mine.

— Am încercat să fac relaţia asta să meargă. Chiar am încercat, în tot timpul ăsta. Dar nu pot suporta o persoană disperată.

Kody s-a aplecat mai tare, iar Trenton i-a pus o mână în piept.

— Nu e disperată, a spus el printre dinţi. Ar trebui să fii recunoscător pentru timpul pe care vrea să-l petreacă alături de tine.

Brazil a dat să răspundă, dar am ridicat mâna.

— Jason, n-am venit aici să te judecăm.

— Vorbeşte pentru tine, a mârâit Kody.

Mi-am smucit capul către el şi către silueta lui masivă.

— Nu ne ajuţi deloc. Taci.

— Ştii cumva unde e? a întrebat Trenton. Am venit doar s-o ducem acasă.

A scuturat din cap.

— N-am văzut-o.

L-am lăsat singur pe Brazil şi am coborât la primul etaj. Apoi am ieşit din clădire, iar Trenton m-a cuprins cu o mână, ca să mă încălzească.

— Acum ce facem? a întrebat Kody.

— Încercăm s-o sunăm, am zis eu, dârdâind.

Ne-am dus înapoi la camionetă şi am încremenit când am dat cu ochii de Raegan, care stătea pe bordură, lângă roata maşinii lui Kody.

— Ray? a zis Kody.

Ea s-a ridicat, s-a răsucit şi a ridicat telefonul.

— A murit bateria, a strigat ea.

Kody a luat-o în braţele lui imense, iar ea l-a cuprins, în lacrimi. S-a urcat în camionetă cu ea în braţe, după care Trenton şi cu mine ne-am suit pe partea cealaltă. În mod ciudat, Raegan nu avea chef să discute despre cearta ei cu Brazil. În schimb, subiectul de conversaţie era Travis.

— După care a zis „în ciuda ororii absolute de a-ţi pierde cel mai bun prieten, pentru că ai fost suficient de prost ca să te îndrăgosteşti de ea” sau ceva de genul ăsta.

Şi-a pus palma pe pieptul lui Kody.

— Am murit.

M-am uitat la Trenton, dar nu părea deloc amuzat, aşa cum mă aşteptam să fie, ci pierdut în gânduri.

— Te simţi bine? l-am întrebat.

— A căzut fulgerul prea aproape de casă, a zis el.

L-am sărutat pe obraz.

— Iubitule. Încetează. Noi suntem în regulă.

— Nici măcar n-am pregătit cina.

— Hai să mergem la magazin, a spus Kody. Facem nişte cumpărături. Gătesc eu.

— Şi eu te ajut, a zis Trenton.

— Ah, avem de toate, am zis. Am rezerve pentru multă vreme.

— Ai şi paste în formă de scoică? a întrebat Kody.

— Da, am zis eu cu Raegan la unison.

— Unt? a întrebat Kody.

Am încuviinţat amândouă.

— Făină? Condimente?

M-am uitat la Trenton, care a dat din cap.

— Lapte? Brânză Jack?

Am dat din cap că nu.

— Avem brânză tartinabilă cu ardei, în schimb.

Kody a dat scurt din cap.

— E bună şi aia. Roşii? Ardei iuţi? Crutoane?

— N-avem crutoane, a spus Trenton.

Kody a tras de volan la dreapta şi am mers până la el acasă. S-a dus înăuntru, unde a stat mai puţin de un minut, apoi am pornit din nou la drum, cu o cutie de crutoane la bord.

— Mor de foame, am spus. Ce vrei să ne găteşti?

— O cină rafinată pentru Ziua îndrăgostiţilor, a spus Kody, pe un ton dramatic. Hamburger cu brânză, reţeta din Sud-vest.

Am râs cu toţii, dar stomacul îmi chiorăia. Suna atât de apetisant. Trenton mi-a şoptit la ureche:

— Îmi pare rău că nu te-am scos la cină.

I-am cuprins braţul.

— E mult mai bine decât am plănuit.

M-a sărutat pe obraz şi m-a luat în braţe.

— De acord cu tine.

23

Chiar dacă aveam doar câteva cursuri, examenele parţiale tot mă stresau din cale-afară. Kody, Raegan, Gruber, Blia şi cu mine învăţam cu toţii la Red până se aglomera sau când nu prea erau clienţi, iar Trenton mă ajuta să învăţ la Skin Deep. Vacanţa de primăvara se apropia cu paşi repezi şi de-abia aşteptam zilele libere şi banii în plus pe care îi puteam câştiga dacă lucram nişte ore suplimentare, dar mai întâi trebuia să-mi iau examenele.

Prima săptămână din martie a fost un haos total, iar săptămâna examenelor parţiale a fost şi mai rea, dar, chiar dacă mi-a mâncat tot timpul, mi-am terminat testele şi am fost suficient de mulţumită de ele ca să mă bucur de vacanţă.

Duminică seara, după muncă, în loc să mă duc la mine acasă, m-am dus la Trenton. Când Kody nu-şi petrecea noaptea la noi în apartament, se ducea Raegan la el. După câteva zile în care s-au întrebat dacă sunt sau nu împreună, şi-au reluat relaţia de unde o lăsaseră şi n-o văzusem niciodată pe Raegan mai fericită. Luna lor de miere începea să mă stingherească, totuşi, chiar dacă mă bucuram din nou de micul dejun pregătit de Kody. Oricât de tare îmi plăcea s-o văd cu zâmbetul pe buze, a rămâne să dorm la Trenton era o fericire,

din mai multe puncte de vedere.

Luni dimineaţă, m-am răsucit în pat şi-am început, încet-încet, să mă trezesc. Trenton dormea cu tot trupul deasupra mea. Ne ţineam noaptea în braţe când unul, când celălalt, devenise ritualul nostru. Eu mă simţeam mai bine dacă dormeam pe partea dreaptă, iar Trenton pe stânga, aşa că ne suceam şi ne învârteam o grămadă.

Am căscat şi, din obişnuinţă, Trenton m-a tras şi mai aproape de el. Pereţii lui albi erau plini de fotografii de familie, cu rame arămii, portrete ale mamei sale şi multe instantanee cu noi: la Red Door, la Skin Deep, dar şi poza ridicolă în care sărbătoream împreună terminarea celui de-al şaselea tatuaj al meu, un păun complicat, cu nuanţe aprinse de galben, albastru, verde, roşu şi violet, ce mi se întindea de la şold până la jumătatea coastelor. Trenton zicea că e cel mai frumos tatuaj pe care îl făcuse vreodată şi îl mângâia cu tandreţe noaptea, înainte să adoarmă.

Trupul meu devenise o operă ambulantă de artă şi asta nu mă deranja deloc. Trenton mă mai întrebase de câteva ori de ce mai lucram la salon, deşi Coby îşi terminase programul de dezintoxicare şi era din nou pe picioarele lui, iar eu îl necăjeam răspunzându-i că stau pentru tatuajele gratuite. Deşi Trenton mi le-ar fi făcut oricum gratis – unul dintre avantajele de a fi iubita artistului.

Între programări, Trenton desena şi mâzgălea la mine la recepţie şi, când mă îndrăgosteam de o schiţă, el mi-o tatua pe piele. Aveam originalele

înrămate şi agăţate la mine în dormitor, iar Trenton avea propriile creaţii la el în pat.

M-am sculat şi m-am târât la baie. Lumina soarelui care se reflecta în pereţii albi şi strălucitori m-a făcut să mijesc ochii. M-am lovit cu degetele de la picior în suportul de prosoape pe care îl ajutasem să-l cumpere, apoi am deschis dulapul cu medicamente ca să-mi iau periuţa de dinţi pe care o ţineam acolo. Era totul foarte casnic şi, deşi aveam senzaţia că nu pot face asta, am făcut-o… şi savuram fiecare moment.

M-am aşezat pe canapeaua de un portocaliu-aprins şi m-am frecat la ochi. La acel moment al dimineţii, dacă jaluzele erau ridicate, soarele se reflecta în mozaicul de sticlă colorată şi de oglinzi agăţat deasupra canapelei şi împrăştia milioane de curcubeie pe peretele opus. Îmi plăcea la nebunie să stau cu o ceaşcă de cafea în mână şi să mă bucur de privelişte. Numai la Trenton beam cafea. Raegan şi cu mine nu aveam filtru, iar aici puteam să-mi fac o ceaşcă de cafea când voiam.

Trenton a apărut împleticindu-se din dormitor şi s-a frecat pe faţă.

— Sunt obosit pentru un motiv anume, a zis el, cu un glas jos şi răguşit.

S-a aşezat lângă mine şi şi-a pus capul la mine în poală. Îl tunsesem cu o seară înainte, aşa că avea părul mai aspru la atingere, când îmi treceam degetele prin el.

— Nu uita, a spus el.

— Ştiu. Lupta lui Travis poate fi oricând şi trebuie să te duci în clipa în care te sună ca să stai

cu ochii pe Abby.

— Sper că nemernicul ăla care a atacat-o ultima dată îşi face apariţia. O să-şi dorească să-l fi bătut Travis mai degrabă.

— Dacă îl baţi mai rău decât Travis, îl omori. Deci să sperăm că nu apare.

— Poţi sta la mine în apartament cât fac eu puşcărie.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ce-ar fi să nu ajungi la puşcărie? Îmi plac lucrurile aşa cum sunt ele acum.

Şi-a ridicat privirea către mine.

— Îţi plac?

— La nebunie.

— Am o cheie cu numele tău pe ea.

— E prea devreme, iubitule, nu-ncepe, am gemut eu.

S-a ridicat.

— Într-una din zilele astea n-o să te mai rog şi-o să-ţi lipsească asta.

— Mă îndoiesc.

— Te îndoieşti că n-o să te mai rog sau te îndoieşti c-o să-ţi lipsească?

— Amândouă.

S-a încruntat.

— Nu e frumos din partea ta.

M-am uitat la ceas.

— Trebuie să mergem la muncă peste câteva ore.

— Nu, nu trebuie. Am cerut zi liberă.

— Atunci eu trebuie să merg la muncă peste câteva ore.

— Am cerut zi liberă pentru amândoi.

Am ridicat din sprâncene.

— De ce?

— Pentru că sunt de serviciu la Trav şi m-am gândit că poate vrei să vii şi tu.

— Nu poţi să-mi iei orele de muncă şi să nu mă întrebi, Trenton. Şi Cal n-ar trebui să te lase să faci astfel de manevre.

— E doar o zi. Şi oricum n-ai nevoie de a doua slujbă.

— Îmi place să lucrez şi nu contează dacă am sau nu nevoie, ai întrecut limita. Sunt banii mei, Trenton. Nu e în regulă, am zis şi m-am ridicat în picioare.

El şi-a trântit capul pe perne, apoi a venit după mine în dormitor.

— Bine. Îl sun pe Cal şi îi spun că tu vii la muncă.

— Nu, eu îl sun pe Cal. De când trebuie să vorbeşti tu cu şeful în locul meu? am zis, în timp ce îmi trăgeam pe mine jeanşii şi un tricou.

Trenton şi-a lăsat umerii în jos.

— Nu te duce, iubito, te rog. De-abia aşteptam să-mi petrec ziua asta cu tine. Îmi pare rău.

Mi-am pus pantofii şi haina, iar după ce mi-am adunat telefonul, cheile şi geanta m-am îndreptat către uşa de la intrare.

Trenton şi-a lipit palma de uşă.

— Nu pleca supărată.

— Nu sunt supărată. Sunt furioasă. Uite exact de-asta nu vreau să mă mut cu tine, Trenton. Nu vreau să-mi distrugi viaţa.

— Nu încerc să-ţi distrug viaţa! Încercam să fac un gest drăguţ!

— Bine, dar înţelegi de ce cred că ai depăşit limita?

— Nu, cred că exagerezi.

Am oftat.

— Plec. Dă mâna la o parte.

N-a dat-o.

— Trenton, te rog, dă mâna la o parte. Vreau să mă duc acasă.

A tresărit.

— Acasă. Asta e casa ta. Ai stat aici toată săptămâna. Ţi-a plăcut la nebunie! Nu ştiu de ce eşti atât de încăpăţânată. Te gândeai să te muţi la dracu' în California cu cretinul ăla după mai puţin timp decât cel petrecut împreună cu mine.

— T.J. locuia în apartamentul ăla *de doi ani!* Era un pic mai pe picioarele lui!

Trenton a rămas cu gura căscată, de parcă l-aş fi împuşcat.

— La naiba, scumpo. Nu te abţine.

M-am crispat toată.

— N-ar fi trebuit să spun asta. Îmi pare rău.

A făcut un pas către mine, iar eu m-am ferit. Oricât de mult l-ar fi rănit comparaţia cu T.J. micul meu gest reflex l-a rănit şi mai tare.

A vorbit încet şi lent.

— Nu te-aş lovi *niciodată.*

— Ştiu. A fost doar din obişnuinţă… eu…

S-a îndepărtat de mine, s-a dus în dormitor şi a trântit uşa! Am ridicat înfricoşată din umeri şi am închis ochii.

După câteva secunde, un zgomot îngrozitor s-a auzit din cameră, de parcă Trenton ar fi dărâmat dulapul, dar n-aveam cum să fiu sigură. N-am mai stat să aflu ce se întâmplase. Am fugit pe uşă, am coborât scările şi am sărit în Jeep.

* * *

Pentru că studenţii erau în vacanţă, salonul era pustiu. Orele treceau fără niciun client, iar vina a început să mă cuprindă. Trenton ştia că o să ne plictisim de moarte la muncă, deci avea logică să ne luăm zi liberă. Totuşi, nu-mi puteam cere scuze pentru ceea ce simţeam. Făcusem eforturi mari ca să devin independentă şi nu era nimic greşit să doresc să-mi păstrez libertatea pentru cât mai mult timp posibil.

Stăteam la recepţie şi-mi legănam picioarele. Hazel şedea pe canapeaua de lângă uşa de la intrare şi-şi pilea unghiile până acestea s-au transformat în nişte gheare.

— Avea dreptate, a zis ea.

— Cu ce anume? am întrebat, ofticată.

— Cu T.J. era gata să te muţi, De ce nu cu Trent? Şi el e pe picioarele lui.

— Nu mă face să mă simt şi mai prost decât mă simt deja. Eram doar supărată.

— Ştie.

— Atunci de ce nu m-a sunat?

— Poate că şi el se simte vinovat. Poate că e înspăimântat de faptul că te-ai ferit de el.

— A fost un reflex. Nu l-am putut controla.

— Ştie. În adâncul sufletului, ştie. Cred că doar s-a supărat foarte tare. Spusese înainte că scopul lui e să te protejeze, nu-i aşa?

— Aşa a zis.

— Dar apoi te-a speriat.

— Fără să vrea.

— Totuşi. Îmi dau seama de ce s-a supărat atât de tare. Calvin! a strigat ea, făcându-mă să tresar.

— Ce e? a strigat şi el.

— Hai să închidem spelunca asta! N-a venit nimeni toată ziua şi Cami trebuie să plece oricum la Red.

Calvin a venit la recepţie, fără niciun fel de expresie pe faţă.

— Mi-ai numit cumva salonul speluncă?

— Da, a spus ea. Sunt concediată?

— Bishop a trecut pe aici? a întrebat el.

Hazel a dat din cap.

— Da, dar peste un sfert de oră a primit un mesaj. E o luptă diseară.

— Poftim? am zis eu şi m-am ridicat în picioare. Acolo s-a dus?

Hazel a aprobat.

— Da? Şi?

— Deci Trent o să se ducă acolo diseară. Pariază bani mulţi şi trebuie s-o şi păzească pe Abby în locul lui Travis. Cred că a atacat-o cineva ultima oară.

— Pe bune? a făcut Hazel, cu ochii căscaţi.

— Putem închide, dacă retractezi ce ai spus despre salon şi dacă putem bea pe gratis la Red, a spus Calvin, uitându-se la mine.

Am scuturat din cap.

— Vă cumpăr eu primul rând, dar băutura gratis înseamnă faliment, deci răspunsul e nu.

— Retractez, a spus Hazel. Ăsta e cel mai frumos şi mai grozav salon care a existat vreodată şi nu-mi doresc să plec niciodată de aici. Mai puţin acum.

Calvin a dat din cap.

— Ne vedem acolo.

Hazel a bătut din palme.

— Am cea mai tare! Slujbă! Care există!

S-a ridicat şi s-a repezit în atelier, să-şi ia lucrurile.

Eu am închis casa şi computerul, iar Calvin a stins luminile din spate.

M-am dus către Jeep, dar m-am oprit când l-am văzut pe Trenton sosind. A parcat repede şi a sărit din maşină. Mi-a smuls cheile din mână, a deschis portiera Jeepului, a pornit motorul şi a ieşit.

— Diseară e lupta. La Keaton Hall. Trebuie să plec, am întârziat deja, dar voiam să te văd.

M-a sărutat pe obraz.

M-am simţit cuprinsă de o senzaţie ciudată de panică, de parcă şi-ar fi luat adio. L-am apucat de tricou, oprindu-l din drum.

— Suntem în regulă? l-am întrebat.

Părea uşurat.

— Nu, dar vom fi.

A zâmbit oarecum trist şi gropiţa i s-a ivit pe obraz.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că sunt un distrus, dar că o scot

eu la capăt. Jur. Doar... să nu renunţi la mine, bine?

Am scuturat din cap.

— Încetează.

— Trebuie să plec, iubito.

M-a sărutat pe frunte, apoi a fugit la maşină.

— Sună-mă când se termină. Am o presimţire ciudată.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Şi eu. Asta înseamnă că o să câştig o grămadă de bani diseară. A ieşit cu spatele de pe alee, iar eu am intrat în Jeep. Era cald şi-am luat în braţe volanul, copleşită de afecţiunea pentru acest bărbat care întotdeauna a avut atâta grijă de mine. Hazel a claxonat din maşina ei neagră, marca Eagle Talon, iar eu am urmat-o până la Red.

24

— S-a cărat toată lumea. E o tragedie, a spus Raegan. Luptele astea nenorocite. Luptele astea *nenorocite!*

— Eşti aşa dramatică, i-am zis eu şi am privit-o cum aruncă furioasă o monedă în borcanul gol de bacşiş. Mai ţii minte ultima oară când ai blestemat luptele? Au venit toţi aici după aceea, am muncit ca nişte sclave şi au fost daţi afară înainte să-şi comande măcar o băutură.

— Mai ţin minte, a spus Raegan, dându-şi una peste obraz cu palma.

A pufnit, iar bretonul i s-a ridicat în aer.

— Nu mai fi atât de tristă, iubito! a strigat Kody din cealaltă parte a încăperii.

O fată a intrat valvârtej, iar Kody a tresărit pentru o fracţiune de secundă. A spus ceva repede unuia dintre cei cinci tipi de la mesele de biliard, l-a apucat de braţ şi amândoi au ieşit în viteză.

Apoi am observat cum oamenii îşi verificau mesajele de pe mobile şi cum răspundeau la telefoane, fugind apoi afară.

Raegan a observat şi ea asta. S-a ridicat în picioare, încruntată.

— Asta-i… chiar ciudat.

I-a făcut semn lui Kody.

— Se bat afară?

El s-a aplecat pe spate, încercând să-i atragă atenţia lui Gruber la uşa de la intrare.

— Se întâmplă ceva afară? a strigat el.

Vocea i-a bubuit, peste muzica din club. Kody a dat din cap către Raegan.

— Nimic.

Blia a dat buzna înăuntru, cu telefonul în mână.

— Să dea naiba! E peste tot pe Facebook! a urlat ea. Keaton Hall e în flăcări!

— Poftim?

M-am ridicat în picioare şi toţi muşchii din corp mi s-au încordat.

— Închide tâmpenia aia! a strigat Hank către DJ.

Muzica a tăcut, iar Hank a luat telecomanda şi a aprins televizorul pe care vedeam de obicei meciurile. A tot schimbat canalele până a ajuns la ştiri.

Imaginea întunecată tremura, dar, în cele din urmă, s-a limpezit. Fumul ieșea din Keaton Hall şi

studenţii înspăimântaţi alergau pe peluză. Pe ecran scria *Imagini filmate de un amator cu telefonul mobil lângă sala Keaton de la Universitatea Eastern State.*

— Nu. Nu! am strigat şi mi-am luat cheile de la maşină.

Am împins uşa batantă a barului şi am făcut doi paşi înainte ca Hank să mă tragă înapoi.

— Ce faci? a spus el.

— Trent e înăuntru! E la lupta lui Travis!

M-am smucit din strânsoarea lui, dar el nu mi-a dat drumul.

Jorie şi-a făcut apariţia lângă noi, cu ochii scânteind.

— Nu te poţi duce acolo, Cami. E un ditamai incendiul!

M-am zbătut în braţele lui Hank.

— Lasă-mă! Dă-mi drumul! am ţipat.

Kody a venit şi el, dar în loc să mă ajute, m-a ţinut locului. Gruber s-a apropiat şi el pe după colţ, dar s-a oprit la câţiva metri distanţă, privind toată scena cu ochii căscaţi.

— Şşşt, a făcut Raegan şi m-a desprins blând din braţele lor. Sună-l, a zis ea şi mi-a întins telefonul.

L-am luat, dar mâinile îmi tremurau atât de tare, încât nu puteam apăsa pe taste. Raegan mi-a luat telefonul înapoi.

— Ce număr are?

— 4021448, am spus eu şi am încercat să nu mă panichez şi mai tare.

Inima îmi bătea atât de rău încât credeam c-o

să-mi sară din piept şi gâfâiam după lupta cu Hank şi Kody.

Am aşteptat. Nimeni nu mişca. Nimeni nu vorbea. Raegan îmi evita privirea până când ochii ni s-au întâlnit. A scuturat din cap.

Nu le-am mai dat ocazia să mă prindă din nou. Am fugit către uşă, am ieşit repede şi m-am dus la Jeep. Mâinile încă îmi tremurau, am încercat de câteva ori să bag cheile în contact, dar după ce motorul a pornit am demarat în goană din parcare.

Campusul era la zece minute distanţă şi am trecut cu roţile peste câteva borduri ca să evit aglomeraţia şi să trag în parcarea cea mai apropiată de Keaton Hall. Peisajul era mult mai înspăimântător. Apa din maşinile pompierilor inundase deja pământul şi ajunsese la asfalt. Am luat-o la fugă pe peluză şi bocancii mi s-au scufundat în iarbă.

Luminile roşii şi albastre ale maşinilor de salvare străluceau pe clădirile învecinate. Kilometri întregi de furtunuri legate la hidranţi pătrundeau pe uşile şi ferestrele sălii Keaton, purtate de pompierii care se duseseră în calea primejdiei. Oamenii ţipau şi plângeau, se strigau unii pe alţii. Zeci de trupuri erau aşezate într-un şir, acoperite cu pături galbene, de lână. Am mers pe lângă ele, uitându-mă la pantofi, şi m-am rugat să nu dau cu ochii de cizmele galbene de lucru ale lui Trenton. Când am ajuns la capătul rândului, m-am retras. Unui picior îi lipsea tocul pantofului. Celălalt picior era desculţ, cu o pedicură impecabilă. Unghia degetului mare era pictată cu un model în zigzag,

alb cu negru, şi cu o inimioară roşie. Nu ştiu cine era, dar trăia când îşi făcuse pedicură, iar acum zăcea fără suflare pe pământul rece şi ud.

Mi-am dus mâna la gură şi m-am uitat în jurul meu.

— Trent! am urlat. Trenton Maddox!

Cu cât trecea timpul, cu atât mai multe cadavre era scoase şi din ce în ce mai puţini oameni erau salvaţi. Parcă era o zonă de război. Mulţi dintre clienţii mei obişnuiţi mergeau la luptele astea – colegi de clasă, din facultate sau din liceu. De când ajunsesem la faţa locului, nu mă întâlnisem cu niciunul dintre ei. Nu i-am văzut nici pe Travis, nici pe Abby, şi mă întrebam dacă şi ei erau printre morţi. Chiar dacă Trenton ar fi scăpat, dar fratele lui nu, ar fi fost devastat. După o vreme, atmosfera a devenit bizar de calmă. Plânsetele se transformaseră în suspine şi nu se mai auzea decât zgomotul furtunurilor şi, din când în când, pompierii care se strigau între ei. Am început să tremur şi pentru prima oară mi-am dat seamă că nu am haină pe mine.

Mi-a sunat telefonul şi aproape că mi-a căzut din mână când l-am dus la ureche.

— Alo? am strigat.

— Cami? a zis Raegan. Stai acolo! Trent e pe drum înspre tine!

— Ce? Ai vorbit cu el?

— Da! E în regulă! Stai acolo!

Am închis şi am strâns telefonul la piept. Tremuram necontrolat şi-am început să mă uit în jur, în speranţa că Raegan avea dreptate. Trenton

a apărut, la o sută de metri distanţă, alergând cu toată viteza înspre mine.

Picioarele mi s-au înmuiat şi am căzut în genunchi, printre suspine. Trenton a căzut şi el în genunchi şi m-a cuprins cu braţele.

— Te-am prins! Sunt aici!

Nu puteam vorbi. Nu puteam decât să plâng şi să mă agăţ de cămaşa lui. Trenton şi-a scos haina şi mi-a pus-o pe umeri, apoi m-a luat din nou în braţe, legănându-mă ca să mă calmez.

— E-n regulă, iubito, a spus el, cu voce calmă şi liniştitoare.

Avea faţa pătată de funingine şi sudoare, iar cămaşa îi era teribil de murdară. Mirosea ca un foc de tabără, dar eu tot mi-am îngropat obrajii în pieptul lui.

— Travis şi Abby? am întrebat, într-un final.

— Sunt bine. Haide, a spus el şi s-a ridicat în picioare. Haide acasă, unde-i cald şi bine.

Trenton a condus până la apartamentul meu. Hank închisese barul în semn de doliu, aşa că Raegan şi Kody se înghesuiau pe canapea, uitându-se la ştiri, în vreme ce Trenton şi cu mine am făcut, pe rând, duş.

Mi-am tras pe mine o pereche curată de pantaloni gri de trening şi nişte şosete pufoase şi l-am luat în braţe pe Trenton la mine în dormitor. L-am îmbrăţişat cu putere şi mi-am aşezat tâmpla pe pieptul lui. Părul meu umed se lipise de tricoul lui cu *Spaceballs,* dar nu-i păsa. Totul era foarte greu de procesat, aşa că am stat în tăcere, unul în braţele celuilalt, până când eu am izbucnit din nou

în plâns.

Kody mi-a bătut la uşă, apoi a intrat, urmat de Raegan. Ea evita să mă privească în ochi.

— Tocmai i-au luat interviu mamei lui Baker. N-a supravieţuit.

Eram devastată, dar nu mai aveam lacrimi. Am închis pur şi simplu ochii şi-am simţit cum îmi tremură buzele. Trenton m-a luat în braţe şi amândoi am sărit ca arşi când a sunat telefonul.

S-a uitat prelung la el. Telefonul a sunat din nou.

— E doar un număr.

— Local? am întrebat.

A sunat şi a treia oară. Trenton a scuturat din cap.

— Răspunde.

A dus telefonul la ureche, şovăitor.

— Alo?

După o scurtă pauză, şi-a lăsat telefonul în poală.

— Prea târziu.

Kody şi Raegan s-au dus la culcare, dar eu am rămas acolo, în braţe la Trenton. Nu voiam să sting luminile. Voiam să-l văd, cu ochii mei, şi să ştiu că era viu şi nevătămat.

Trenton şi-a trecut degetele prin păr.

— Am abandonat-o, a zis el.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Pe cine?

— Pe Abby. Travis n-a putut să ajungă la noi. Voia să iasă pe unde intra toată lumea, iar Abby voia să ne bage pe uşa din spate. Ne-am pierdut.

Ne-am întâlnit cu un grup de fete rătăcite. Se ţineau după un tip, care era la fel de pierdut ca ele. M-am panicat.

A clătinat din cap, cu ochii fixaţi pe un perete.

— Şi am abandonat-o, în gâtu' mă-sii.

O lacrimă i-a căzut pe obraz şi şi-a coborât privirea.

— A ieşit, am zis eu, mângâindu-l pe coapsă.

— I-am promis lui Travis că o să am grijă de ea. Şi când a fost vorba de o situaţie de viaţă de moarte, am dat bir cu fugiţii.

L-am prins de bărbie şi l-am întors cu faţa la mine.

— N-ai dat bir cu fugiţii. Ai instincte puternice, iar mama ta este în lumea cealaltă şi are grijă de tine. Ce s-a întâmplat cu grupul pe lângă care aţi trecut?

— Am spart o fereastră şi l-am ajutat pe tip să se urce pe ea, iar el le-a ajutat pe fete să iasă pe acolo.

— Le-ai salvat vieţile. Tipul ăla nu s-ar fi descurcat de unul singur. Mama ta l-a ajutat pe Travis s-o găsească pe Abby şi pe tine să salvezi mai multe vieţi. Asta nu înseamnă că ai dat bir cu fugiţii. Asta înseamnă că te-ai implicat.

Trenton a zâmbit uşor şi s-a aplecat spre mine ca să mă sărute.

— Mi-era atât de teamă că n-o să te mai văd niciodată.

Buzele au început să-mi tremure din nou şi mi-am lipit fruntea de fruntea lui.

— M-am tot gândit la presimţirea aia nasoală

pe care am avut-o amândoi mai devreme. Şi apoi tu ai plecat, iar mie mi s-a părut că pleci pentru totdeauna. Nu mi-a fost atât de frică în toată viaţa mea şi asta înseamnă ceva. Tata e destul de înfricoşător.

Telefonul lui Trenton a scos un bip. L-a luat şi a citit un mesaj.

— E Brad de la Sig Tau. Am pierdut trei oameni deocamdată.

Umerii mi s-au lăsat în jos.

Trenton s-a încruntat la telefon, a apăsat o tastă şi a lipit receptorul de ureche. M-a privit.

— Aveam un mesaj vocal de la numărul ăsta. Nu mi-a trimis niciodată vreo alertă.

— Poate că pentru că n-ai răspuns?

— E de la numărul ăla ciudat.

S-a auzit o voce de femeie zicând *Ăăă* şi apoi n-a mai zis nimic. Trenton s-a încruntat şi a apăsat pe o tastă. Am auzit sunând de câteva ori, apoi aceeaşi voce de femeie a răspuns.

— Alo? a ţipat ea. Trent?

Trenton a părut derutat şi surprins în acelaşi timp.

— Abby? Totul e în regulă?

— Da, suntem bine. Tu ce faci?

— Stau cu Cami. E destul de supărată cu incendiul ăsta. I-au murit câţiva cunoscuţi.

M-am întins din nou la el în braţe şi nu auzeam decât frânturi din ce spunea Abby, cu vocea ei piţigăiată.

— Da, a zis Trenton. E ca o scenă de război acolo. Ce e zgomotul ăla? Te joci cumva? s-a răstit

la ea.

M-am ridicat în fund.

— *Poftim?* a zis el, din ce în ce mai tulburat.

Nu se poate aşa ceva. N-are cum.

— Bine, cu ce anume? a întrebat el. Abby, nu te mai juca. Spune-mi mai repede.

Eram amândoi extenuaţi, iar Trenton n-avea chef de jocurile ei. M-am apropiat mai mult de telefon. Trenton îl ţinea departe de ureche, ca să aud şi eu.

— Au fost foarte mulţi oameni la lupta din seara asta. O grămadă au murit. Cineva trebuie să meargă la puşcărie pentru asta.

M-am îndepărtat şi am făcut schimb de priviri cu Trenton. Abby avea dreptate. Travis putea fi în mare pericol.

— Crezi că or să dea vina pe Travis? a zis Trenton, cu un ton jos şi serios.

Abby îi atrăsese, în sfârşit, atenţia.

— Ce-o să ne facem?

M-am înclinat din nou ca să ascult.

— L-am cerut pe Travis în căsătorie.

— Ăă… a făcut Trenton şi s-a uitat din nou la mine.

Am ridicat din sprâncene de uimire.

— Bine, şi cum o să-l ajute chestia asta?

— Suntem în Las Vegas…

M-am îndepărtat puţin ca să-i văd reacţia lui Trenton. Acum el era cel cu sprâncenele ridicate şi se încruntase de făcuse riduri pe frunte.

— Abby.

A oftat. Ea a mai spus ceva, cu o voce şi mai

piţigăiată, care părea din ce în ce mai disperată. Urma să se căsătorească, în speranţa că era o soluţie suficient de nebunească pentru a-i face pe investigatori să creadă că Travis era în Vegas şi nu la Keaton Hall. Am simţit cum mi se frânge inima pentru ei. Eu eram supărată pentru că bărbatul pe care îl iubeam aproape îşi pierduse viaţa, dar şi ei aveau aceleaşi temeri, pe lângă faptul că văzuseră moartea cu ochii. Iar acum erau în pericol să fie din nou despărţiţi.

— Îmi pare rău, a zis Trenton. Nici el nu şi-ar dori să faci asta. Ar vrea să te căsătoreşti cu el fiindcă aşa vrei tu. Dacă o să afle vreodată adevărul, o să fie distrus.

M-am aplecat iar ca să ascult.

— Să nu-ţi pară rău, Trent. O să fie în regulă. Măcar o să aibă o şansă să scape. E o şansă, nu-i aşa? Una mai mare decât dacă ar fi rămas.

— Aşa cred, a spus Trenton, înfrânt.

Abby n-a mai zis nimic.

— Felicitări!

— Felicitări! am zis şi eu, încercând din răsputeri să nu par deprimată.

Abby a zis ceva, iar Trenton a dat din cap.

— Aşa facem... şi e al naibii de ciudat că fratele nostru mai mic e primul care se însoară.

Abby a izbucnit în râs, dar părea extrem de obosită.

— Obişnuieşte-te cu ideea.

— Du-te dracului, a zis Trenton. Vă iubesc.

A închis şi a aruncat telefonul la capul patului. După ce s-a uitat prelung la uşile stricate ale

dulapului meu, a râs scurt.

— Trebuie să le repar.

— Chiar te rog.

— Travis se însoară înaintea mea. Nici nu ştiu ce părere trebuie să am despre asta.

— Le urezi toate cele bune. Poate rămân căsătoriţi pentru totdeauna şi fac zece copii sau poate că divorţează la anul. Toate astea dacă Travis nu ajunge la...

Trenton şi-a coborât privirea la mine.

— Pariez pe scenariul cu cei zece copii.

— Şi eu, am spus.

S-a sprijinit cu capul de tăblia patului şi a închis ochii.

— O să mă însor cu tine într-o zi.

Am zâmbit.

— Când o zbura porcul.

A ridicat din umeri.

— Pot să pun porcul în avion. Nicio problemă.

— Bine, când o să dansezi într-o pereche pe bikini gen Britney Spears în faţa tatălui tău. Atunci o să ne căsătorim.

A tras aer în piept, îndelung şi profund, apoi l-a dat pe tot afară.

— Îţi accept provocarea.

25

A fost ciudat să ne-ntoarcem în campus luni dimineaţă. Copacii erau decoraţi cu panglici negre, iar Keaton Hall era înconjurată cu bandă galbenă pusă de poliţişti. Toată lumea vorbea pe holuri, în

lifturi, pe scări. Oamenii discutau despre incendiu, despre cine a murit şi cine a supravieţuit şi despre a cui era vina. Bârfeau şi despre inelele de pe degetele lui Travis şi Abby şi începuse să circule şi un zvon despre o sarcină.

I-am lăsat să vorbească. Era plăcut să auzi vorbindu-se şi altceva decât teorii şi conspiraţii despre incendiu. Poliţia trecuse deja pe la Jim şi discutase cu Trenton, aşa că nu voiam să arăt nimănui că ştiu ceva.

După cursuri, m-am târât prin peluza noroioasă până la Ştrumf şi am dat cu ochii de T.J., care se sprijinea de capota Jeepului, tastând ceva pe telefon. S-a ridicat când m-a văzut acolo, la câţiva metri distanţă. Mi-am continuat încet drumul.

— Mă întrebam dacă te vei întoarce, am zis.

— Am luat primul avion.

— Ca să vezi dacă e toată lumea bine?

A dat din cap.

— Ca să estimez pagubele.

— Ce poţi face tu?

A clătinat din cap.

— Amândoi sunt implicaţi.

— Nu-l amesteca pe Trent, m-am răstit eu.

A râs scurt, surprins de furia mea.

— Nu e vorba de mine, Camille.

— Dacă n-ai venit cu treabă, atunci de ce eşti aici?

— Nu pot să-ţi dau detalii, Camille, ştii asta. Dar aici şi acum am venit ca să te văd pe tine.

Am scuturat din cap.

— T.J., am discutat despre asta. Apariţiile tale

haotice fac lucrurile şi mai dificile decât ar trebui să fie. Dacă totuşi ai venit să mărturiseşti…

A făcut semn că nu.

— Nu pot face asta acum.

— Atunci ar trebui să pleci.

— Voiam doar să te salut.

— Salut, i-am zis, cu un zâmbet slab.

S-a aplecat ca să mă sărute pe obraz, iar eu m-am ferit. Oricât ar fi dorit să pretindă că era un gest inocent şi prietenos, ştiam amândoi că nu era aşa.

— Iar acum îţi spun la revedere.

— La revedere.

T.J. a dat din cap, apoi s-a răsucit şi s-a îndepărtat.

M-am dus acasă să mănânc ceva înainte de a pleca la salon şi eram tristă. Mi-am făcut câteva sandvişuri cu şuncă şi caşcaval şi am mâncat unul pe drum. M-am gândit tot timpul la jucăriile de pluş şi la florile care începuseră să se adune în faţă la Keaton.

Când am ajuns la Skin Deep, am văzut că maşinile lui Trenton şi Hazel erau deja acolo. Am intrat, dar nu era nimeni la recepţie sau în vestibul. Am făcut câţiva paşi pe hol, dând imediat cu ochii de bocancii galbeni ai lui Trenton.

— Fă-o naibii odată, Hazel! Aştepţi întoarcerea lui Iisus? Ce mama dracului!

— Nu, a zis ea cu drăgălăşenie, uitându-se la mine. O aşteptam pe ea.

I-a străpuns urechea, iar el şi-a înăbuşit un geamăt, apoi a scos un şir de înjurături – pe unele

dintre ele nu le auzisem niciodată.

— Eşti frumos! a spus ea.

— Pe bune? Eu îmi pun cercei de dragul tău, iar tu îmi spui că sunt frumos? Ce-ar fi să-mi spui că sunt masculin? Armăsar? Şmecher?

— Drăguţ! a zis Hazel şi l-a sărutat pe frunte.

Trenton a mârâit.

— Ţi-am adus un sandviş cu şuncă şi caşcaval, am zis, ciugulind dintr-al meu. E în sertarul de jos, la recepţie.

Trenton mi-a făcut cu ochiul.

— Te iubesc, scumpo.

— Mai departe! a zis Hazel.

Zâmbetul lui Trenton s-a evaporat.

Hazel l-a înţepat din nou, iar Trenton s-a sprijinit cu ambele picioare de podea, dar n-a mai scos niciun sunet.

— Uite, de-asta am aşteptat-o pe iubita ta. Ca să nu plângi. La naiba, i-o tragi lui Cami în fiecare noapte şi scula ta e mai mare decât un cercel.

M-am încruntat.

— Nu era necesar. Trebuie să ţi-o tragi. Faci numai aluzii în ultima vreme.

Hazel s-a strâmbat.

— Mie-mi spui!

Trenton zâmbea ironic.

— Dar are dreptate, păpuşică. Am scula mai mare decât un cercel.

M-am înecat de râs.

— Am plecat de aici.

M-am întors la recepţie, am aruncat la gunoi restul sandvişului şi m-am apucat de organizat

formulare, numărându-le ca să văd pe care trebuie să le multiplic. Apoi m-am dus la xerox, dar n-am avut prea mult timp la dispoziţie să mă ocup de asta. După-amiaza a început să plouă cu studenţi care voiau să-şi facă tatuaje în memoria colegilor morţi, a băieţilor şi fetelor din frăţii. Ba chiar a venit şi un tată care voia să-şi facă un tatuaj în memoria fiicei sale.

M-am întrebat dacă vreunul dintre cei care au intrat pe uşă o cunoştea pe fata cu pedichiură impecabilă. Mi-am închis ochii strâns şi-am încercat să mă gândesc la ceva mai plăcut. La ora închiderii, eram cu toţii extenuaţi, dar Trenton şi Bishop n-au plecat până când nu i-au tatuat pe toţi care veniseră.

Când ultimul client a părăsit clădirea, am făcut câteva mişcări, în timp ce stingeam computerul, ca să-mi dezmorţesc spatele înţepenit. Mocheta din salon era pusă direct pe gresie şi era o adevărată tortură să stai pe ea toată ziua.

Hazel se dusese deja acasă, iar Calvin a dispărut şi el la cinci minute după plecarea ultimului client, Bishop şi Trenton s-au spălat, apoi m-au aşteptat la recepţie.

Bishop se holba la mine şi nu mi-a luat mult ca să-l observ.

— Ce e? am întrebat, pe un ton puţin răstit.

Eram obosită şi n-aveam chef de ciudăţeniile lui.

— Te-am văzut ieri.

— Da?

— Te-am *văzut* ieri.

M-am uitat la el ca la un nebun şi la fel s-a uitat şi Trenton.

— Te-am *auzit,* am zis, plină de scârbă.

— L-am văzut şi pe T.J… ăla era T.J., nu-i aşa?

A accentuat cele două litere. Ştia.

O, Dumnezeule.

Trenton s-a uitat imediat la mine.

— T.J.? E în oraş?

Am ridicat din umeri şi-am încercat să nu-mi dau emoţia pe faţă, ca şi cum viaţa mea ar fi depins de asta.

— A venit să vadă dacă familia lui e în regulă.

Trenton a mijit ochii şi a strâns din dinţi.

— Sting eu luminile, am zis, apoi m-am dus pe hol şi am deschis panoul principal.

Am închis întrerupătoarele şi m-am întors în vestibul. Bishop şi Trenton încă stăteau acolo, doar că acum Trenton se uita urât la Bishop.

— Ce anume ai văzut? a întrebat Trenton.

— Îţi spun eu. Dar promite-mi că o să raţionezi înainte să acţionezi. Promite-mi că mă laşi să-ţi explic.

Ştiam că nu-i pot explica totul. Doar trăgeam de timp.

— Cami…

— Promite-mi!

— Promit! a mârâit el. Despre ce vorbeşte Bishop?

— Era lângă maşina mea când am ieşit de la cursuri. Am vorbit puţin. N-a fost mare lucru.

Bishop a scuturat din cap.

— În mod clar eu n-am văzut asta.

— Care mama dracului e problema ta? am şuierat eu.

A ridicat din umeri.

— Cred doar că Trent trebuie să afle.

— Ce să afle? am ţipat. Nu s-a întâmplat nimic! A încercat să mă sărute, dar m-am ferit! Dacă ai văzut altceva eşti un mincinos nenorocit!

— A încercat să te sărute? a zis Trenton, pe un ton coborât şi ameninţător.

— Chiar s-a ferit, a spus Bishop. Hai că plec. Ne vedem.

— Du-te dracului! am ţipat eu şi-am aruncat cu toată agenda mea plină de agrafe pentru hârtie după el.

Mi-am tras repede haina pe mine şi am ieşit, dar Bishop deja pleca din parcare. Trenton a ieşit şi el, iar eu am încuiat uşa.

Trenton a clătinat din cap.

— Am terminat cu chestia asta, Cami. Am terminat.

Mi s-a încordat tot trupul.

— Ai terminat.

— Da, m-am săturat. Credeai că o să înghit treaba asta la nesfârşit?

Ochii mi s-au umplut de lacrimi fierbinţi, care mi s-au întins pe obraji.

— Nici măcar nu l-am sărutat! Nu s-a întâmplat *nimic!*

— Atunci de ce plângi? Plângi după el? Hai că asta e tare, Cami!

— Nu, nu plâng după el! Nu vreau să ne despărţim! Te iubesc!

Trenton a făcut o pauză, apoi a clătinat din cap.

— N-am terminat-o cu tine, iubito. Cu el am terminat-o.

Glasul i-a devenit din nou ameninţător.

— Iar el a terminat-o cu tine.

— Te rog, am zis şi am întins mâna spre el. I-am explicat. Acum ştie. A fost doar ultima întâlnire, cred.

A dat din cap, furios.

— Crezi?

Am dat şi eu repede din cap, implorându-l din priviri.

Trenton a scos cheile de la maşină.

— Încă e în oraş?

Nu i-am răspuns.

— Unde stă?

Mi-am împreunat degetele şi mi le-am dus la buze.

— Trenton, eşti obosit. Au fost nişte zile nebune. Exagerezi.

— Unde mama dracului stă? a urlat el.

Venele de la gât şi frunte stăteau să-i pocnească şi a început să tremure din tot trupul.

— Nu pot să-ţi spun, am zis şi am scuturat din cap.

— Nu vrei să-mi spui, a zis el, gâfâind. Ai de gând… ai de gând să-l laşi să-şi bată joc de noi în continuare?

Am tăcut mâlc. Nu puteam să-i spun adevărul, deci n-avea niciun rost.

— Mă iubeşti? m-a întrebat el.

— Da, am ţipat şi am întins mâna către el.

S-a ferit.

— De ce nu-i spui, Cami? De ce nu-i spui că eşti cu mine?

— Ştie.

Trenton s-a frecat la nas cu dosul mâinii şi a dat din cap.

— Atunci am stabilit. Singura cale de a-l face să stea departe de tine e să-l omor în bătaie.

Ştiam că asta se va întâmpla. Ştiam şi totuşi am făcut-o.

— Mi-ai promis.

— Ai de gând să joci cartea asta? De ce îl protejezi? Nu pricep!

— Nu-l protejez pe el! Te protejez pe tine! am zis, dând din cap.

— O să-l găsesc, Cami. O să-l caut şi când o să-l găsesc…

Telefonul mi-a zbârnâit în buzunar, în mod repetat. L-am scos şi m-am uitat repede la el. Probabil că Trenton mi-a văzut expresia, pentru că mi l-a smuls din mâini.

— „Trebuie să vorbim”, a zis el, citind mesajul.

Era de la T.J.

— Mi-ai promis! am ţipat eu.

— Şi tu ai promis! a urlat el.

Vocea lui a spart aerul nopţii, răsunând în toată parcarea.

Avea dreptate. Promisesem să-i păstrez secretul lui T.J. şi să-l iubesc pe Trenton. Nu puteam onora ambele promisiuni. Trebuia să mă întâlnesc cu T.J. Era momentul să-l conving să-mi ia

povara asta de pe umeri, dar nu voiam ca Trenton să mă urmărească. Şi nu mă puteam întâlni cu T.J. fără ca Trenton să mă urască. T.J. putea pleca a doua zi. Trebuia să mă duc la el imediat.

— Nu te înţeleg, Cami. Tot mai ţii la el? Asta e?

Mi-am ţuguiat buzele. Vinovăţia era teribilă.

— Nu e vorba de asta.

Trenton gâfâia. O lua razna complet. Mi-a aruncat telefonul, apoi a început să se plimbe în sus şi-n jos, cu mâinile în şolduri. Telefonul a aterizat pe un petic de iarbă, chiar sub un felinar.

— Du-te şi ia-l, i-am zis, cu o voce calmă.

A scuturat din cap.

— Du-te şi ia-l! am urlat, arătând către felinar.

Cât Trenton a traversat apăsat ca să găsească telefonul mic şi negru în întuneric, am fugit la Jeep şi am trântit uşa. Motorul s-a înecat la început, apoi, când a pornit, în cele din urmă, Trenton era deja la geamul meu.

A bătut uşor de câteva ori, cu ochii blânzi.

— Iubito, deschide geamul.

M-am prins de volan şi m-am uitat la el pe sub sprâncene, cu obrajii uzi de lacrimi.

— Îmi pare rău. O să-ţi găsesc telefonul. Dar nu pleca supărată.

M-am uitat în faţă şi am deblocat frâna de mână.

Trenton şi-a pus mâna pe geam.

— Cami, dacă vrei să te plimbi cu maşina, e-n regulă, dar dă-te la o parte. Te duc eu unde vrei să mergi.

Am clătinat din cap.

— O să afli. Şi când o să afli, totul va fi distrus.

Trenton s-a încruntat.

— Ce să aflu? Ce va fi distrus?

M-am întors spre el.

— O să-ţi spun. Vreau să-ţi spun. Dar nu pot acum.

Am apăsat ambreiajul şi am băgat maşina în marşarier, ieşind cu spatele din parcare. Mi-am lăsat bărbia în piept şi am plâns pentru câteva clipe.

Trenton încă îmi bătea în geam.

— Uită-te la mine, iubito.

Am inspirat adânc, am băgat în viteza întâi, apoi mi-am ridicat capul, privind drept în faţă.

— Cami, nu poţi conduce în halul ăsta… Cami! a strigat el în timp ce eu mă îndepărtam.

Am ajuns la ieşirea din parcare şi portiera din dreapta s-a deschis larg. Trenton a sărit înăuntru, gâfâind.

— Iubito, trage pe dreapta.

— Ce mama dracului faci?

— Trage pe dreapta şi lasă-mă pe mine la volan.

Am ieşit în stradă şi-am luat-o spre vest. Nu aveam idee cum să ajung la T.J., iar acum, că Trenton era în maşină, habar nu aveam ce trebuie să fac. Apoi mi-am dat seama. Trebuia să-l duc la T.J. Să-şi regleze conturile. T.J. şi-o făcuse cu mâna lui. Dacă m-ar fi lăsat în pace, nu aş fi în situaţia asta. Dar trebuia să-l las mai întâi pe Trenton să se calmeze. Trebuia să mai conduc puţin.

— Trage pe dreapta, Cami.

Trenton avea un ton pe care nu i-l mai auzisem niciodată. Era nervos şi calm în acelaşi timp. Era ceva neliniştitor.

Mi-am tras nasul, apoi mi-am şters ochii cu mâneca.

— O să mă urăşti, i-am zis.

— N-o să te urăsc. Trage pe dreapta şi conduc eu toată noaptea, dacă asta vrei. Putem discuta.

Am scuturat din cap.

— Ba nu, o să mă urăşti şi o să pierd tot ce am.

— Pe mine nu mă pierzi, Camille. Jur pe Dumnezeu, dar vezi că mergi pe toată şoseaua! Suntem la marginea oraşului şi-o să intri pe drum desfundat. Trage dracului pe dreapta odată!

În acel moment, o pereche de faruri strălucitoare s-au unit într-unul singur. Am văzut de-abia cu coada ochiului în ultimul moment, apoi m-am lovit cu capul de geam, care s-a spart în mii de ciobuleţe. Unele dintre ele au zburat afară, dar cele mai multe mi-au sărit în poală sau au plutit prin maşina care a alunecat prin mijlocul intersecţiei şi s-a oprit într-un şanţ de pe partea cealaltă a străzii. Timpul a stat în loc pentru câteva clipe, iar apoi ne-am trezit plutind prin aer, pentru că Jeepul începuse să se rostogolească. O dată. De două ori. Apoi am pierdut şirul, pentru că în jurul meu s-a făcut întuneric.

* * *

M-am trezit într-o cameră cu pereţi şi jaluzele albe, care nu lăsau să intre lumina soarelui. Am

clipit de câteva ori şi m-am uitat în jurul meu. Un televizor era aşezat pe o etajeră, dar nu avea sonor şi pe el rula un episod din *Seinfeld* în reluare. De braţe îmi atârnau tuburi şi fire care erau legate de nişte stative, iar monitoarele zumzăiau încetişor. În buzunarul din faţă al halatului aveam o cutiuţă, iar din ea ieşeau mai multe fire încolăcite care îmi urcau până la piept. De un stativ erau agăţate pungi cu un lichid transparent, care îmi curgea în venă încontinuu. Firele îmi erau lipite cu bandă adezivă pe mână.

Chiar lângă vârfurile degetelor mele am descoperit un ciuf de păr foarte scurt, castaniu. Era Trenton. Nu era cu faţa la mine, obrazul i se odihnea pe saltea. Îşi ţinea braţul stâng pe picioarele mele, iar cu celălalt se sprijinea între pat şi scaun. Pe acest braţ avea un ghips gros, de culoare verde aprins. Avea deja câteva semnături pe el. Travis îşi trecuse numele sub un mesaj scurt, care spunea simplu „Tăntălăule”. Altul era de la Hazel – o urmă perfectă a buzelor ei, date cu ruj roşu intens. Abby Abernathy semnase „Doamna Maddox”.

— E ca un mic album pentru oaspeţi. Trent nu te-a părăsit nicio clipă, aşa că toţi care au venit să te viziteze au semnat şi pe ghipsul lui.

Am mijit ochii şi l-am văzut cu greu pe T.J. stând pe un scaun, într-un colţ întunecat al camerei. M-am uitat din nou la ghips. Semnaseră toţi fraţii lui Trenton, tatăl lui, Jim, mama şi toţi fraţii mei. Chiar şi numele lui Calvin şi Bishop erau acolo.

— De cât timp sunt aici? am şoptit.

Vocea mi-a sunat de parcă era înecată sub un strat de pietriş.

— De ieri. Ai o lovitură la cap de toată frumuseţea.

Mi-am ridicat mâna şi am pipăit cu grijă bandajele din jurul capului. Am simţit o grămadă de tifon pe tâmpla stângă şi când am apăsat doar puţin m-a izbit o durere ascuţită până la baza craniului. Am tresărit.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Un beţiv a trecut pe roşu cu vreo nouăzeci de kilometri la oră. A fugit de la locul accidentului, dar acum l-au prins. Trenton te-a cărat în braţe doi kilometri până la cea mai apropiată casă.

Am ridicat din sprâncene şi m-am uitat la Trenton.

— Cu mâna ruptă?

— În două locuri. Nu ştiu cum a reuşit. Cred că funcţiona doar pe adrenalină. Au trebuit să-i pună ghipsul în rezerva ta de la camera de gardă. A refuzat să te părăsească. Nici măcar o secundă. Nici măcar la tomografie. Toate asistentele sunt îndrăgostite de el.

Mi-a zâmbit slab, dar am văzut că în surâsul lui nu era nici cea mai mică urmă de fericire.

M-am ridicat în fund şi brusc am văzut stele verzi. Am căzut la loc în pat, ameţită.

— Uşor, a spus T.J. şi s-a ridicat de pe scaun.

Am înghiţit. Aveam gâtul uscat şi mă durea.

T.J. s-a dus la măsuţa de la capul patului şi a turnat apă într-un pahar. Am luat o înghiţitură. Am

simţit cum mă arde pe gât, chiar dacă apa era rece ca gheaţa.

L-am atins pe Trenton pe creştet.

— El ştie?

— Toată lumea ştie. Despre tine. Despre noi. Dar nu şi despre mine. Aş vrea ca lucrurile să rămână aşa. Deocamdată.

Mi-am lăsat privirea în jos şi am oftat.

— Atunci de ce e aici?

— Din acelaşi motiv pentru care sunt şi eu. Pentru că te iubeşte.

O lacrimă mi-a căzut pe obraz.

— Nu voiam să…

T.J. a scuturat din cap.

— Ştiu, draga mea. Nu plânge. Va fi bine.

— Pe bune? Acum că toată lumea ştie, n-are cum să fie decât ciudat şi tensionat şi…

— E vorba despre noi aici. O s-o scoatem la capăt.

Trenton şi-a mişcat degetele mâinii drepte. Ghipsul i s-a deplasat şi braţul i-a căzut într-o parte. S-a trezit brusc, apoi s-a prins de umărul care îl durea, în mod evident. Când şi-a dat seama că am ochii deschişi, s-a ridicat imediat, s-a aplecat şi m-a mângâiat cu mâna stângă pe obraz. Avea nasul umflat şi sub ochi avea vânătăi identice, de culoare violet.

— Te-ai trezit!

Mi-a zâmbit şi m-a privit îndelung.

— M-am trezit, am spus încetişor.

Trenton a râs scurt, şi-a lăsat capul în jos şi şi-a pus fruntea la mine în poală. Şi-a aşezat braţul

peste coapsele mele şi m-a strâns uşor şi tot trupul a început să i se cutremure din cauza plânsului.

— Îmi pare atât de rău, am spus, iar lacrimile fierbinţi au început să-mi curgă pe obraji şi să mi se unească pe bărbie.

Trenton a ridicat privirea şi a scuturat din cap.

— Nu. N-a fost vina ta. Un nenorocit beat a trecut pe stop şi ne-a lovit în plin.

— Dar dacă aş fi fost mai atentă…

Am oftat.

A scuturat din nou din cap, implorându-mă din priviri să tac.

— Şşşt, nu. Nu, iubito. Chiar şi aşa ne-ar fi lovit.

Şi-a pus mâna pe cap şi ochii i s-au umplut de lacrimi. A oftat.

— Mă bucur atât de tare că eşti întreagă. Îţi curgea un şiroi de sânge de la cap şi nu te mai trezeai.

A închis ochii şi a retrăit faza.

— Era să-mi pierd minţile.

Şi-a pus din nou capul la mine în poală, iar eu i-am dus mâna stângă la gură şi l-am sărutat cum am putut, pe lângă banda adezivă.

T.J. a rămas în picioare în spatele lui, privind gesturile afectuoase ale lui Trenton cu un zâmbet amar. Trenton s-a răsucit, simţind o prezenţă în spatele său.

— Hei, a zis Trenton. Eu, ăă… îmi pare rău.

— E-n regulă. Nu mai e a mea. Nici nu sunt sigur că a fost vreodată.

— O iubesc, a spus Trenton şi m-a privit din

nou, cu un zâmbet.
Şi-a şters ochii roşii.
— Chiar nu glumesc. O iubesc din tot sufletul.
— Ştiu, a zis T.J. Am văzut cum te uiţi la ea.
— Deci suntem în regulă? a întrebat Trenton.
T.J. a ridicat din sprâncene şi s-a uitat la mine, vorbind însă cu Trenton.
— Ea ce-şi doreşte?
Amândoi s-au întors către mine. L-am privit îndelung pe T.J. şi am întins încet mâna printre cearşafurile mototolite, luându-l de mână pe Trenton. El s-a aşezat lângă mine, mi-a dus mâna la buze şi mi-a sărutat degetele, cu ochii închişi.
Buzele au început să-mi tremure.
— Te-am minţit.
A clătinat din cap.
— Din motive care nu au de-a face cu mine. Sau cu noi.
Am oftat uşurată şi am început din nou să plâng.
— Te iubesc.
Trenton mi-a mângâiat uşor obrazul, apoi s-a înclinat şi m-a sărutat cu tandreţe.
— Altceva nu contează.
— Pentru mine contează, am zis. Nu vreau să…
T.J. şi-a dres vocea ca să ne aducă aminte că era şi el acolo.
— Dacă asta este ce-ţi doreşti, Cami, o s-o scoatem la capăt. N-o să vă stau în cale. N-o să vă fac probleme.
Trenton s-a dus la T.J. şi l-a îmbrăţişat. Au stat unul în braţele celuilalt câteva clipe bune. T.J. i-a

şoptit ceva la ureche lui Trenton, iar acesta a dat din cap în semn că a priceput. Era o scenă ireală, să-i văd pe amândoi în aceeaşi cameră, după ce i-am păstrat secretul lui T.J. atâta timp.

T.J. a venit încet la marginea patului, s-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte, acolo unde nu aveam niciun bandaj.

— O să-mi fie dor de tine, Camille.

M-a mai sărutat o dată în acelaşi loc, zăbovind mai mult de data aceasta, apoi a ieşit pe uşă.

Trenton a pufnit uşurat şi m-a strâns de mână.

— Totul are sens acum.

A clătinat din cap şi a râs scurt, fără veselie.

— Acum că am aflat, nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama. California. Faptul că te simţeai prost că erai cu mine, chiar şi după ce te-ai despărţit de el. Adevărul a fost mereu în faţa ochilor mei.

Mi-am lipit degetul de buzele lui.

— Nu chiar tot adevărul.

Trenton şi-a sprijinit ghipsul de pat şi şi-a unit degetele cu ale mele.

— Nu mă simt deloc vinovat. Ştii de ce?

Am ridicat din umeri.

— Pentru că am fost îndrăgostit de tine din şcoala elementară, Muşeţico. Şi toată lumea ştia asta. *Toată lumea.*

— Încă nu sunt sigură că te cred.

— Ai purtat codiţe în fiecare zi, ani întregi. Erau perfecte.

Zâmbetul i-a dispărut.

— Şi aveai privirea aceea tristă. Nu-mi doream

decât să te fac să zâmbeşti. Şi apoi ai fost a mea, iar eu nu sunt destul de bun pentru tine.

— Am avut o viaţă întreagă de rele. Tu eşti *singurul* lucru bun.

Trenton a scos ceva din buzunar şi mi-a arătat o cheiţă argintie atârnată de un lanţ. Avea o bucată neagră de fetru, pe care scria *C-A-M-I* cu litere viu colorate, mărginite de o cusătură neagră. Am strâns din buze, apoi am zâmbit.

— Ce zici? a întrebat el, cu o privire plină de speranţă.

— Să mă mut cu tine? Să renunţ la apartamentul meu?

— Cu totul. Tu şi cu mine. Să bem din motive dubioase după muncă şi să mergem luni seara la Chicken Joe cu Olive. Simplu, cum îţi place ţie.

Aveam multe lucruri la care să mă gândesc, dar după toate aventurile prin care trecuserăm, singurul lucru la care mă puteam concentra erau vorbele lui Trenton. Numai lucrurile astea aveau importanţă.

— Zic da.

A clipit.

— Da?

— Da, am spus şi am chicotit, amuzată de expresia lui, apoi am tresărit.

Tot corpul mă durea.

— La naiba, da! a strigat el, apoi a zâmbit ruşinat când i-am făcut semn să vorbească mai încet. Sunt atât de îndrăgostit de tine, Cami.

M-am dat într-o parte în pat, stângace şi lentă, după care Trenton – cu grijă şi cu mult efort – şi-a

făcut loc lângă mine. Îl dureau toate, aşa cum mă dureau şi pe mine. A apăsat pe un buton de pe balustrada patului, iar acesta s-a lăsat la orizontală. Stăteam unul cu faţa la celălalt.

— Nu ştiu dacă mă crezi, dar chiar te-am iubit de când eram copii, a zis el încet. Iar acum te iubesc şi când suntem oameni în toată firea.

Mi s-a strâns stomacul de emoţie. Nimeni altcineva nu mă iubise aşa cum mă iubea el.

— Promiţi?

Trenton mi-a zâmbit, cu o privire ostenită.

— Da. Şi-o să-ţi mai promit o dată după ce dansez într-o pereche de bikini gen Britney Spears.

Am reuşit să râd puţin, dar durerea mă ţintuia şi nu mă lăsa să mă mişc. El s-a tot foit până când şi-a găsit o poziţie confortabilă şi a reuşit să adoarmă. L-am privit vreme îndelungată, cum respira egal, cu un zâmbet subtil pe chip. Totul ieşise acum la iveală şi puteam respira şi eu uşurată.

O asistentă a intrat în încăpere şi a părut surprinsă să ne vadă întinşi pe amândoi în pat.

— Ia te uite la tine, a şoptit ea şi parcă a avut o revelaţie. Băiatul ăsta le-a făcut pe toate femeile de aici să moară după el. A fost îngerul tău păzitor. N-a plecat de lângă tine.

— Am auzit. Nu ştiu de unde am atâta noroc, dar mă bucur că e aşa.

M-am aplecat şi mi-am atins tâmpla de fruntea lui.

— Cu siguranţă ai noroc. Ţi-am văzut maşina în curte. E mototolită rău de tot. E o minune că aţi

supravieţuit amândoi.

M-am încruntat.

— O să-mi fie dor de Jeepul ăla.

A dat din cap.

— Cum te simţi?

— Mă dor toate.

A agitat un pahar de plastic şi pastilele dinăuntru au zornăit.

— Crezi că poţi înghiţi nişte pastile?

Am dat din cap că da şi am băgat pastilele în gură. Asistenta mi-a dat un pahar cu apă şi le-am înghiţit, dar nu fără efort.

— Ţi-e foame? m-a întrebat ea în timp ce-mi verifica semnele vitale.

Am scuturat din cap.

— Bine, a spus ea, scoţându-şi stetoscopul din urechi. Apasă butonul roşu cu cruce pe el dacă ai nevoie de ceva.

Ea a ieşit din cameră, iar eu m-am răsucit către bărbatul care dormea lângă mine.

— N-am nevoie de nimic altceva, am şoptit.

Gipsul lui Trenton stătea între noi, iar eu mi-am trecut degetul peste diversele nume şi m-am gândit la toţi oamenii care ne iubeau şi care veniseră să ne viziteze. M-am oprit când am dat de semnătura lui T.J. şi mi-am luat adio în tăcere de la mâzgălitura simplă şi în acelaşi timp sofisticată.

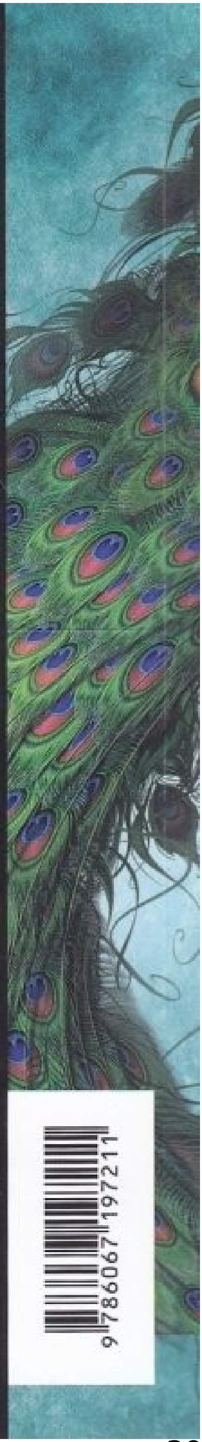
Thomas James Maddox

Cami are un iubit obsedat de muncă și care o cam neglijează. Deși Cami încearcă să facă să funcționeze această relație la distanță, se pare că nu e atât de ușor...

Brusc, în viața ei apare Trent Maddox, un fost coleg de liceu. Trent, cel cu brațele tatuate. Trent, după care toate fetele sunt topite.

Cami și-a jurat că nu va fi niciodată pe lista lui. Crede că n-o poate păcăli cu tertipurile sale. Dar băiatul care fură inimi e hotărât s-o facă să se îndrăgostească nebunește de el...

TREI

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-719-721-1